XXII. évfolyam 34. szám

Ára: 1 forint

1966. augusztus 25

Ludas Matyi

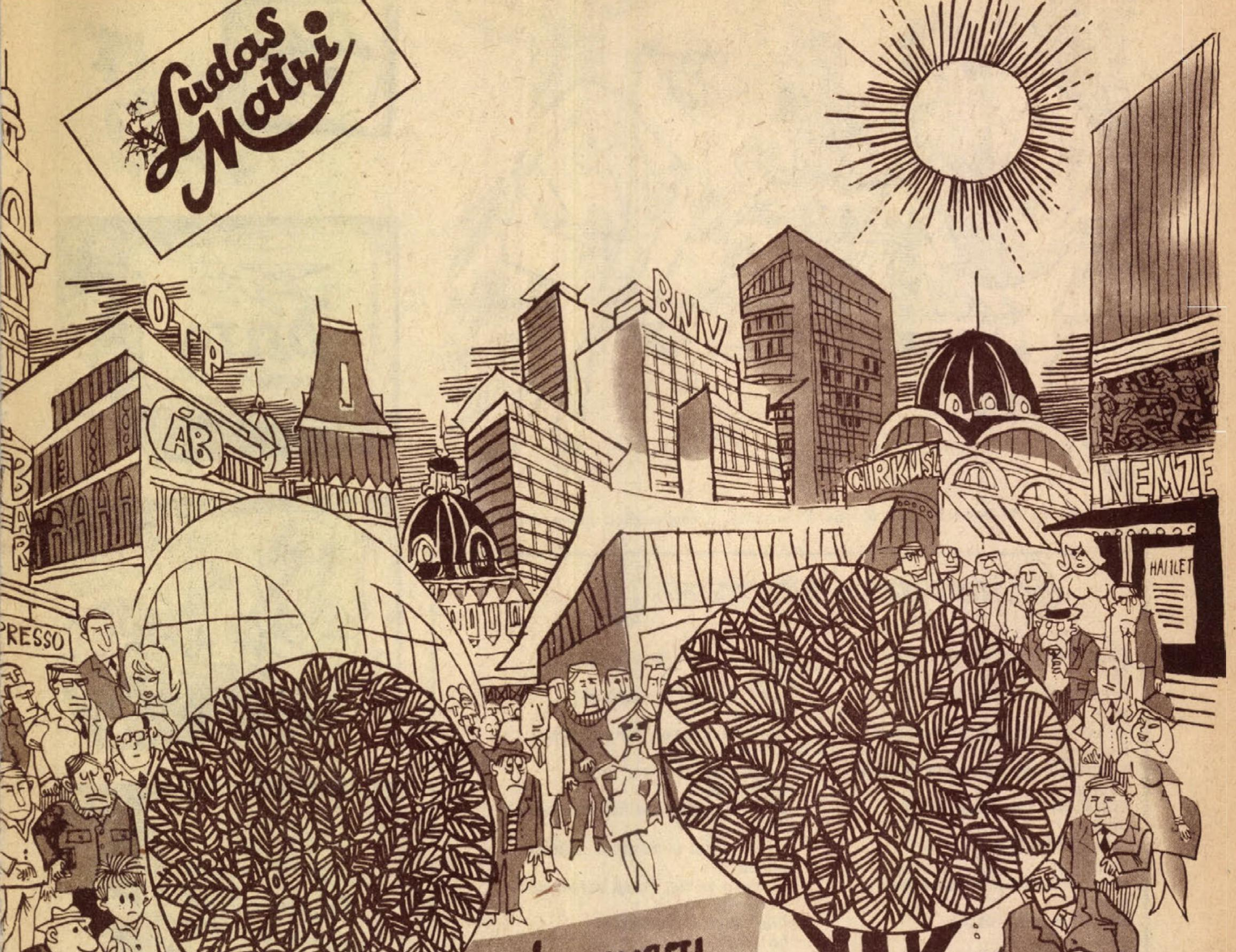
OTP
ÁB
BAR
PRESSO
BNV
CIRKUSZ
NEMZE
HAMLET
VÁROSLIGETI HETEK
Én

Endrődi István rajza

KÉP A JÖVŐBŐL

— Legalább addig ne vágják ki, amíg az ünnepségek tartanak . . .

Endrődi István rajza

Egy chicagói áruházban

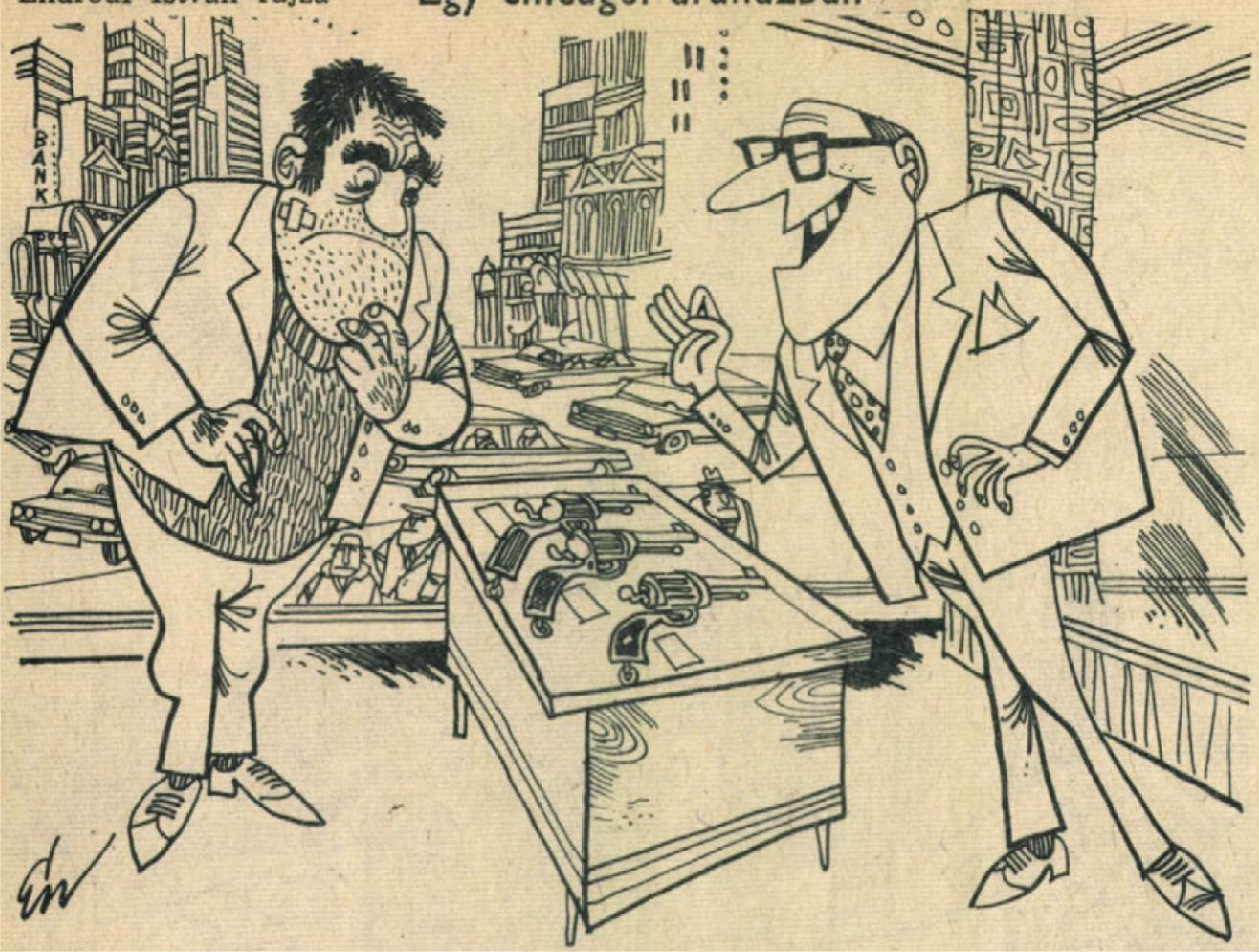

– Uram, ha ön négerek ellen óhajtja felhasználni a fegyvereket, akkor árengedményt adunk.

Endrődi István rajza

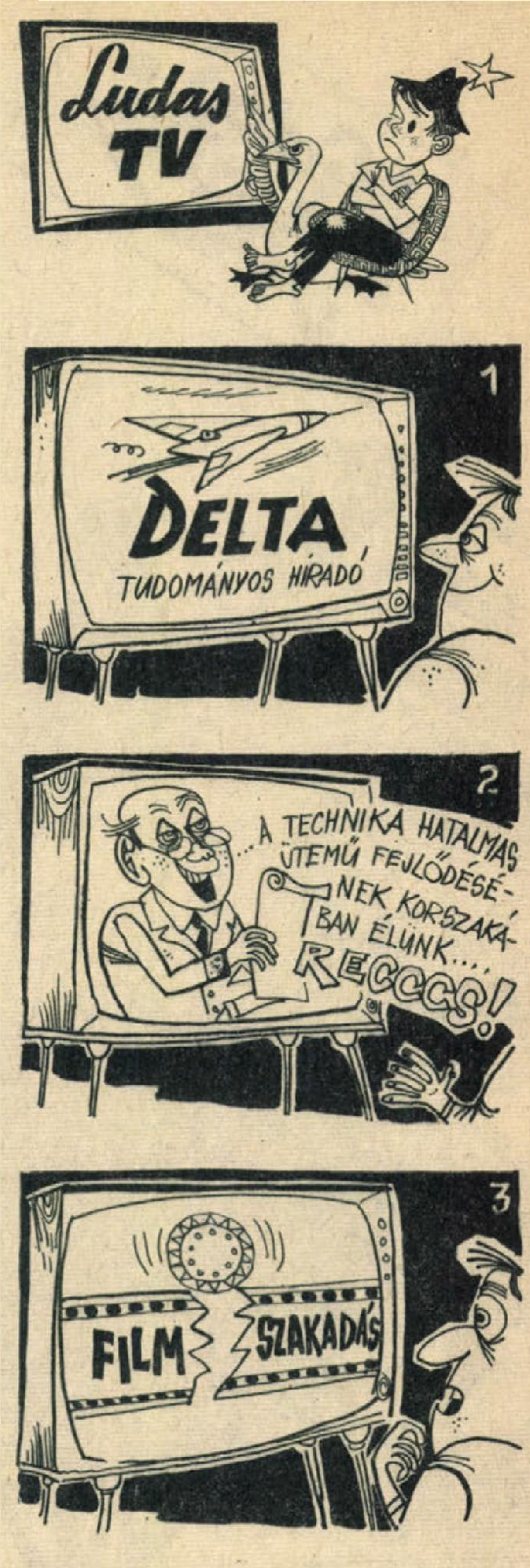
Ludas TV
1
DELTA
TUDOMÁNYOS HÍRADÓ
2
A TECHNIKA HATALMAS ÜTEMŰ FEJLŐDÉSÉNEK KORSZAKÁBAN ÉLÜNK....
RECCCS!
3
FILM
SZAKADÁS

NINCSENEK MÁR ÖREGEK

Olvasom, hogy miről zeng a fáma:
öreg ember talán nincs is már ma,
nekik készül egy „ki mit tud" verseny,
s csoda, hogy ők miket tudnak ebben!
Másik hír egy külországi lapból:
idős pilótanő, aki angol,
most átrepült hetvenhárom évvel,
az óceán felett saját géppel!
Sportkörökből pedig mit is hallok:
nyolcvanéves a volt futóbajnok,
de mindennap edző lázban égve
kilométer futást hajt ő végre!
És van, aki olyan, mint az álom:
szép, őszülő barátomat látom,
most megnősült hetvenhatos korban,
s ifjú neje ikreket szült nyomban!
Sőt: nagybátyám kilencvennyolc éves,
de még ma is hasznos munkát végez,
nemrég nézte, hogy versenyző lánykák
bikiniben a röplabdát hányták,
a szívében feltámadt száz emlék,
s felsóhajtott: — Tudnám én, mit tennék,
csak tíz évvel fiatalabb lennék!

Lovászy Márton

Születésnap Texasban

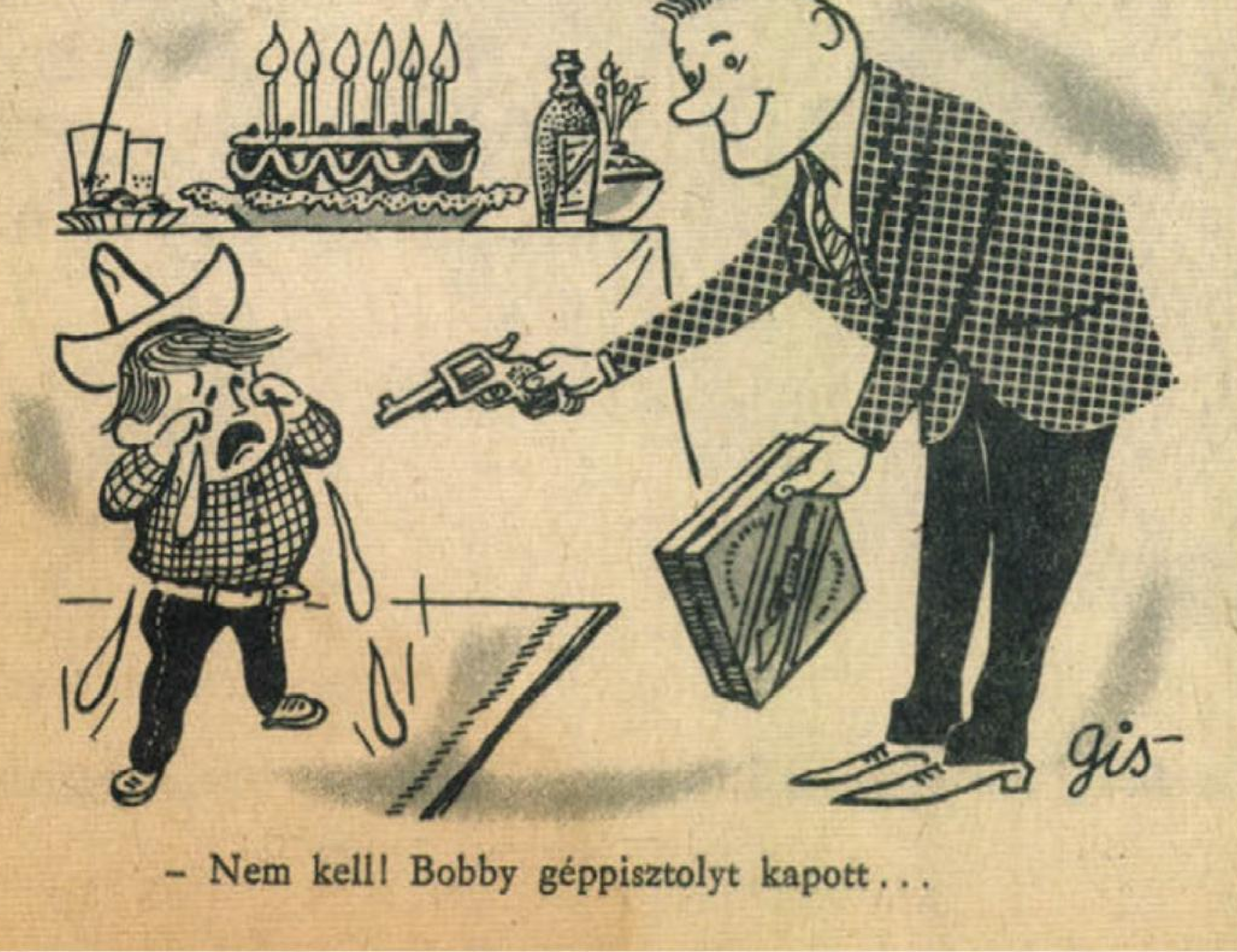

– Nem kell! Bobby géppisztolyt kapott...

Elővigyázat

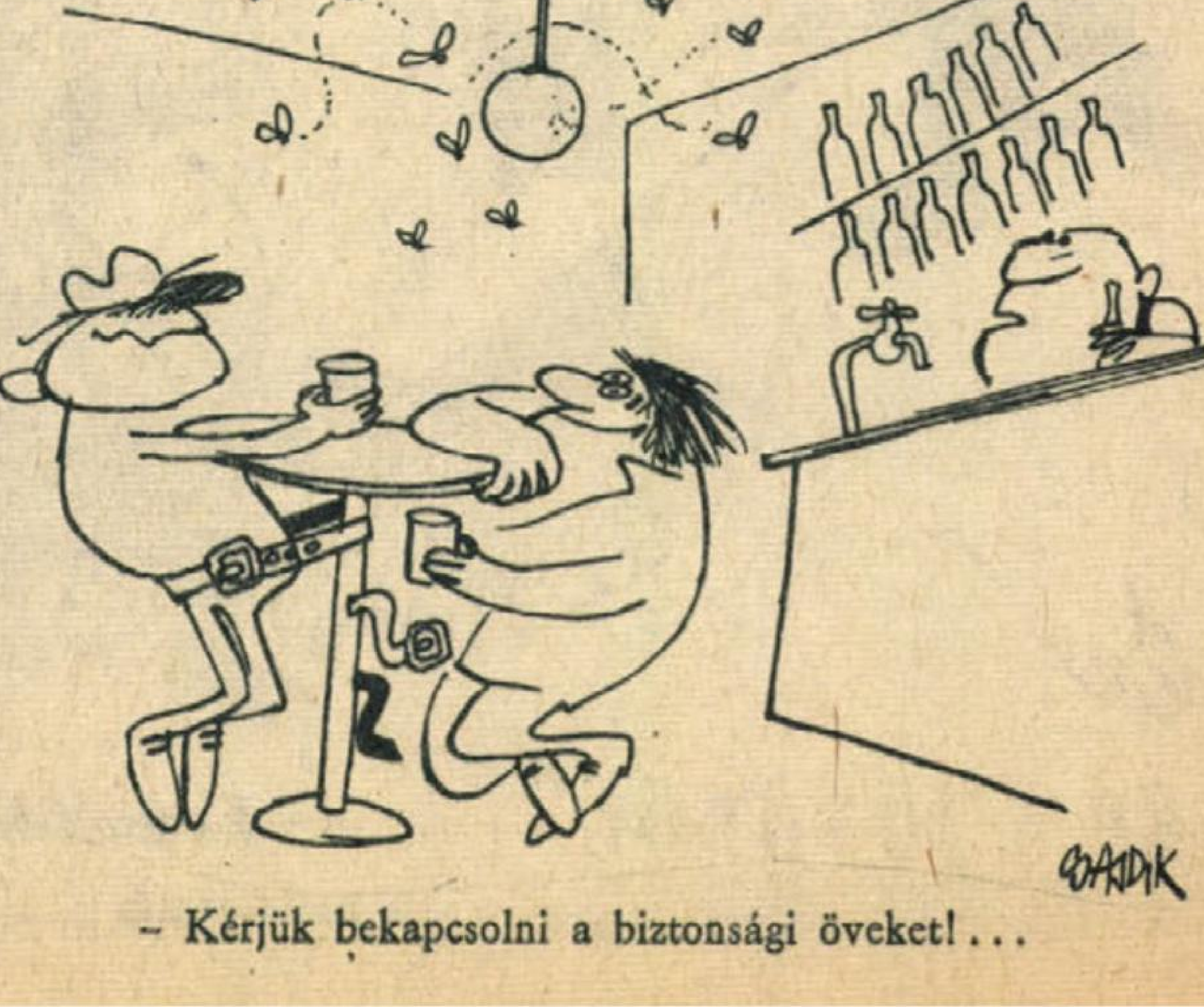

– Kérjük bekapcsolni a biztonsági öveket!...

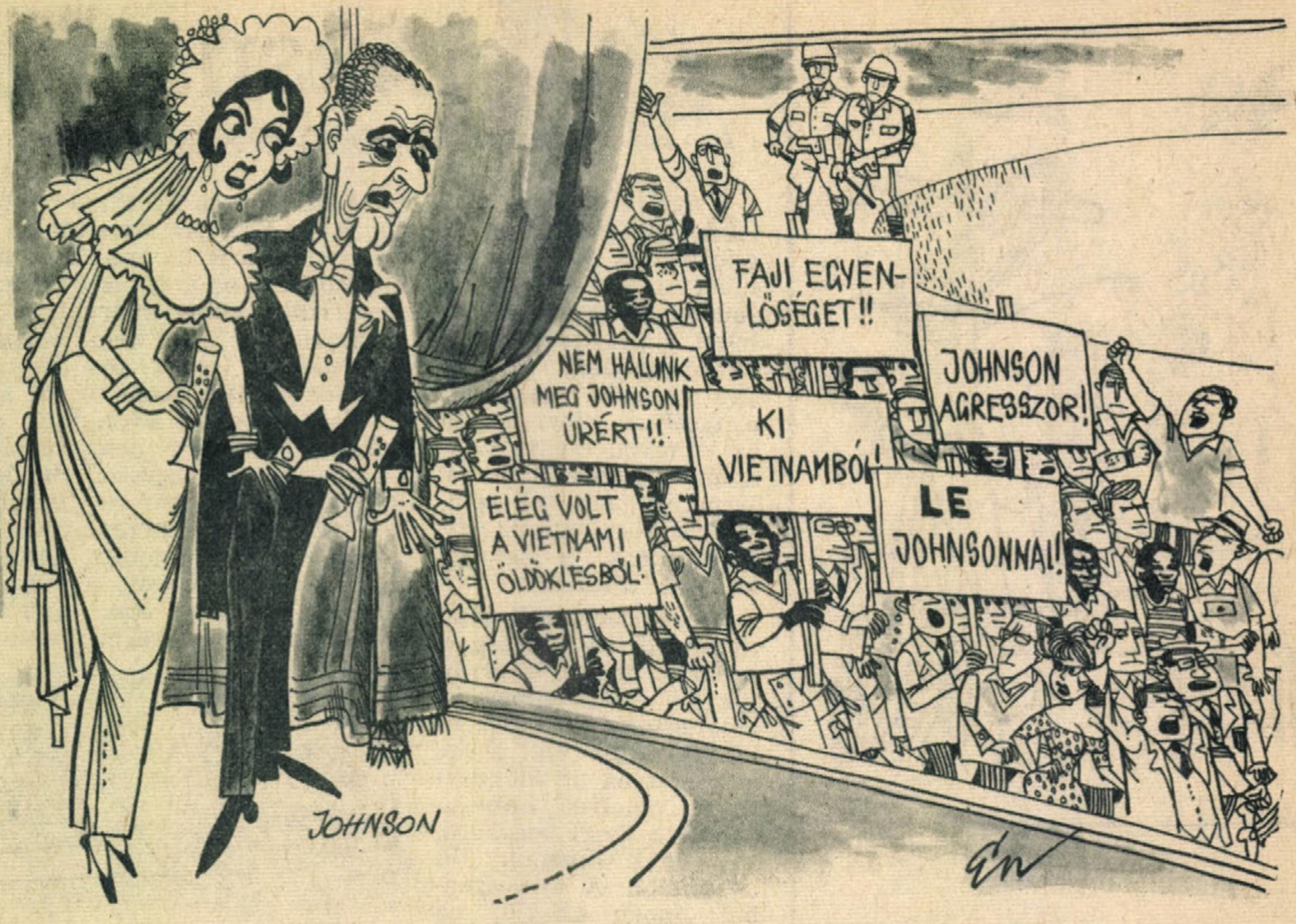
JOHNSON
FAJI EGYENLŐSÉGET!!
NEM HALLUNK MEG JOHNSON ÚRÉRT!!
KI VIETNAMBÓL!
JOHNSON AGRESSZOR!
ÉLÉG VOLT A VIETNAMI ÖLDÖKLÉSBŐL!
LE JOHNSONNAL!

Esküvői menet

Endrődi István rajza

– Látod, kislányom, mennyien jöttek el az esküvődre?

RETTENETES IFJÚSÁG!

Mindenki, akit mély aggodalom tölt el a mai ifjúság minősíthetetlen viselkedése miatt, a legnagyobb felháborodással olvasta a lapokban a következő hírt:

Grosseto: Egy olasz kereskedő, feldühödve azon, hogy leánya későn jött haza a szórakozásból, lelőtte a leányt, annak vőlegényét, saját feleségét, majd önmagát.

Íme, ide vezet a mai fiatalság könnyelmű, erkölcstelen, a szülők érzékenységét semmibe vevő szórakozása. A szóban forgó leány mit sem törődött azzal, hogy odahaza remegve aggódik érte szerető apja, féktelenül szórakozott, talán még táncolt is a vőlegényével, hiszen ezektől a szemérmetlen fiataloktól minden kitelik. Nem gondolt arra, hogy édesapja, akinek mindene, szemefénye rajongásig szeretett kisleánya, idegeskedik otthon, és nem tudja, mi van a leányával, miért nem jön már, miért nem édesíti meg a házat ezüstös kacagásával.

Sajnos, a mai nemtörődöm, durva lelkű fiatalságtól ilyet már el sem lehet várni. Mit nekik a szerető szülő lelke, aggódása, hiszen — mint ez a példa is mutatja — a szülő rajongva szeretett családjáért minden áldozatra kész. Az ilyen áldozatos atya megvonja magától a falatot, mindent gyermekére költ, magának legföljebb csak egy-két kis pisztolyt enged meg. Sajnos, a mai fiatalok ezt meg sem értik, ők csak szórakoznak, mialatt otthon a mártír apát az aggodalom őrli fel.

Vajon ez az elvetemült leány nem gondol arra, hogy milyen rombolást végez az apa lelkében? Neki smafu egy apa lelkiállapota? Az, hogy annak a szegény apának el van rontva az egész estéje, arra nem gondolt? Hogy az a szegény apa egyik cigarettáról a másikra gyújt, egyik pisztolyt a másik után tölti meg, az semmi? Csak hideg fejjel táncolt, hosszú sörényű fiatalokkal, miniszoknyában, mialatt a hagyományok tiszteletében felnőtt, a lelketlen fiatalok által ódivatúnak csúfolt atya szívét a bánat mardosta.

Nagy bajok vannak itt, s mindenütt, mert a fiatalok züllése világjelenség. Nem értik meg az öregeket, a szeretetre cinizmussal válaszolnak. El lehet képzelni, mennyire felidegesítette a szórakozást mindenek felett előnyben részesítő leány az édesapját, ha az ennyire kijött a sodrából. Talán még ez sem elég? Hát mit csináljon az a szerencsétlen apa, hogy észrevegyék szenvedését? Miféle jajkiáltás kell még, hogy a fiatalok rádöbbenjenek: eddig és ne tovább!!?

Bizonyos, hogy az apa nem szívesen folyamodott szigorúbb pedagógiai eszközhöz, de úgy találta, hogy nincs más választása. Elvégre szülői felelősség is van a világon. Így talán rájön az a hálátlan gyermek, hogy mivel tartozik szüleinek, s hogy példát kell vennie az idősebbekről, nem pedig gúnyolni őket.

Egy kis szívet, gyerekek!

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Nálunk, Úriban, csak nagyothalló készülékkel lehet a moziba beülni, de azzal is csak az első sorokban lehet hallani, olyan rossz a hangosító berendezés. Javasoljuk a Pest megyei Moziüzemi Vállalatnak, hogy javítsa meg a berendezést, vagy szerződtessen egy embert, aki vetítés közben meséli a szöveget, hogy ne csak lássuk, hanem értsük is a filmet.

Petrik József
Úri

2

Szeretnénk megtudni, hogy az I. ker., Fő utca 4. szám alatti postahivatalt mikor nyitják ki ismét? Tudomásunk szerint Lágymányoson egy új, hatemeletes ház épült fel azóta, amióta a mi kis postahivatalunkat renoválják!

A környék lakói

Eltartási szerződés

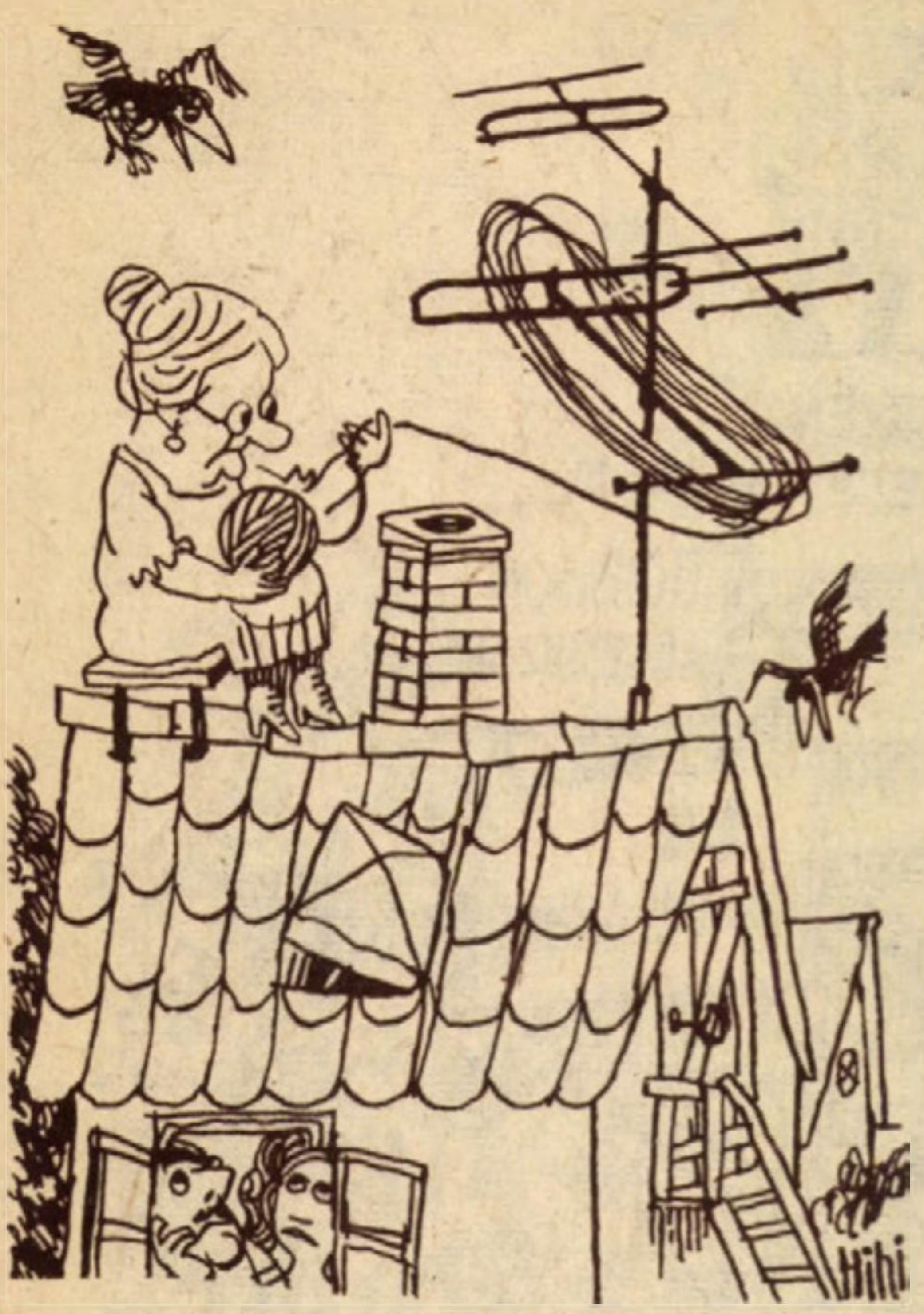

A próba

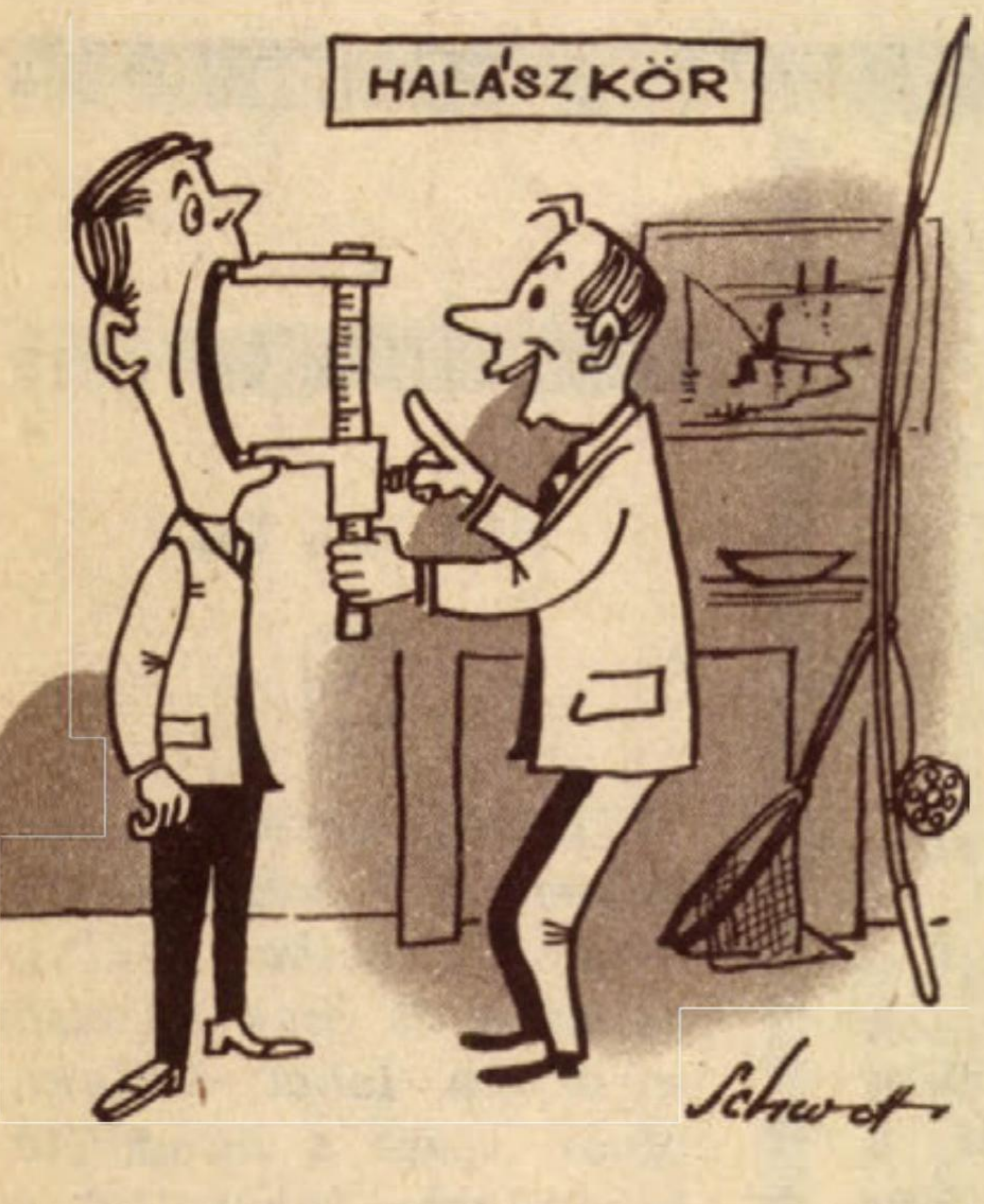

– Minden rendben . . . Fel van véve . . .

TÁRSÚJÍTÁS

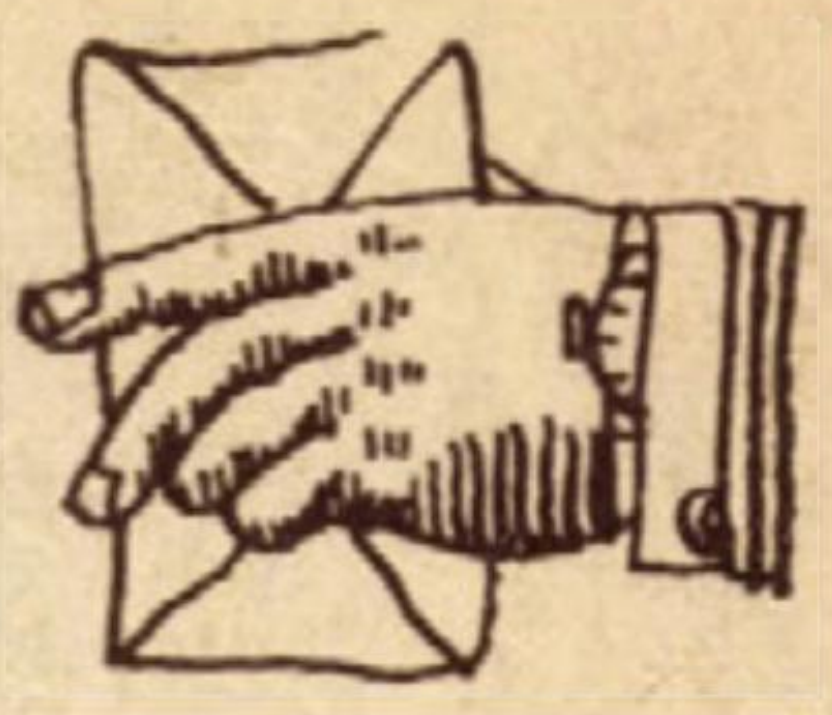

(LACIKA MONOLÓGJA)

Anyu elmesélte apunak, hogy reggel a csarnokban Kravják nénivel találkozott, s tőle tudta meg, hogy Kravják bácsi, aki technikus apuék üzemében, felkérte aput, legyen társa egy újításában, mert akkor az könnyen megy. Ezért apunak nyolcezer forint járna, és nem kell semmit sem csinálnia érte, éppen csak a nevével lenne az újításban.

Miért nem szól apu ilyesmiről — duzzogott anyu —, amikor ez olyan jól jön, mert éppen ki kell festetni a lakást, és kárpitoztatni kell a rekamiét meg az ülőbútorokat, amelyek annyira kopottak, hogy szégyelli, ha valaki hozzánk jön látogatóba. A nyolcezerből éppen kifutja, az meg külön nagyon jó, hogy apunak nem kell érte csinálnia semmit se, tehát nem jelent neki többlet munkát, hiszen anélkül is éppen eleget dolgozik. Szerinte nagyon jó ez a társújítás.

Apu erre azt mondta, hogy egyáltalán nem jó. Neki semmi része nincs az újításban. De persze mindenben segíteni fogja majd Kravják bácsit, mert az újítása jó, és megérdemli a támogatást, s még azt is mondta apu, hogy le kellene már szokni az újításoknál ezekről a csalásokról.

Anyu azt mondta, hogy nincs a világon még egy olyan bolond, mint apu, aki saját magának az ellensége. Ha az újítás jó, és Kravják bácsi maga ajánlja fel apunak a társújítást és a nyolcezer forintot, akkor miért okoskodik apu, hogy nem akar benne lenni? Inkább ingyen lesz benne?!

Persze hogy ingyen, mondta apu, mert nem lehet benne, ha egyszer nincs benne, és nem vehet fel olyan pénzt, amiért nem dolgozott meg. Kravják bácsi a beosztottja, és ezzel akarja őt lekenyerezni.

Anyu azt felelte erre, hogy tulajdonképpen apunak nem is kellene benne lennie az újításban, hanem nevezze meg maga helyett Sándor bácsit, anyu egyik sógorát, aki a szakmában dolgozik, és akkor apu neve sehol sem szerepelne. Sándor bácsi kapna a pénzből kétezret, és még mindig maradna apunak hatezer. Kravják bácsi még így is örülne, hogy apu érdekelve van, és segíti az újítását.

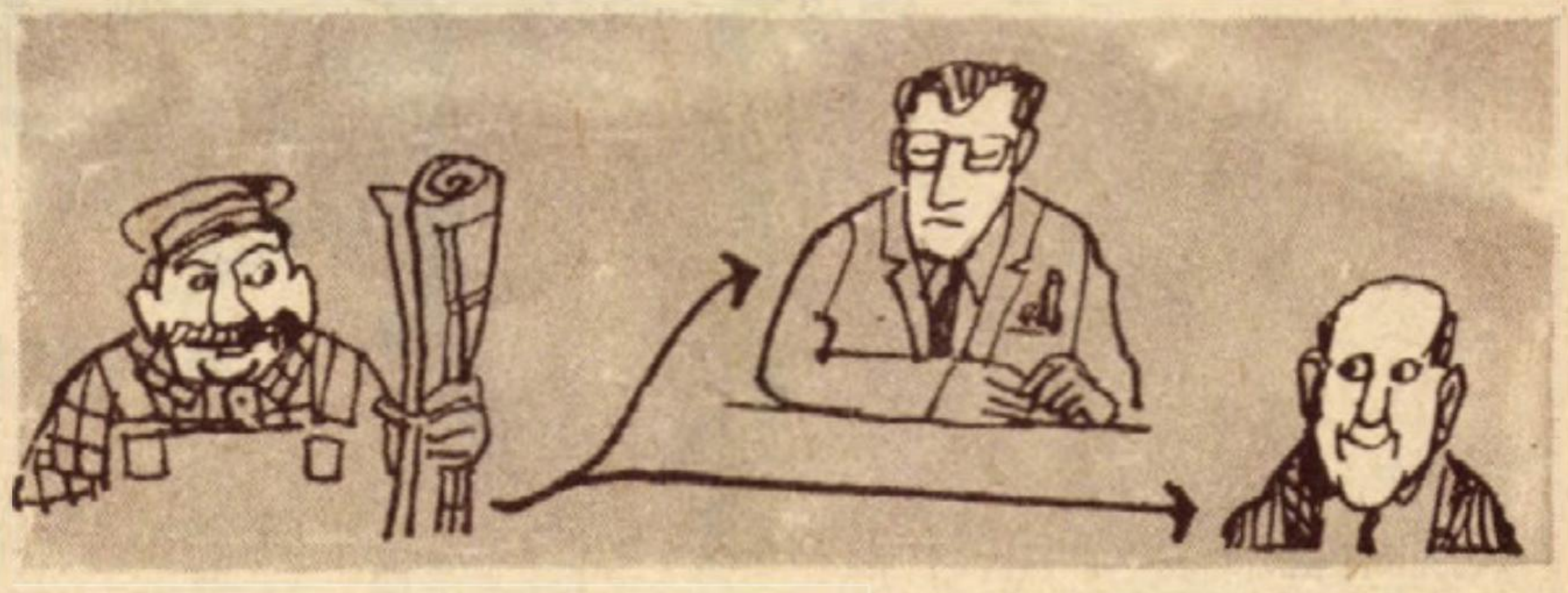

Ezt értse meg anyu végre!

Mások is csinálják, kiabálta idegesen anyu, csak apu mindenből kihúzza magát, amivel könnyebben lehetne egy kis pénzt keresni. Apu egy szódásló, aki sok munkával keresi a kevés pénzt, és azoknak van eszük, akik kevés munkával keresik a sok pénzt.

Azt mondta apu, hogy anyunak meg sok más embernek mindig csak a pénzen jár az esze. De arra nem gondolnak, hogy az ilyenféle disznóságok előbb-utóbb kiderülnek, és mit szólna anyu, ha apu emiatt bajba kerülne?

Ejha! — mondta erre apu, és megkérdezte anyut, hogy honnan ismeri ki magát ilyen jól az újítási dolgokban.

Egy bírósági tárgyalást olvasott az újságban, felelte anyu, és ebből tudja, hogy milyen sok pénzt kaptak a társújítók, akiknek pedig semmi közük sem volt az újításhoz.

Erre apu azt mondta, hogy anyu számolja még hozzá az éveket, amenynyit ráadásul kaptak, de ezt már anyu nem hallotta, mert kiment a konyhába, hogy megfőzze a lecsót vacsorára.

Földes György

Pusztai Pál rajza

JUCIKA válogat

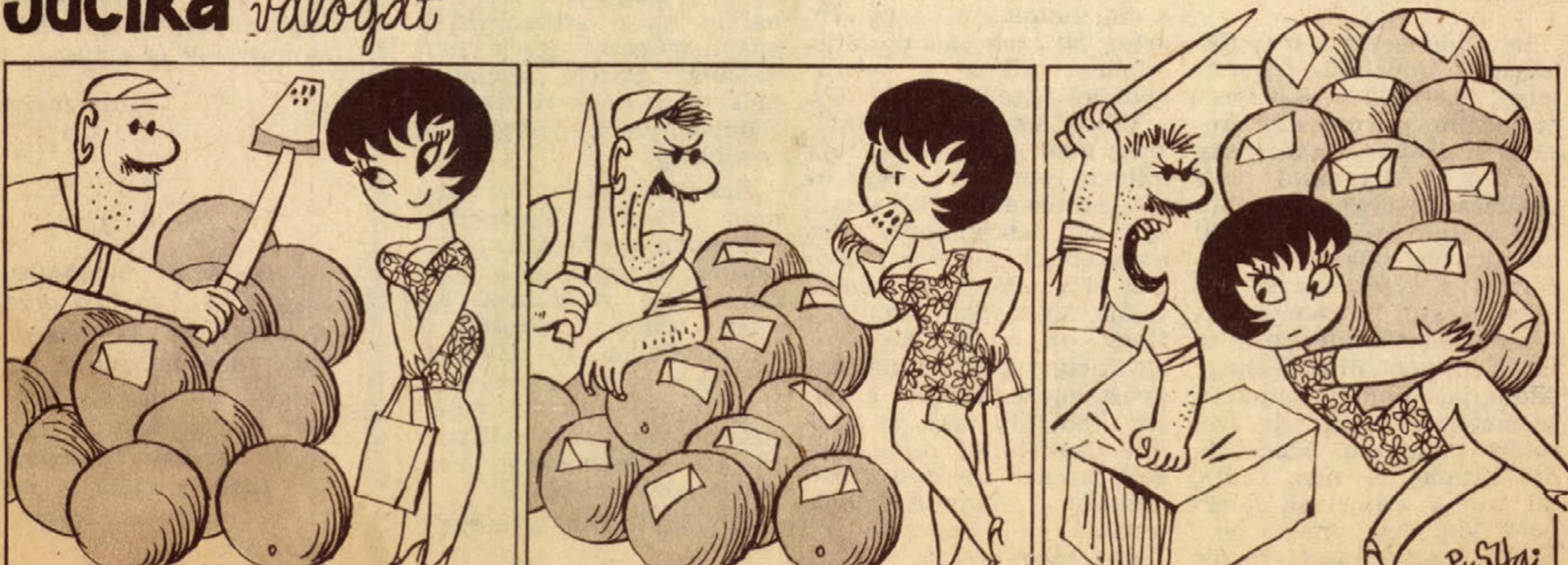

Nem a ruha teszi az embert

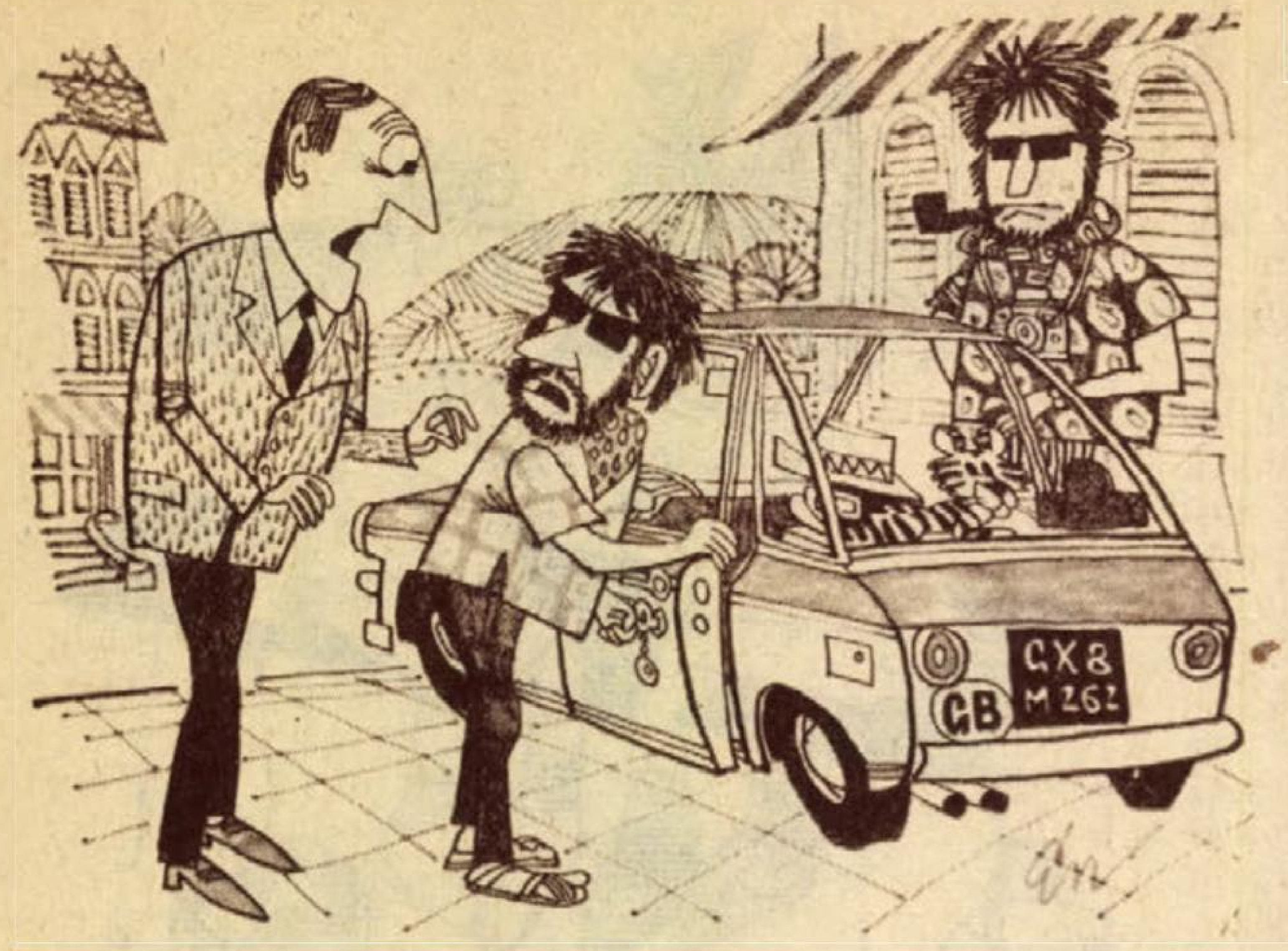

– Wünschen Sie was?
– Elnézést, azt hittem az autót törik föl!

Irka-firka

Szeretem a tévé-vetélkedőket. Olyan jó érzés nem részt venni bennük…

*

A slágerek hallatlan népszerűségének a titka az, hogy megfogalmazzák mindazokat a giccses banalitásokat, amelyeket érzünk.

*

Beszélgetésfoszlány az irodalmi kávéházból:
— Ma milyen az életérzésed?…

*

Hallgatózni arany!

*

Önvizsgáló lírai költő módszere: A téma a díványon hever, csak fel kell kelni és megírni…

*

Minap B. ugyanazt a jelentéktelen témácskát írta meg, mint A., csak persze egy másik lapban. Kis szellemek találkozása…

*

Iksz annyira elégedett ember, hogy még saját magával se cserélne.

*

Jancsi barátom szerencsés fickó. A múlt héten elvesztette a lottócéduláját, de aztán egyetlen találata sem lett.

(d—th)

Nagy öröm

Pesthy István rajza

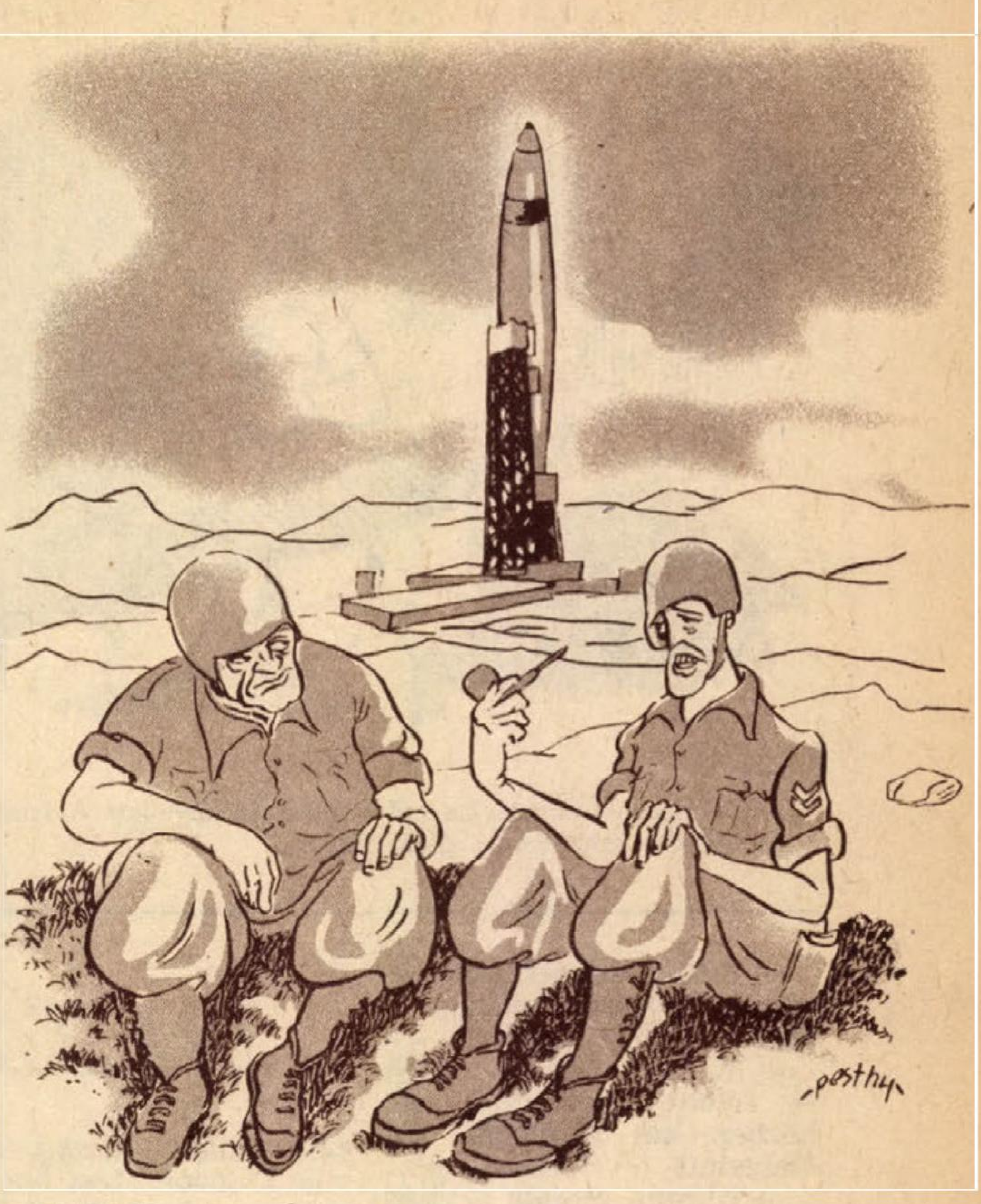

– Te, Joe, minek nekünk irányítható rakéta? Hovatovább akárhova lövünk, az ellenséget találjuk el…

OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

Nyomdatechnikai okokból a Ludas Matyi átmenetileg egyszinnyomással jelenik meg.

Washingtonban

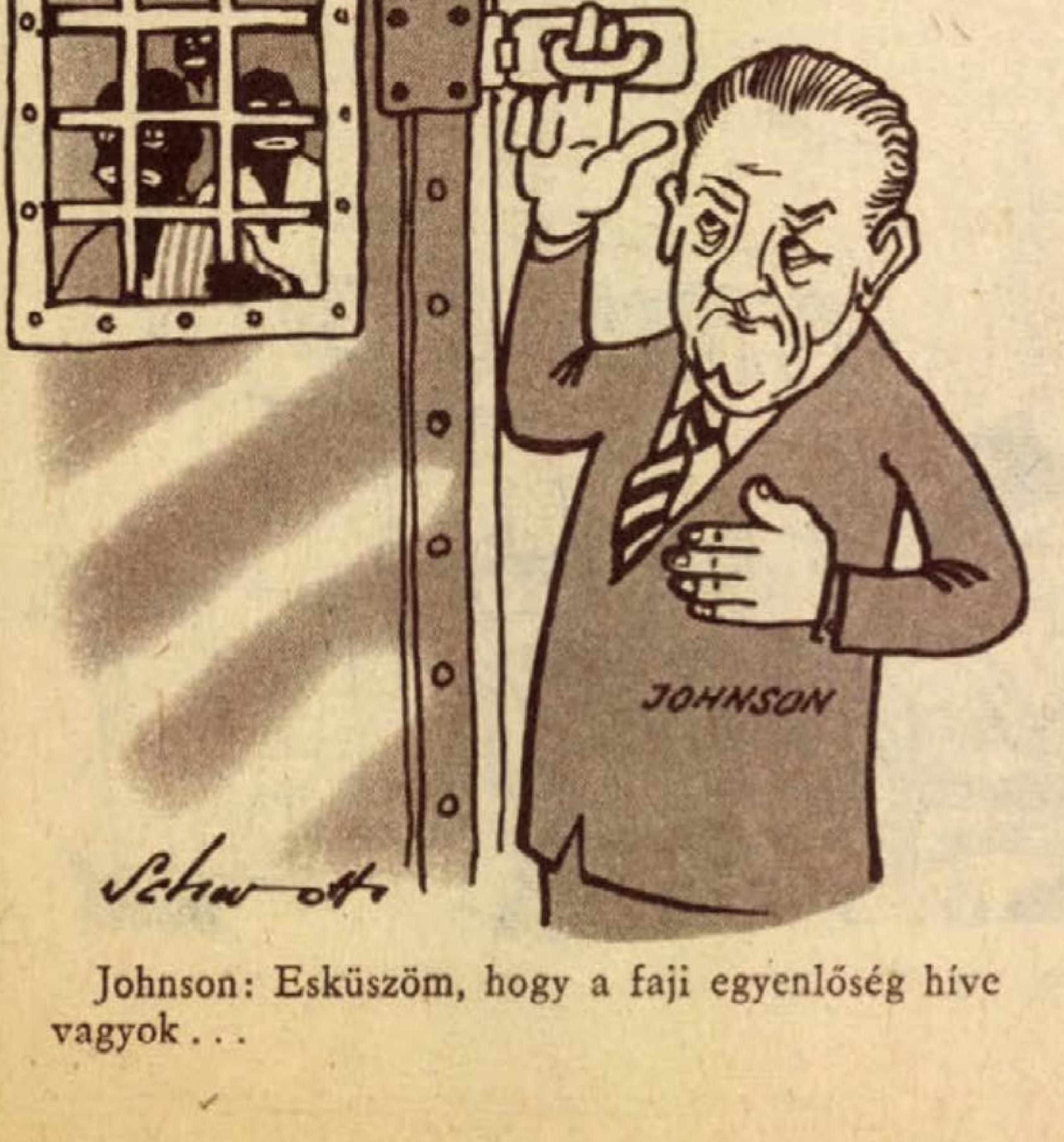

Johnson: Esküszöm, hogy a faji egyenlőség híve vagyok…

A Házkezelési Igazgatóságon

Balázs-Piri Balázs rajza

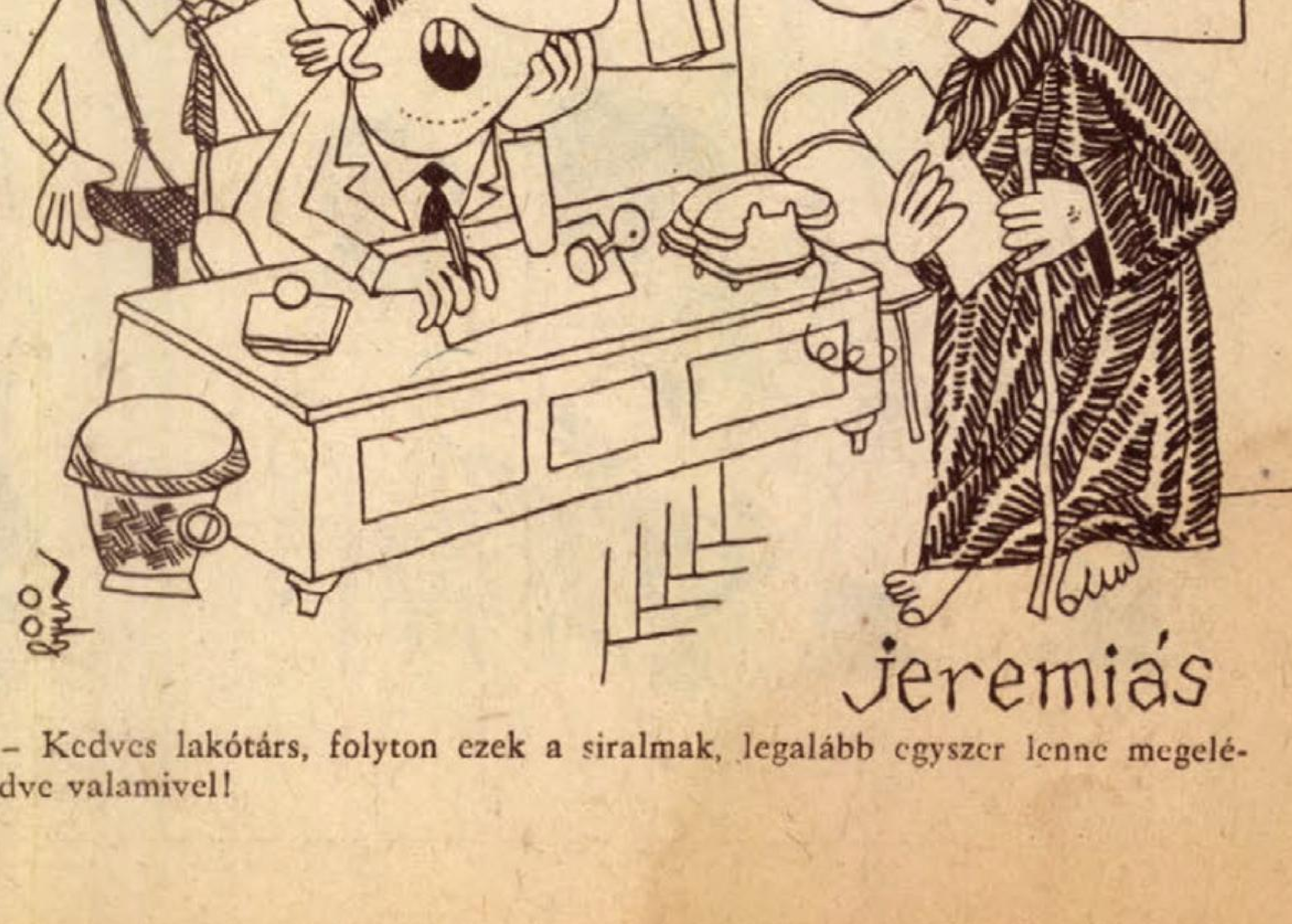

– Kedves lakótárs, folyton ezek a siralmak, legalább egyszer lenne megelégedve valamivel!

A Russel-féle bíróság előtt

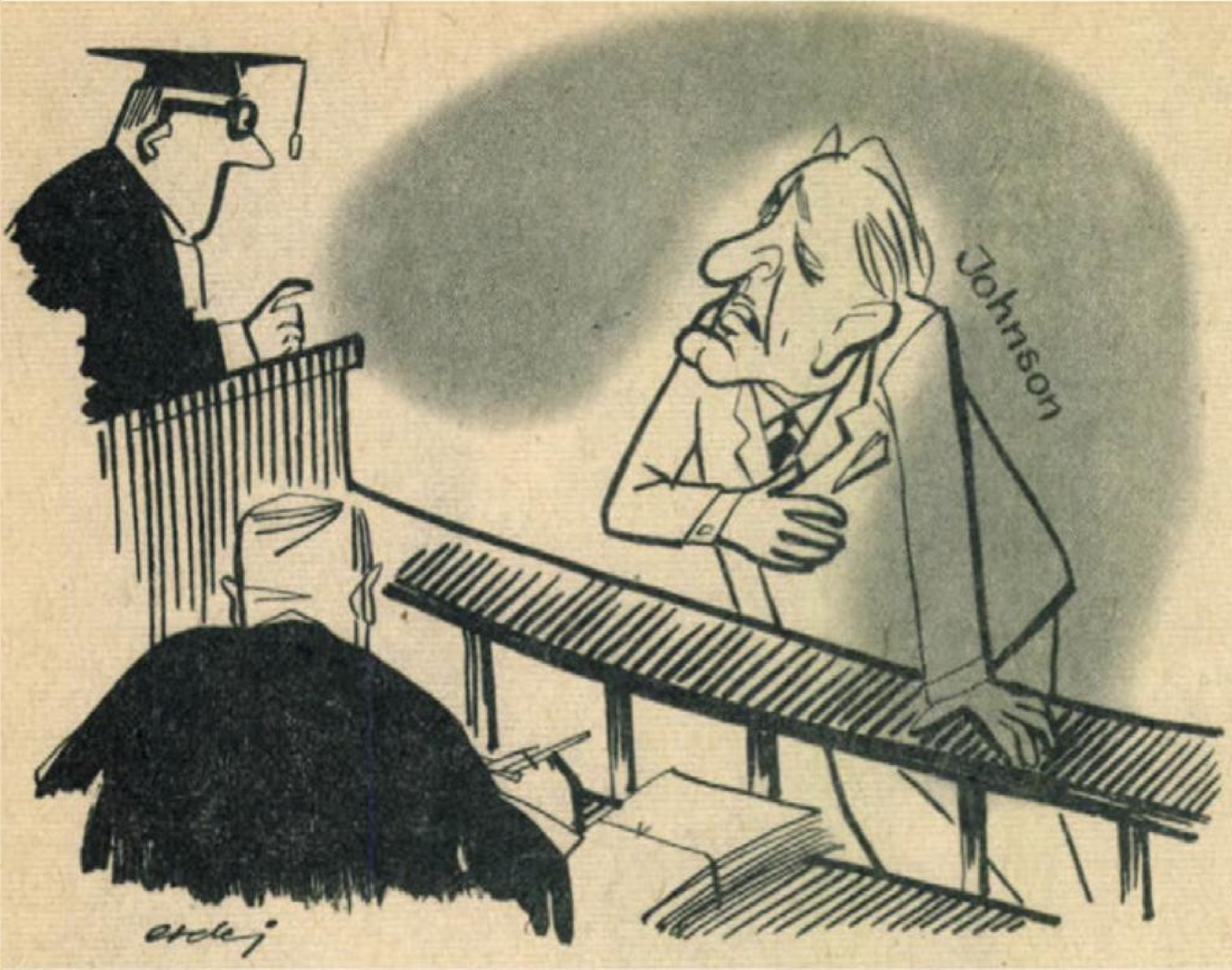

– Tekintetes bíróság! Én alibit tudok bizonyítani! A kérdéses időpontban a lányom esküvőjén voltam!

Nyári szerelem

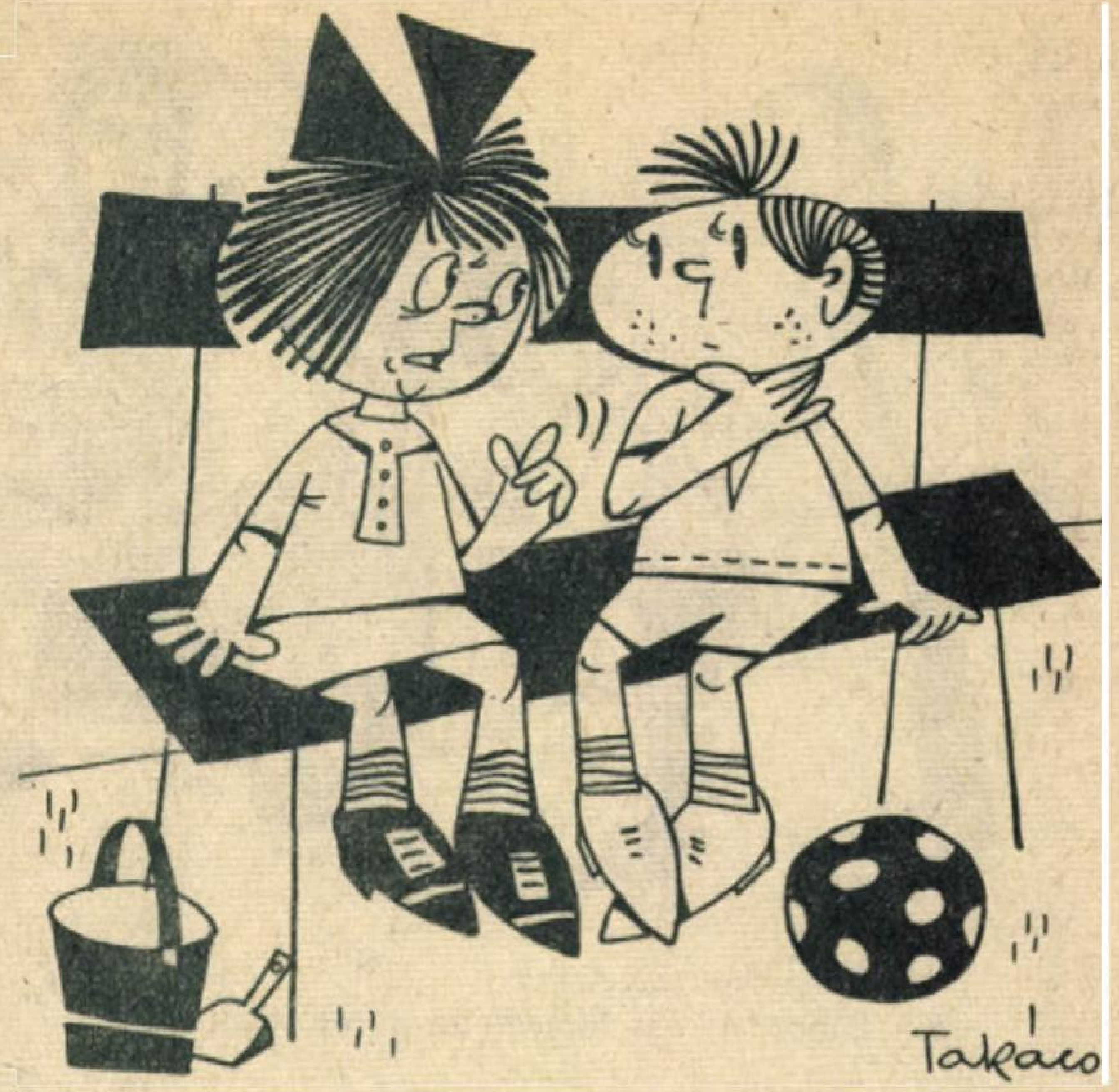

– Ha iskolába járunk, akkor is fogsz szeretni?

BELMONDO

— Filmnovellát hoztam — mondtam Belmondónak a művész párizsi lakásán.

— Ennek nagyon örülök — felelte Belmondo, miközben két gyönyörű nőt ölelgetett. — Olvassa fel!

— Miután ellopta a világ legnagyobb gyémántját — kezdtem —, repülőgépen menekül. Észreveszi, hogy gyanút keltett, ezért leugrik a gépről, és . . .

— Várjon, várjon. Mi van abban érdekes, ha valaki leugrik repülőgépről?

— Akkor talán kijavítom. Egy ház tetejéről felugrik a gépre.

— Így már jó lesz. De ne felejtse el, hogy egy-két kalandos jelenet után mindig kell a forgatókönyvbe valami szerelmi ügy is.

— Erre is gondoltam. A repülőgépen eszébe jut, hogy randevúja van egy űrrepülőnővel. Most úgyis divatos az űrrandevú. Találkoznak 250 kilométer magasságban, de a Scotland Yard is űrhajóval üldözi. Erre Epsom felett a földre ereszkedik, pont akkor, amikor a derbyt futják. A Scotland Yard a nyomában van, de sehol sem találják. A derbygyőztes ló közben befut, és akkor látni, hogy maga lovagolta.

— Remek! És aztán?

— Sikerül tenger alatt járó autón elmenekülnie New Yorkba, ahol találkozik szerelmével, akit banditák ledobnak a 102. emeletről. Szerencsére maga a 98. emelet ablakából fél kézzel elkapja és megmenti. Ekkor kisül, hogy a nő nem más, mint a Scotland Yard főnöke, aki sípjába fúj, mire húsz rendőr jelenik meg, ezek azután letartóztatják magát. Mikor a rendőrautóhoz kísérik, egyetlen ütéssel leteríti mind a húsz rendőrt, és elmenekülne, de ebben a pillanatban megjelenik az angol belügyminiszter, és elárulja, hogy maga nem is lopta el a világ legnagyobb gyémántját, hanem megmentette azok elől a banditák elől, akik szerelmét ledobták a 102. emeletről. Végül kitüntetik valami érdemrenddel.

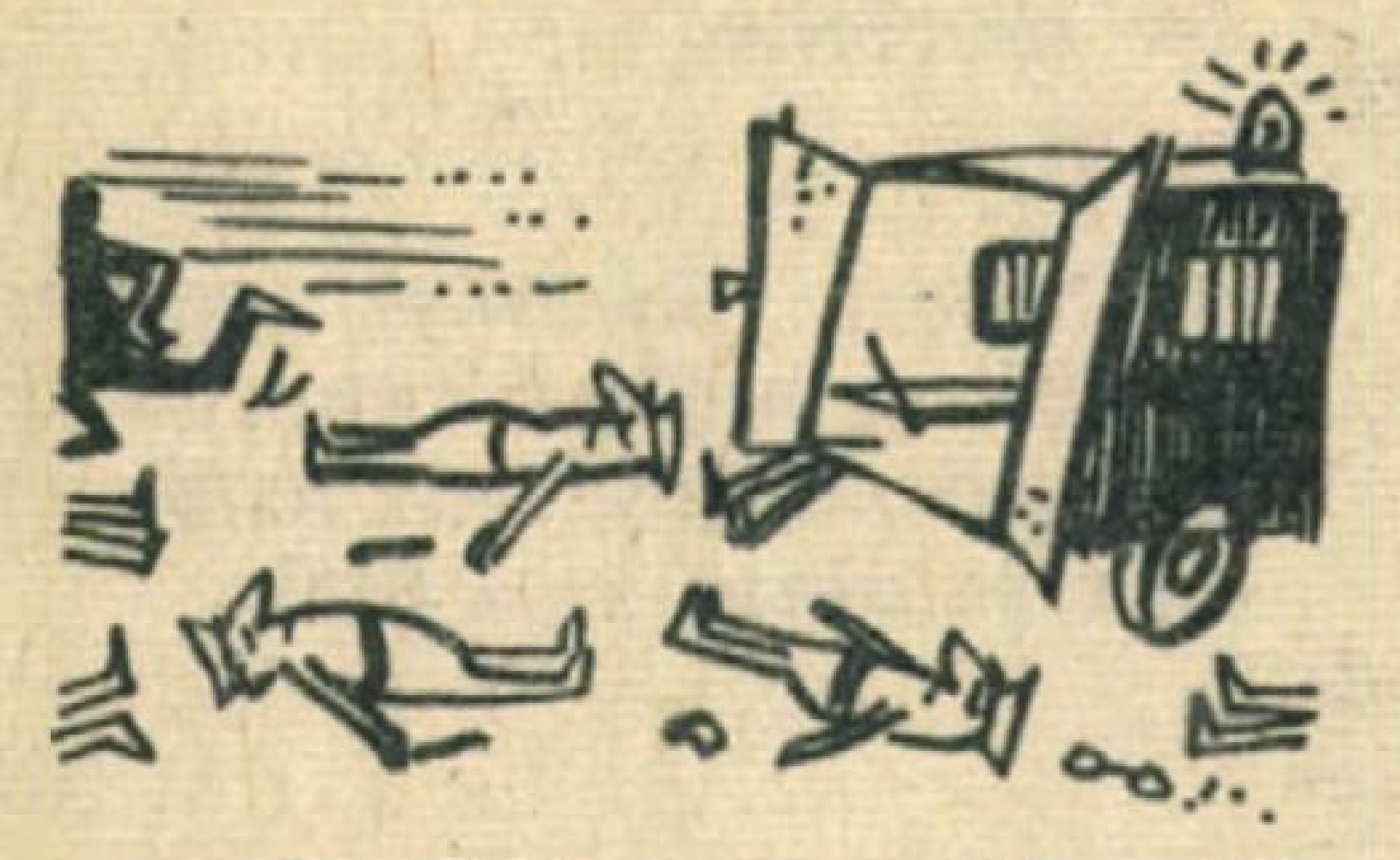

— Kitűnő! De nem kaphatnám meg az érdemrendet akkor, amikor egy elsüllyedt tengeralattjáró legénységét mint békaember megmentem? Úgy sokkal érdekesebb lenne — mondta elgondolkozva, és közben megnyomott egy gombot, működésbe hozva egy elmés szerkezetet, amelynek segítségével az ablakon át Belmondo autójába repültünk. Ő a volán mögé, én melléje.

Meg se lepődtem . . .

Palásti László

Figyelmeztetés

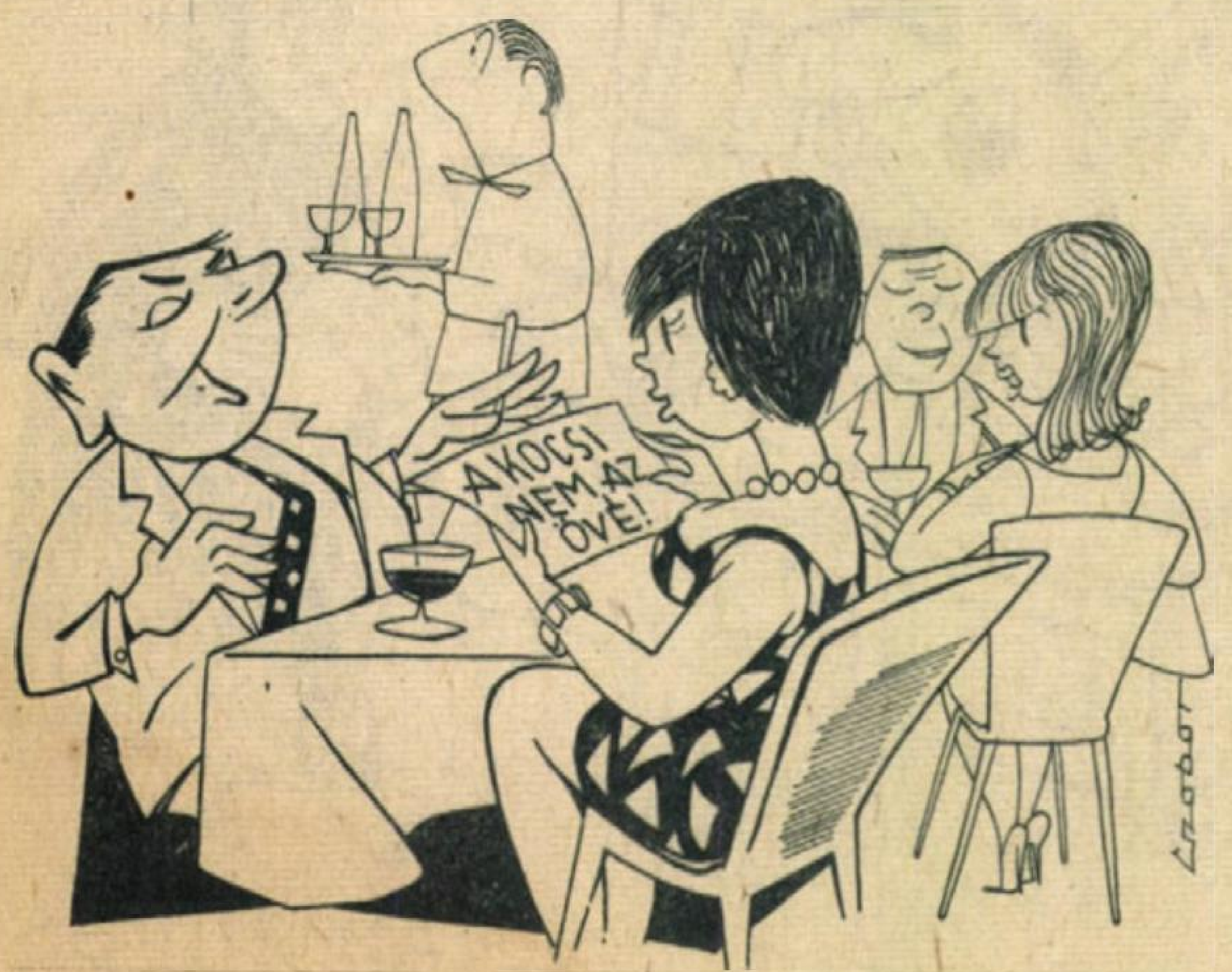
A KOCSI NEM AZ ÖVÉ!

Ahol nincs nemzedéki vita

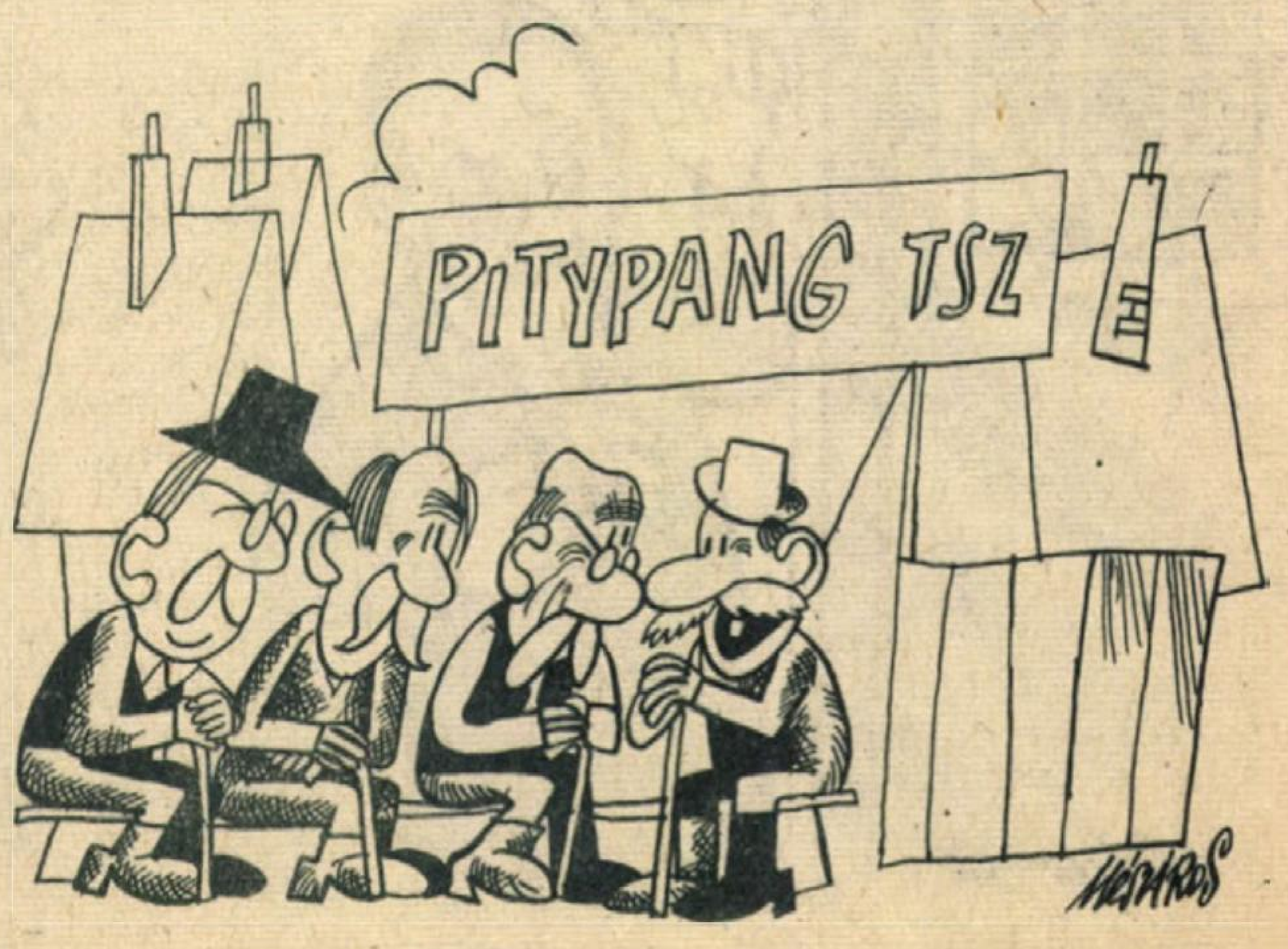

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FURCSA, DE ÍGY VAN!

– hirdeti egy nagybetűs transzparens az egyik Váci utcai cipőbolt kirakatán. Alatta újabb szöveg: *„Az itt látható cipők bármelyike azonnal megrendelhető!"*

A pillanat nagyszerűsége lenyűgöz, nem tudok továbbmenni. Hát ezt is megértük, gondolom, miközben a meghatottság torkon ragad. Kis ország vagyunk, de a világ ismét felfigyel ránk. Tettünk egyet és mást az utóbbi évtizedekben: földreform, államosítás, Népstadion, Erzsébet-híd, olimpiai bajnokságok, és most ez, megrendelhetjük a kirakatba kitett cipőket. Ez már döfi! Kihúzom magam, boldog vagyok, hogy magyarnak születtem.

Hitetlenkedve közelebb lépek, újra elolvasom a szöveget. Igen, bárki szabadon beléphet, elfogulatlan hangon kiválaszthat egy cipőt a kirakatból, és azonnal megrendelheti. És az emberek közönyösen mászkálnak az üzlet előtt, mit sem törődve a történelem szárnycsapásaival.

Mi jöhet még ezek után? Verne Gyula, Jókai Mór fantáziája is kevés lenne a jósláshoz. Talán épül egy étterem, ahol az étlapon feltüntetett és ki nem húzott ételeket azonnal meg lehet rendelni. Egy trafik, ahol a kirakatban látható doboz Harmóniát csak úgy odaadják a vevőnek, persze pénzért. Hangszerbolt, ahol kapható a vitrinben látható gitár. Az ember fantáziája csapong, ami ma még fantasztikusnak, megvalósíthatatlannak tűnik, az holnap már valóság lesz. Mint ebben a cipőboltban.

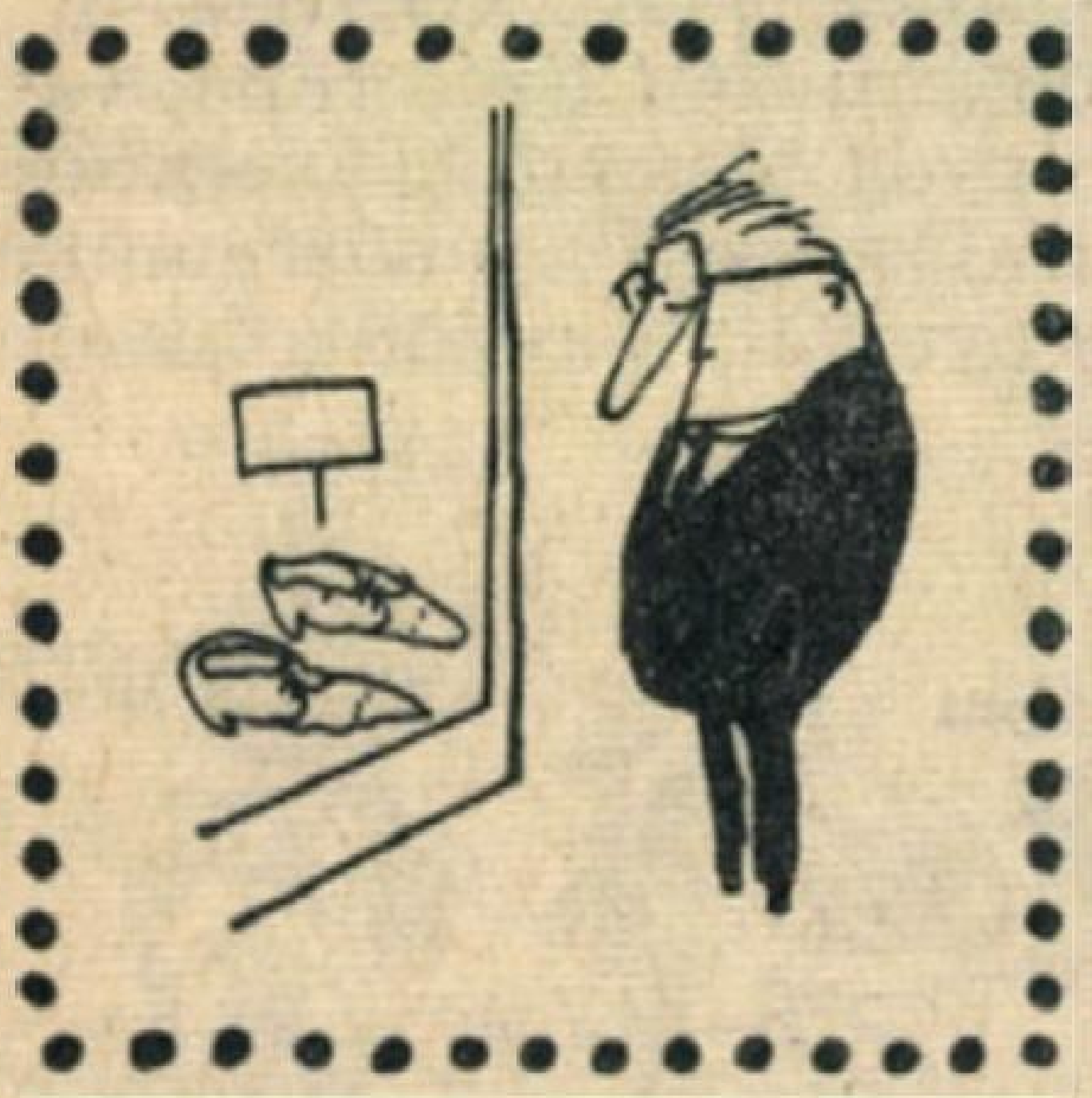

Mégsem mentem be. Tudj' isten, valahogy bizalmatlan vagyok az ilyen újmódi, vakmerő kísérletezgetésekkel szemben. Ne rajtam próbálják ki vakmerő elképzeléseiket. Inkább bemegyek az én jó öreg megszokott cipőboltomba, ahol a megrendelést követő hat esztendőn belül leszállítják a cipőmet. Ahogy ez az egész világon megszokott módszer.

Csak addig meg ne nőjön a lábam . . .

Tardos Péter

Négerellenes merényletek az USA-ban

Fülöp György rajza

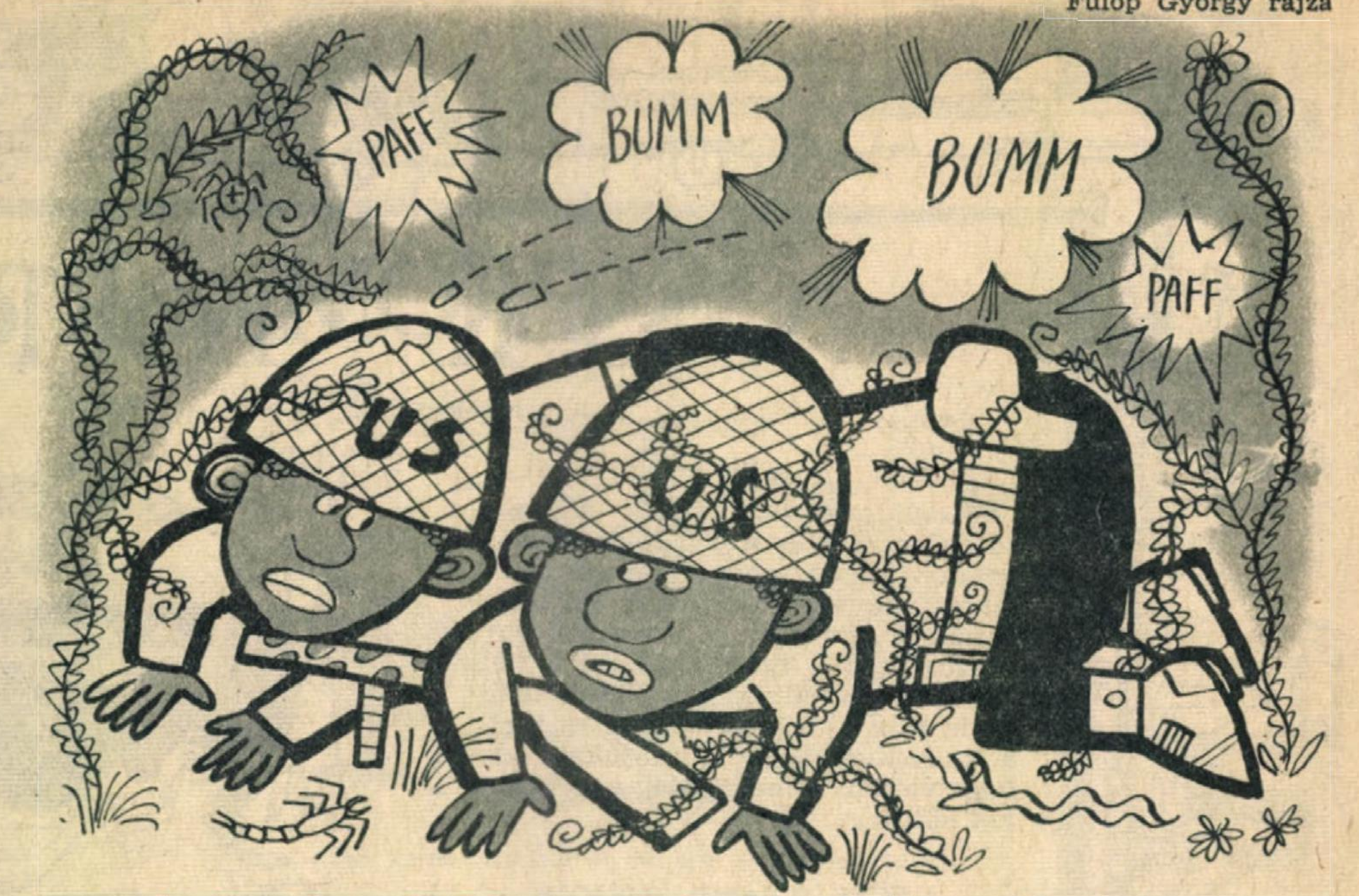

– Itt, Vietnamban, eddig még megúsztuk, de mi lesz, ha hazamegyünk szabadságra?

Férfiak és Nők

Férfi és nő hogyan is értheti meg egymást, hisz mind a kettő mást akar: a férfi nőt, a nő férfit — írta Karinthy Frigyes.

Ha nem tekintik szerénytelenségnek, szeretném még egy lényeges okát felidézni az ősi ellentétnek: a nő mindkét lábával — már amennyire tűsarkú cipője engedi — a földön áll. Céljai, kedvtelései megfoghatók és ésszerűek: fölszegni egy ruha alját, leengedni ugyane ruha alját, felmosni egy konyhát, megmosni egy gyereket, leszedni körméről a lakkot, bevonni körmét a lakkal.

Épp ezért a nő csak szánakozva képes mosolyogni a férfiak ködös, ésszerűtlen, csacska szórakozásain, vagy ahogyan ők nevezik: hobbyjain. (A nőknek nincsenek hobbyjaik!)

Normális, egészséges gondolkodású nő például képtelen megérteni, mi öröme telik valakinek abban, hogy órák hosszat üljön egy folyó partján, időnként belemártva a hűvös habokba egy didergő kukacot. Persze, jól tudja, hogy az a hiú remény élteti az illető férfiút, talán ráharap a kukacra egy mohó és gyanútlan ponty. Jó, tégyük magunkévá hiedelmét. Akkor is, mennyibe kerül a halasnál egy ilyen állat? Maximum 15—16 forintba. Ha az a csacsi férfi a legrosszabbul fizetett munkával, mondjuk címírással tölti a potyka csapdábaejtésére fordított idejét, akkor is minimálisan három-négyszer annyit keres.

A józan felfogású nő éppen így képtelen megérteni, mire jó az, ha valaki télvíz, nyári hő idején egy kényelmetlen padon kuksol, és kiguvadt szemmel, ordítozva figyeli, hogyan macerál huszonkét életerős, edzett fiatalember egy magatehetetlen labdát.

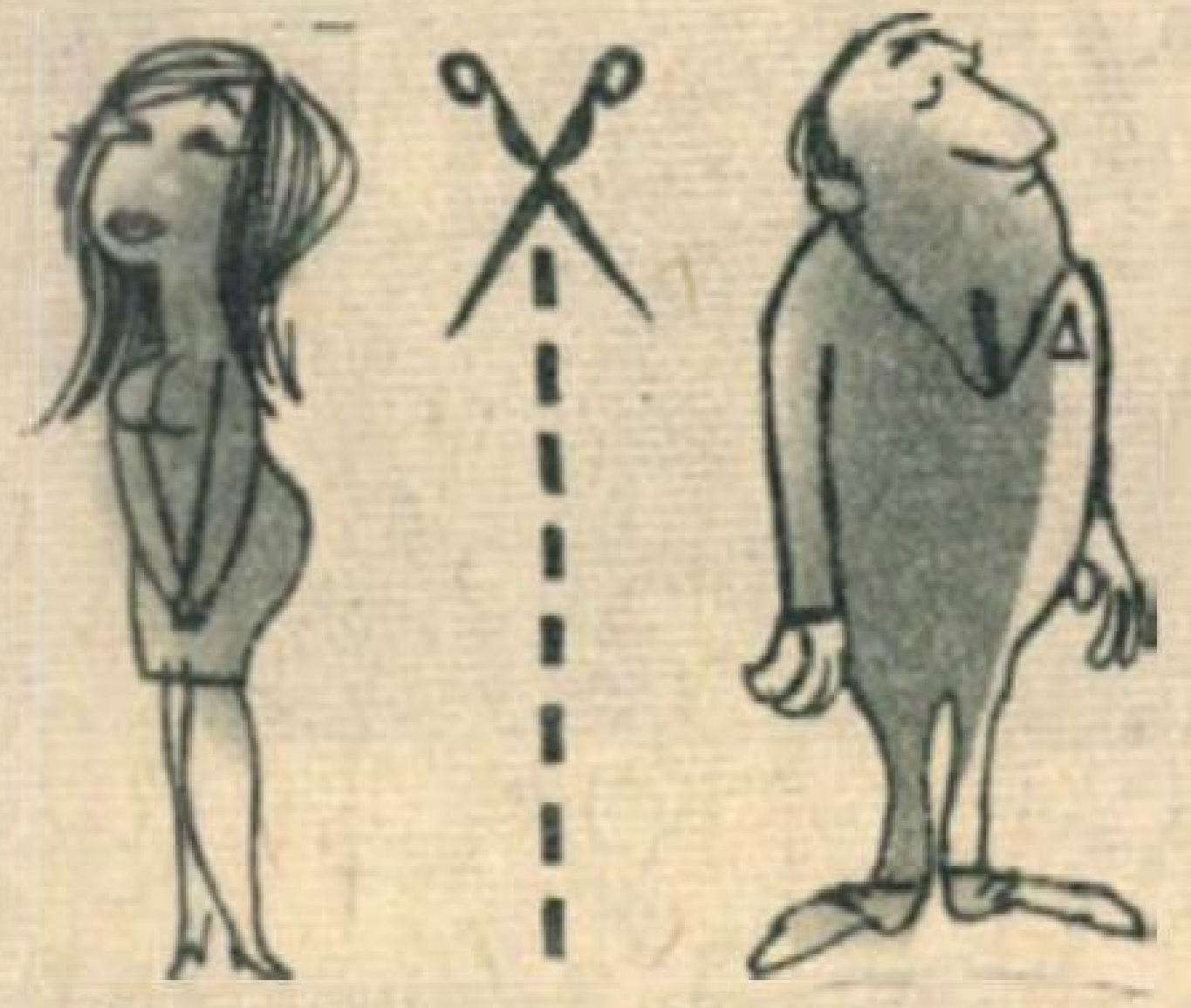

És mégis — ó, női egyenjogúság! — a nők alkalmazkodnak a férfiak ésszerűtlen hobbyjaihoz. Belefájdul az ember szíve, amikor egy különben normális nőt lát az utcán, amint opportunista mosollyal horgász párja mellett a kukacokat tartalmazó bádogdobozt cipeli.

Mindez csupán azért jutott eszembe, mert a napokban egy fiatal pár beszélgetésére lettem figyelmes a 6-os villamos megállójánál.

— Kiváló volt a védelem játéka, még a legveszélyesebb támadásokat is elhárította — magyarázta szakszerűen a fiatalember. Úgy beszélt, mint egyenlő az egyenlőhöz, mint egy futballdrukker a másikhoz. A fiatal lány viszont úgy hallgatta a badar fecsegést, ahogyan az elme- és ideggyógyintézetben a lélek orvosa az ápolt szavait arról, hogy ő fülemüle, és épp most trillázik az ágon — vagyis teljes megértéssel és odaadással. Értelmesen és intelligensen bólogatott.

— Szinte védhetetlen volt a támadás, és mégis kidobta a labdát!

És a nő most követte el a végzetes hibát. Merő túlbuzgalomból: — Aha, értem. Úgy, mint az *Eubesio* — mondta —, az véd olyan nagyszerűen.

Eusebio, a fekete gyöngyszem, a tündökletes Kohinoor gyémánt, a platinalábú csúcs szupercsoda csatár, mint *Eubesio,* és mint védő!!!! Ó jaj! A lányka lebukott!! Lelepleződött, hogy odaadó érdeklődése opportunista és közönyös tudatlanságot takar!

A fiú döbbenten elnémult, és úgy nézett a lányra, mint aki előtt szakadék nyitotta meg förtelmes mélységét. Így hallgathatja egy zenerajongó, ha azt mondják neki, hogy az a Berdi milyen kitűnő festő volt, vagy a színek és formák szerelmese azt, hogy Van Dogh milyen ügyesen fuvolázott.

Pillanatnyi feszültséggel, drámai szomorúsággal telített csend után a fiú felsóhajtott: — Azért nagyon jó a frizurád . . .

Kertész Magda

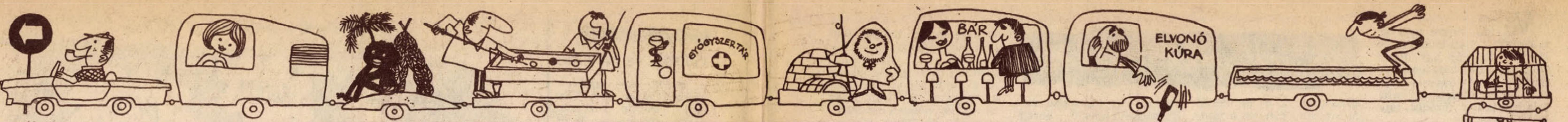
GYÓGYSZERTÁR
BÁR
ELVONÓ KÚRA

KUKA
BENZIN
VÁM ZOLL
SZÁMOLÓGÉP

ÖSSZKOMFORTOS ROMANTIKA

Meglátogattuk a FICC (Nemzetközi Camping és Karaván Szövetség) balatonfüredi nagytáborát, mivel fantáziánkat gyerekkorunk óta birizgálják a karavánok. Azonban burnuszos arabok helyett anorákos belgákat és lemberdzsekes íreket találtunk. Ami a konkrét nyereséget illeti: a külföldiek itt a valutájukat, odahaza viszont remélhetőleg a jó hírünket költik . . .

A FÜREDI BÁBEL TORNYA

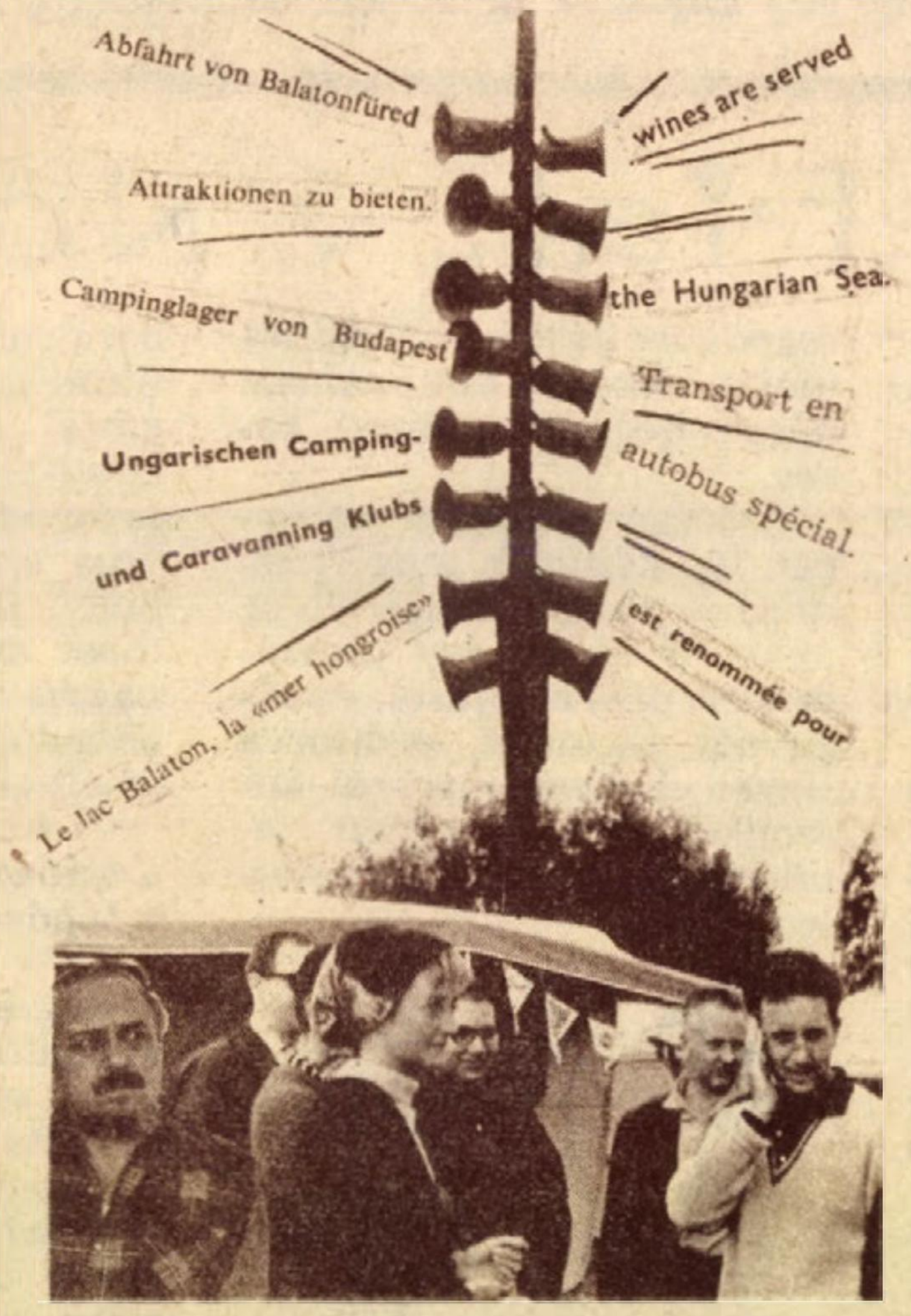
Abfahrt von Balatonfüred
Attraktionen zu bieten.
Campinglager von Budapest
Ungarischen Camping-
und Caravanning Klubs
Le lac Balaton, la «mer hongroise»
wines are served
the Hungarian Sea.
Transport en
autobus spécial.
est renommée pour

Ezen a településen furcsán keveredik a tökéletes kényelem a primitív életmóddal.

Egy tisztáson Cooper Bőrharisnyája ül a földön, valami fadarabot farag. Amikor végzett a munkájával, besétál pompásan berendezett lakókocsijába, vadnyugati pionírgúnyáját selyemköntössel cseréli fel, bekapcsolja a rádiót, feketét főz, aztán játszik egy parti sakkot Hemingway Öreg halászával, aki civilben textilkereskedő Eptonban.

Kintről madárdal hallatszik be, mezei egerek cincogása, vonatfütty, autóduda és magnótwist.

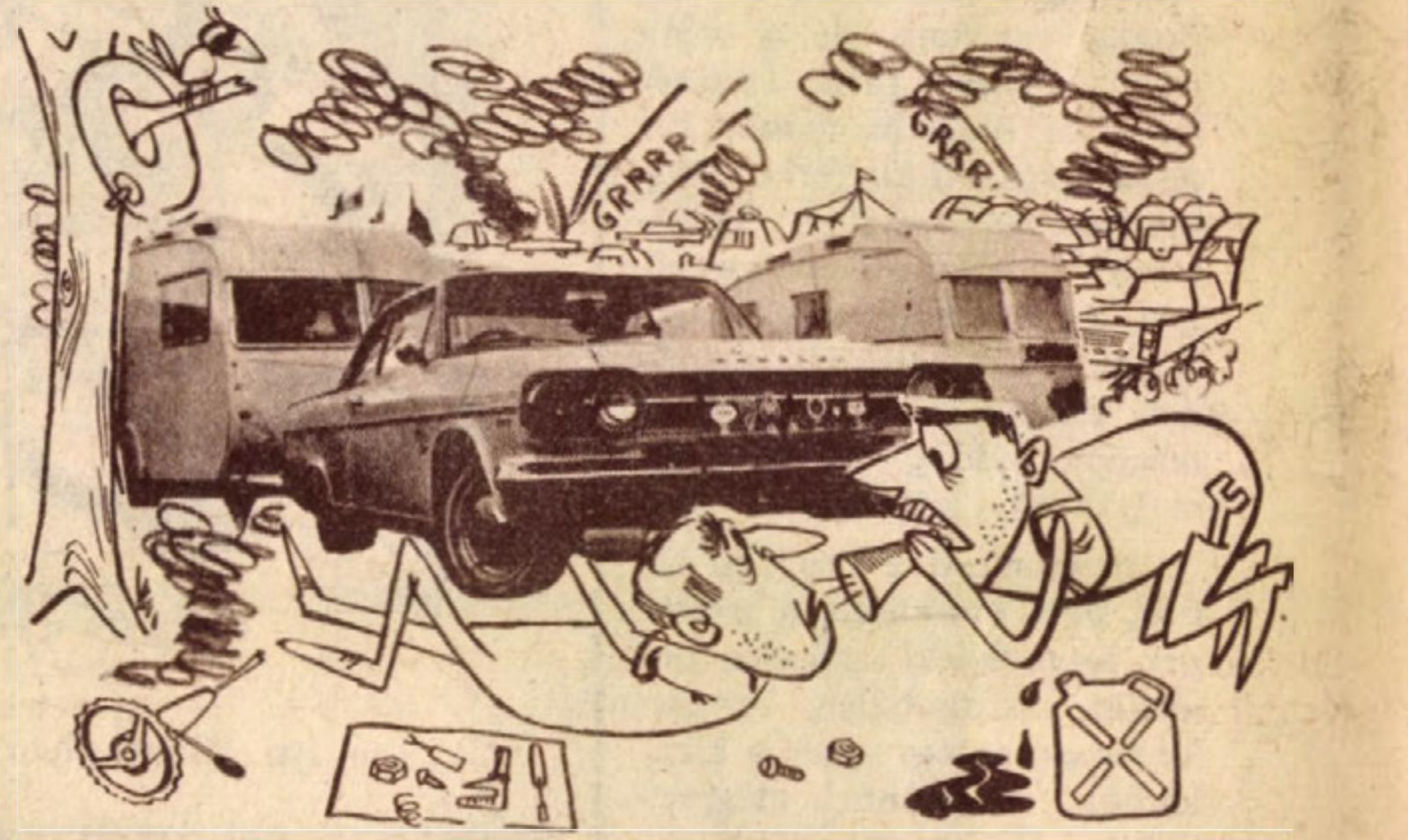

– Azt mondtam, hogy ez a csend és ez a jó levegő mindennél többet ér! . . .

A soknyelvű táborban a legkülönbözőbb módszerekkel értetik meg magukat egymással az emberek. Főként mutogatással. No meg önkéntes tolmácsok útján. Ez utóbbi eljárásnak néha elég bonyolult a technológiája. A francia fiú tud néhány szót olaszul, és udvarolni szeretne a rendkívül csinos svéd kislánynak, aki anyanyelvén kívül csak angolul ért. Szerencsére akad egy holland ismerős, aki gagyog olaszul is, franciául is, így aztán annak a belga kisasszonynak a közreműködésével, aki töri Shakespeare nyelvét, létrejön a bizalmas, meghitt csevegés.

TESTHEZ ÁLLÓ LAKÓKOCSIK

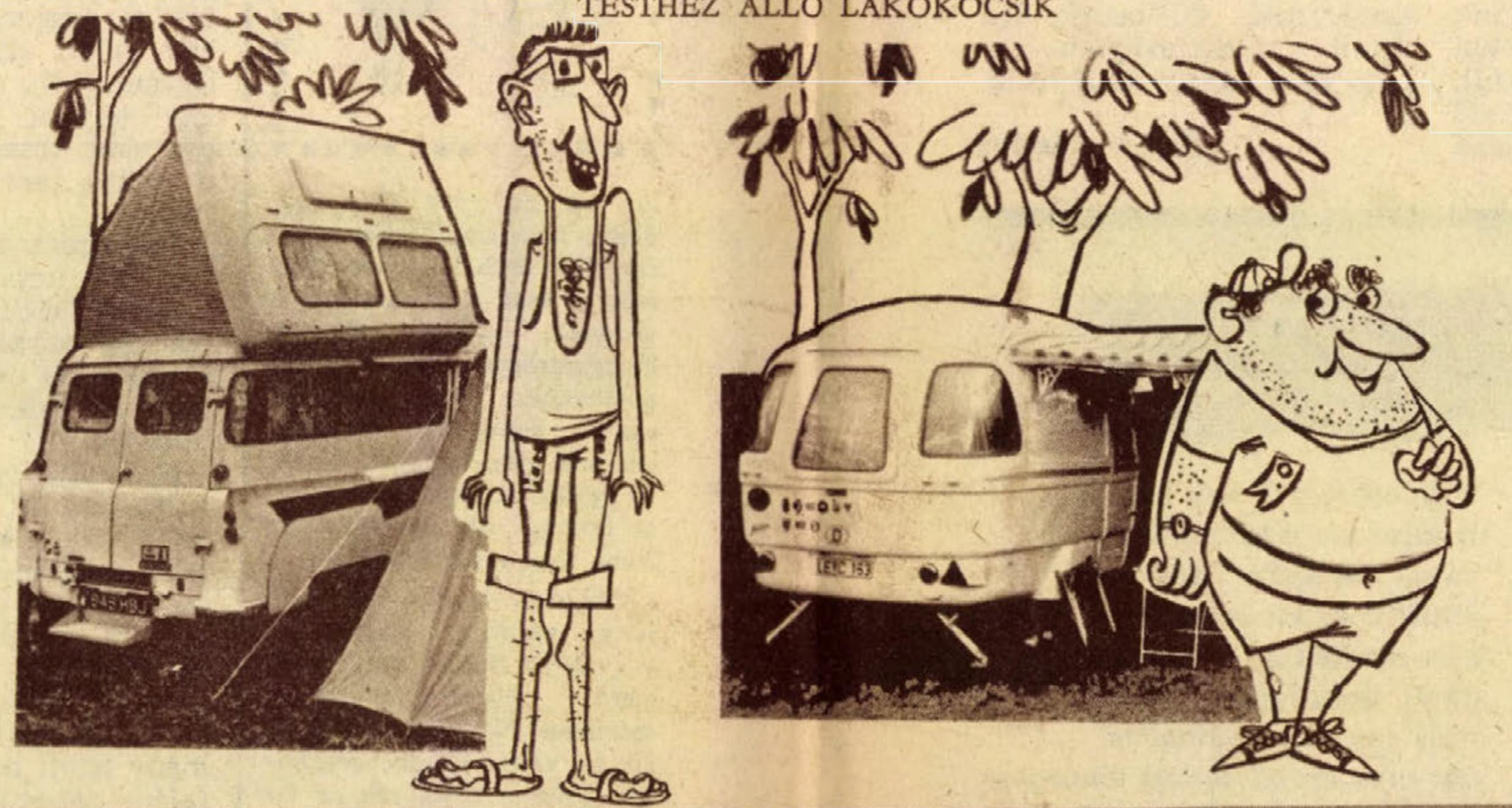

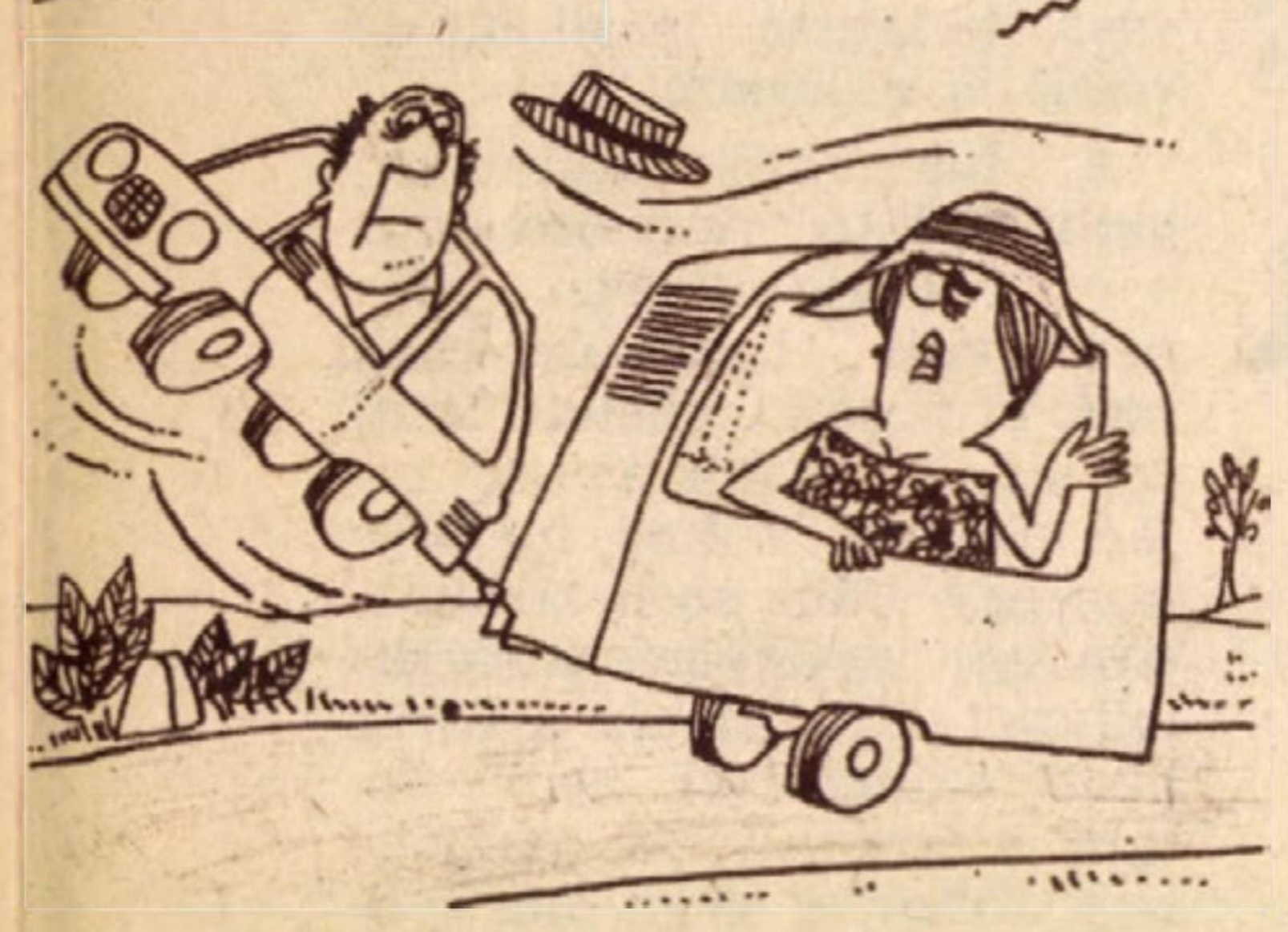

– Neked hiába beszél az ember, hogy csak negyvenkilométeres sebességgel szabad hajtani?

MICSODA KÜLÖNBSÉG!

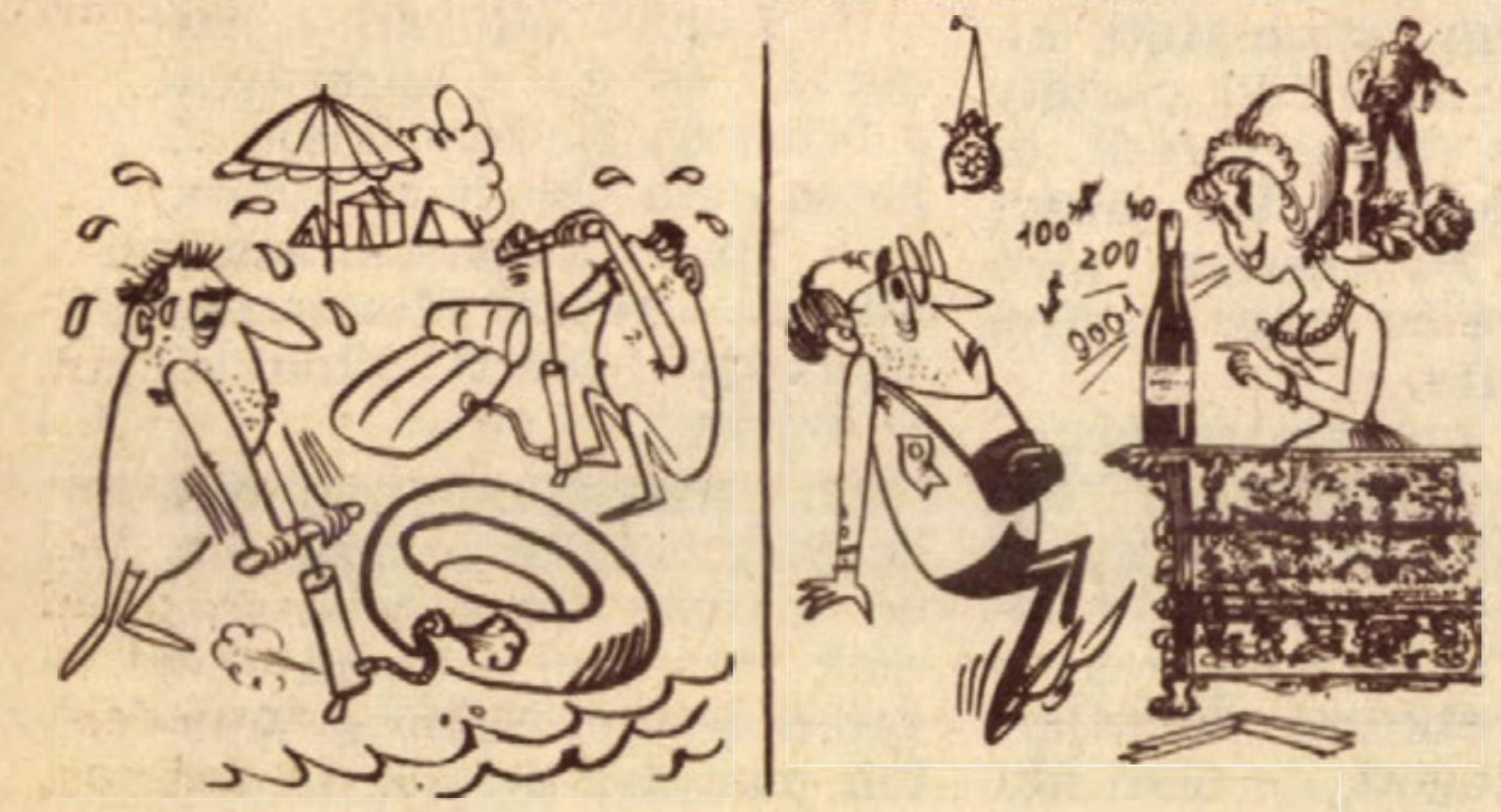
100
200
1000

Pumpálás . . . Pumpolás . . .

MAI TOLDI MIKLÓS

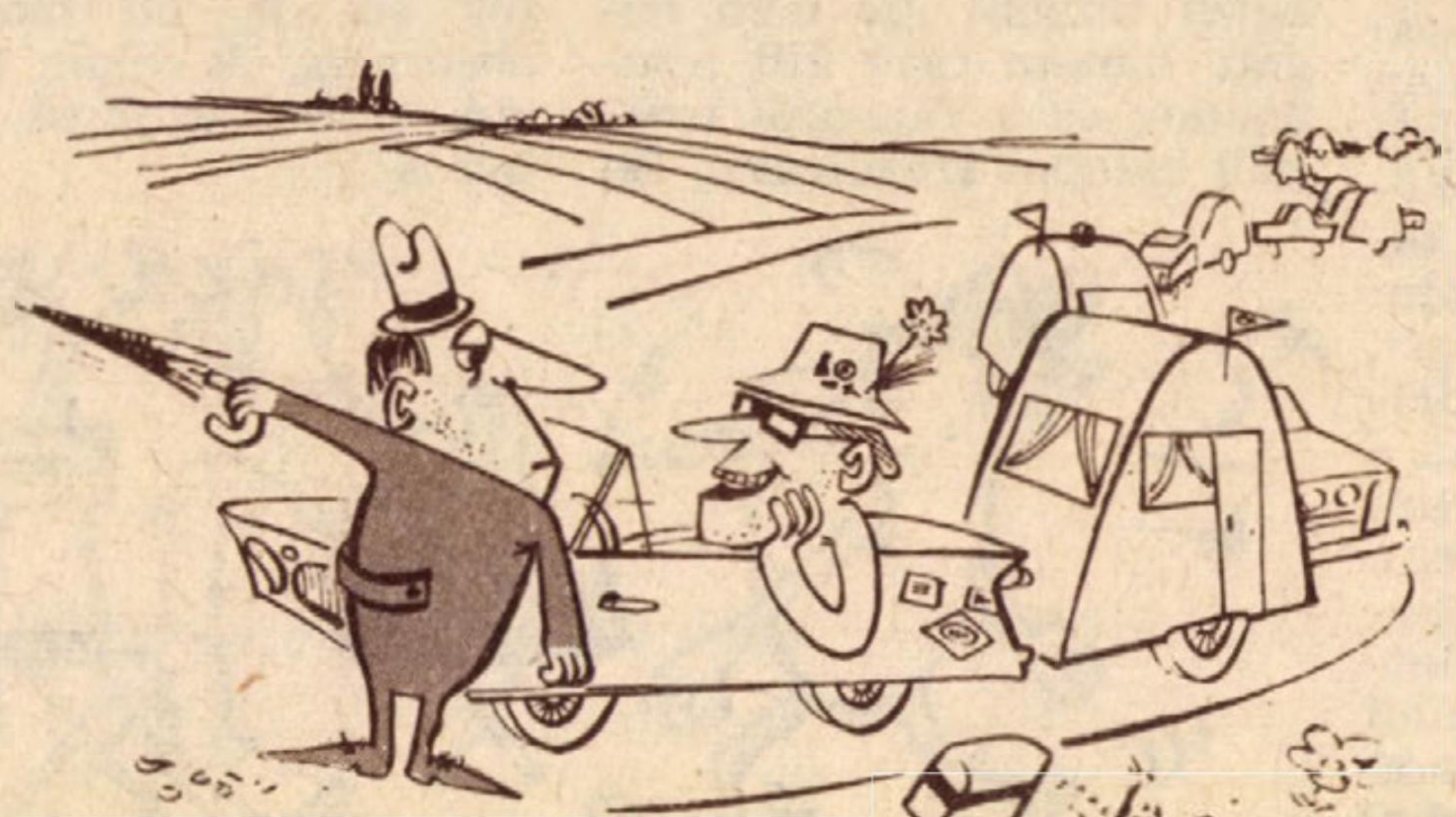

– Hé, kartárs, melyik út megyen itt Füredre?!

Az egyik külföldi vendég kérte a táborvezetőséget, hogy a balatonfüredi főtáborból helyezzék át a Kiliántelepi kisegítőtáborba.

— Miért? Talán valami kifogása van az ellátás ellen?

— Ó, nem, csak nagyon nehezen tudom kimondani azt, hogy „Balatonfüred”.

CAMPING-TÁRSAK

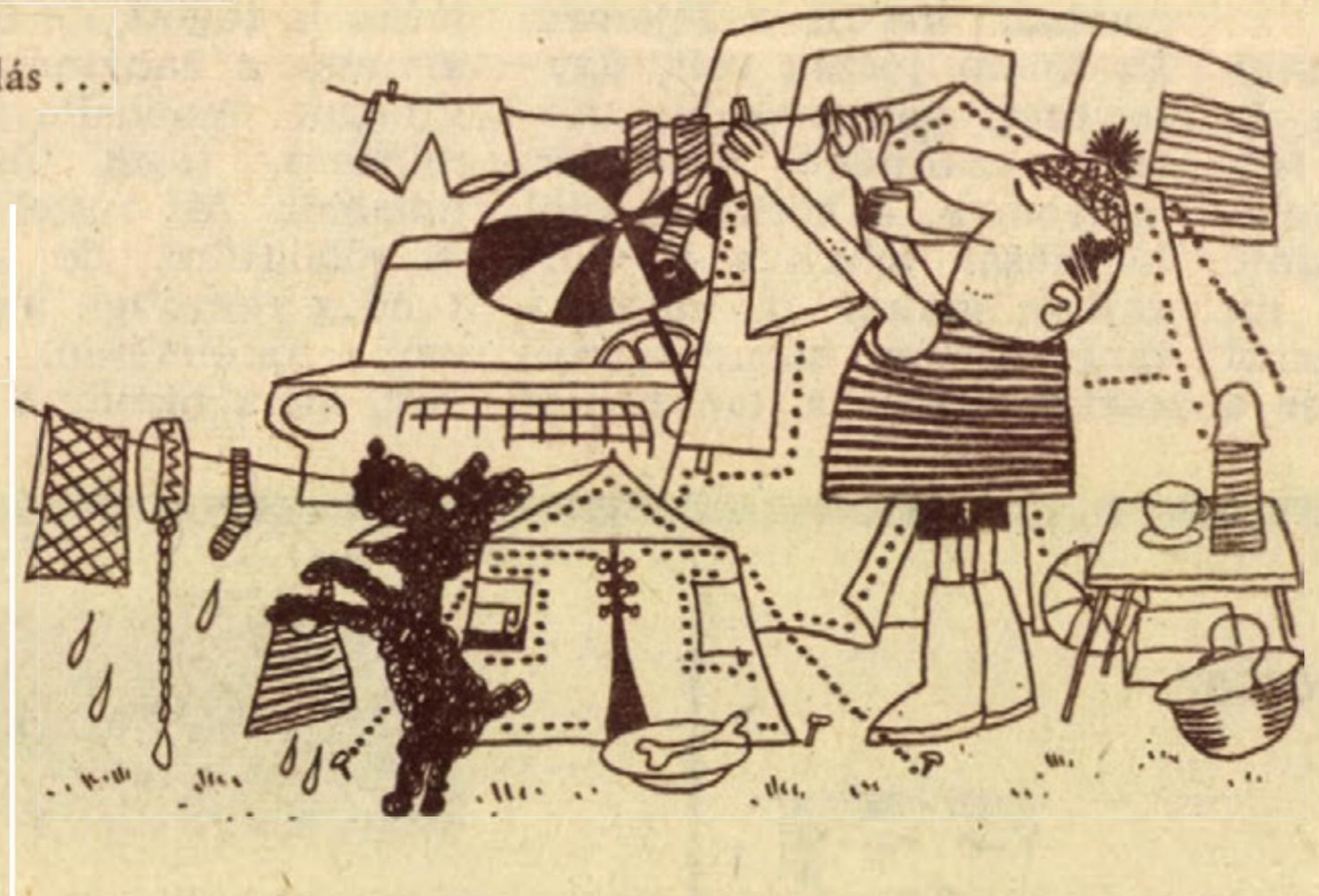

A balatoni főtáborozás után a vendégek utótáborozásként ellátogattak a Hortobágyra, majd innen felruccantak Tokajba is. Itt családonként sorsot húztak, és a szerencsés nyertesek részt vettek a hegyaljai borkóstolón. Akik pedig vesztettek a sorshúzásnál, azok vezették visszafelé a kocsikat . . .

Balázs-Piri—Kürti—Dalmáth—Barát riportja

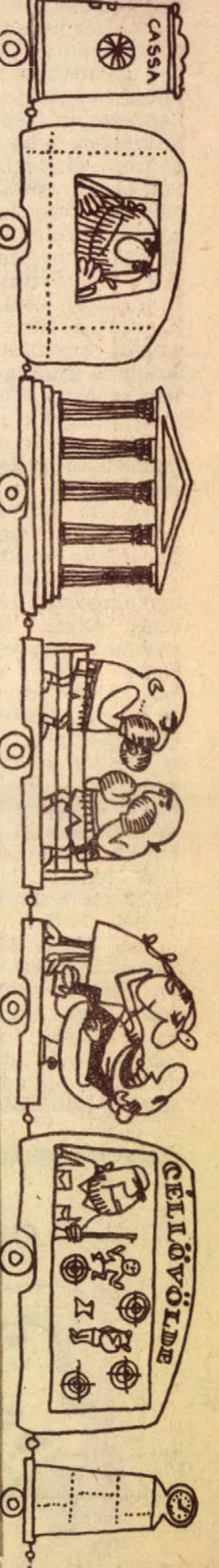
CASSA
CÉLLÖVÖLDE

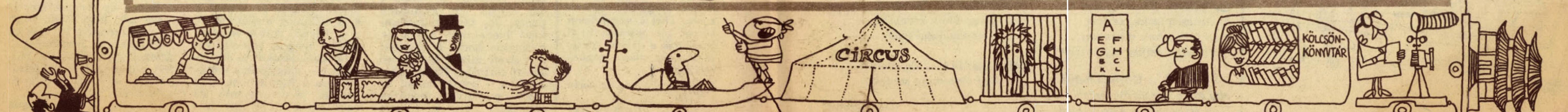
FAGYLALT
CIRCUS
A E F G H B C K L
KÖLCSÖN-KÖNYVTÁR

Három szalmakalap

Volt idő, mikor nyáron mindenki szalmakalapot hordott. Ez épp úgy divat volt, mint ma hajadonfővel járni. Nekem összesen három szalmakalapom volt, mindegyikhez fűződik egy kis történet.

Az elsőt hatodikos gimnazista koromban kaptam, abban az időben, amikor halálosan szerelmes voltam Lenkébe, a szép szőke postáskisasszonyba. Ez minden nyáron óhatatlanul bekövetkezett, amikor hazakerültem vakációra. Télen bizony megfeledkeztem róla; de ekkor megint nyár volt, és én alig vártam, hogy délben, mikor Lenke bezárta a hivatalt, és elment ebédelni, nagyot köszönhessek neki. Addig is gyakran elbicikliztem a posta előtt, hogy láthassa, milyen nagyszerűen tudok biciklizni, micsoda kunsztokat tudok; fél lábbal vagy állva hajtani, vagy összefont karral, anélkül, hogy a kormányt fognám, az ablaka alatt elsuhanni.

Természetesen az új szalmakalapomat szintén a hódítás egyik tényezőjének szántam. Megjegyzem, szép sárga színű szalmakalap volt, a kor divatja szerint jó magas, körös-körül zöld szalaggal övezve. A biciklin is mindig a fejemen volt, nemcsak díszül, hanem mert nagyszerűen lehetett vele köszönni. Kinyújtott karral a fejem fölött hatalmas félkört leírni — ezt másfajta kalappal nem lehetett.

Nos, egyik délben, mikor Lenke kilépett a kapun, és én leírtam a hatalmas félkört, hogy, hogy nem, beleszaladtam az ott álldogáló sárvári pék lovába. A mi falunkba ugyanis Sárvárról hozták hetenként kétszer a péksüteményt, és mindenki jól ismerte Sárit, ezt a jámbor, sovány, szürke gebét. Bölcs nyugalmából akkor sem jött ki, mikor a biciklivel belérohantam, csak egyet rezzent, de nem rúgott, hanem csak állt nyugodtan, és a fejemről lerepült kalapot szagolgatta. Én persze szörnyen restelltem a dolgot Lenke kisasszony előtt, aki először megijedt, de mikor látta, hogy épkézláb kimászom Sári alól, mosolyogva intett, és tovább ment. Én igyekeztem rendbe hozni magamat, a biciklit felállítottam, levertem magamról a port — de hol a kalapom? Elkarikázott valamerre? Nézelődtem jobbra-balra, míg felfedeztem a zöld szalag végét. A Sári szájából lógott ki. A kalapot már megette.

A második szalmakalapom már vidéki tanár koromban került a fejemre. Ez finom jószág volt, úgynevezett panamakalap, hófehér szalmából, a tetején benyomva, a karimája elöl kackiásan lehajtva. Ez volt rajtam akkor is, mikor a tanév végén, bizonyítványosztás után a tantestület összeült egy kis sörözésre a Barkóczi-vendéglő kertjében. Jó kedvünk volt, örültünk a vakációnak, talán még jobban, mint a gyerekek. A legényemberek, köztük én is, ott maradtak ebédre is, és vígan folyt a szó, a sör, és most már a bor is.

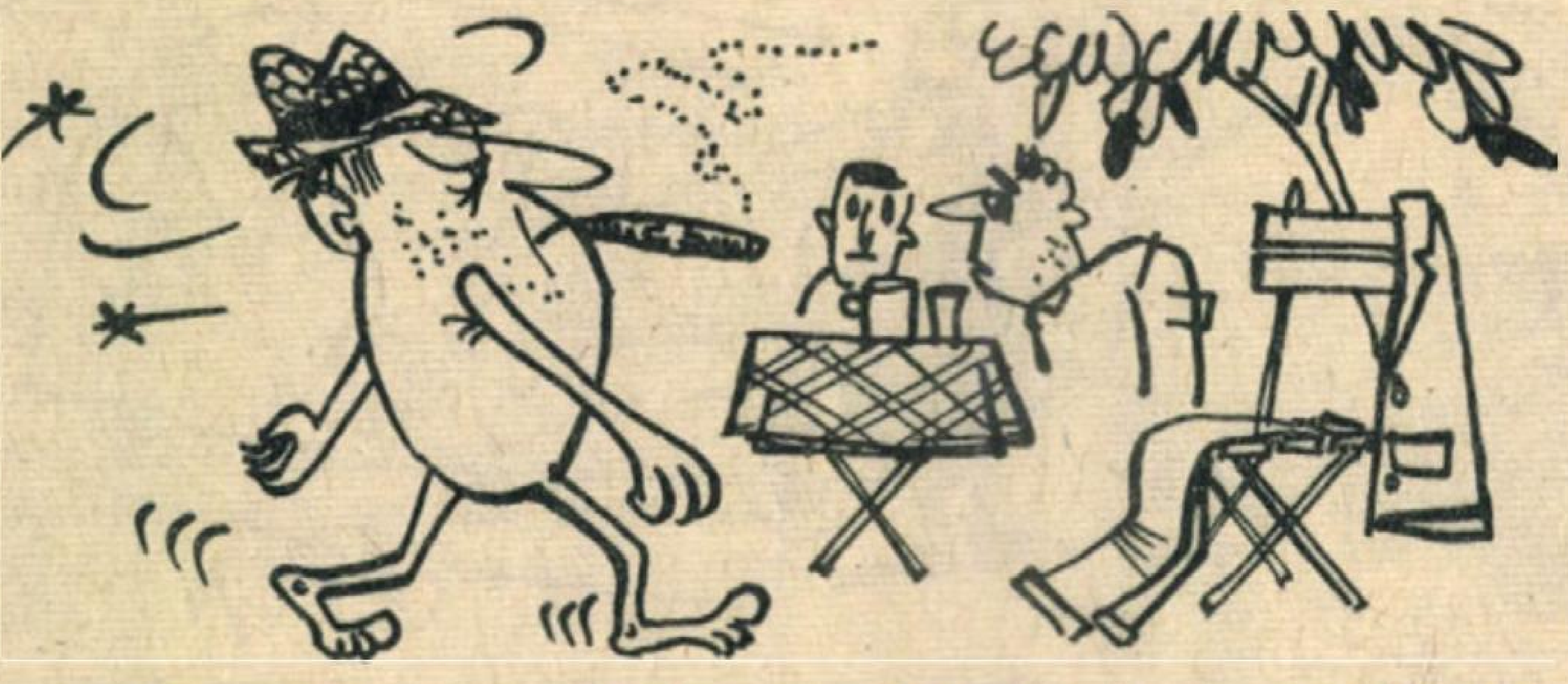

Volt köztünk egy idősebb agglegény, számtantanár, akinek hamar megártott az ital, és ilyenkor mindenféle bolondságot csinált. Egyszer például egy átmulatott éjszaka után az ötödik osztály helyett az elsőbe tévedt, és a kisfiúkkal gyököt akart vonatni. Ez persze nem ment, mire az egész osztályt kitérdeltette.

Most is hamarosan becsípett, és mutatóujját feltartva kijelentette, hogy őneki melege van, amiből logikusan következik, hogy ő le fog vetkőzni. Mindjárt hozzá is fogott, de nem állt ám meg a kabátnál, hanem gyorsan ledobált magáról mindent, inget, nadrágot, mindent. Mi restelkedtünk és röhögtünk, de a többi vendég rémülten menekült, ami tökéletesen érthető volt, mert bizony a kolléga úr elég ijesztő látvány volt pucéran, szájában szivarral, és fején az én szalmakalapommal. Ezt ugyanis lekapta a fejemről és felcsapta a magáéra, mondván, hogy ne legyen egészen meztelen.

— Eh, különben mit — mondta aztán, és égő szivarját rányomta a kalapomra. Ez lángra lobbant, és hamvába dőlt. Másnap a kolléga úr megígérte, hogy vesz helyette másikat, de végül is elpanamázta.

A harmadik szalmakalaphoz akkor jutottam, amikor tulajdonképpen már nem volt divat, és csak szórványosan lehetett látni egy-egy idősebb ember fején. De én, mikor megláttam egy Váci utcai kirakatban egy gyönyörű Girardi-kalapot (így hívták a híres bécsi színészről), nem bírtam ellenállni, és megvettem abban a szent meggyőződésben, hogy ezzel nagy sikerem lesz egy második Lenkénél, aki Siófokon nyaralt, és akit meglátogatni készültem.

II. Lenke ott várt a vonatnál, és én a zsirardival a fejemen siettem feléje. A hatás nem volt mindennapi.

— Megbolondult maga? Mi van a fején? Mintha egy operettből lépett volna ki! — sziszegte Lenke.

Én makogtam valamit, hogy ez megint divatba jött, de Lenke nem válaszolt, csak megvető pillantásokat vetett felém. Mikor a Balaton partjára értünk, se szó, se beszéd, lekapta fejemről a kalapot, és belehajította a vízbe. A hullámok gyorsan elsodorták, és nemsokára eltűnt a messzeségben.

És vele együtt az ifjúság.

Balázs Sándor

Elfoglalt ember

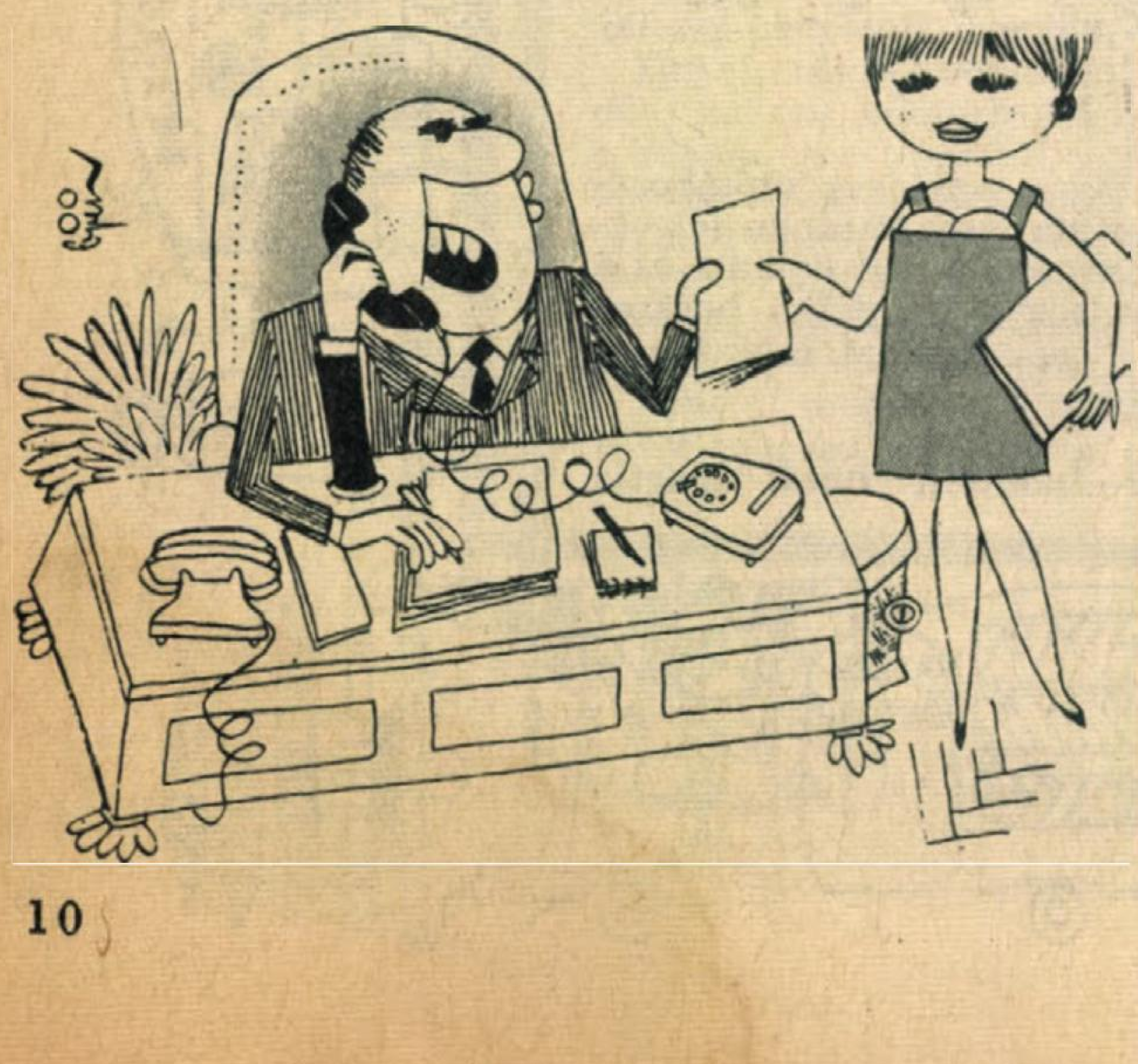

Gyógyszer helyett

Ha irodámban álmosít
a harminckét fokos meleg,
és élénkítő szert kíván
minden agysejtem módfelett,
Varga kartárshoz átmegyek
a szomszédos szobába csak,
s ő elkezdi mesélgetni
mindazon marhaságokat,
melyekben nincsen józan ész,
és nincsen farka, se füle,
s én felizgatom magamat,
hogy lehet ember ily hülye? . .

(Mit kávé? . . . Koffein helyett
egy adag Vargát beveszek.)
Úgy felheccelt a Varga, hogy
most csillapító kell nekem.
A túlsó szobában csücsül
másik kollégám, Kelemen.
Mesélni kezdi bajait,
s én elpilledve hallgatom,
darál, darál egyhangúan,
akár egy vén imamalom.
Bár nem mond semmi lényegest,
de megállás nélkül beszél;
már lassan álom környékez
s ez tíz andaxinnal felér . . .

(Mit andaxin? . . . Én ehelyett
egy adag Kelement szedek.)

Bedő István

MENAZSÉRIA

Volt már Pesten bolhacirkusz,
s óriási norvég bálna,
melyért minden pesti újra
zokszó nélkül sorban állna . . .

Bokszoltak már kenguruk is;
hippodromban, hercig ringben,
s láttunk gatyás galambokat
turbékolni egy szál ingben . . .

Csodáltunk már muzikális
macskát, pingvint, lovat, tevét,
s cimbalmozó sertést (sajnos,
nem jegyeztük meg a nevét . . .)

Ügetett már a porondon
zebratrupp is tempós trappban,
s kecskegalopp is volt, melyről
hosszan írtak minden lapban . . .

Repült már a kupolában
idomított sas és vércse
(épphogy sült galamb nem repült,
nehogy a nép félreértse. . .)

Láttunk biciklizõ majmot,
s vígan korcsolyázó medvét
(melynek még az idomító
modora se szegte kedvét . . .)

Volt már nálunk eszes tulok,
szelíd tigris, okos szamár
(a számoló eb se jelent
nagyobb szenzációt ma már . . .)

Baletteztek elefántok,
labdázott már pajkos fóka,
s önfeledten hancúrozott
tyúkokkal egy öreg róka . . .

Majdnem minden volt már, így hát
kérdőn nézünk fel az égre:
mi jöhet még? s lám jöhet, mert
delfinrevü jött most — végre!

Bár jó lenne már egy esten
(az lenne csak ám a szent est!)
honi attrakciót látni:
borjúkkal egy magyar hentest . . .!

Szilágyi György

Folynak a várjátékok

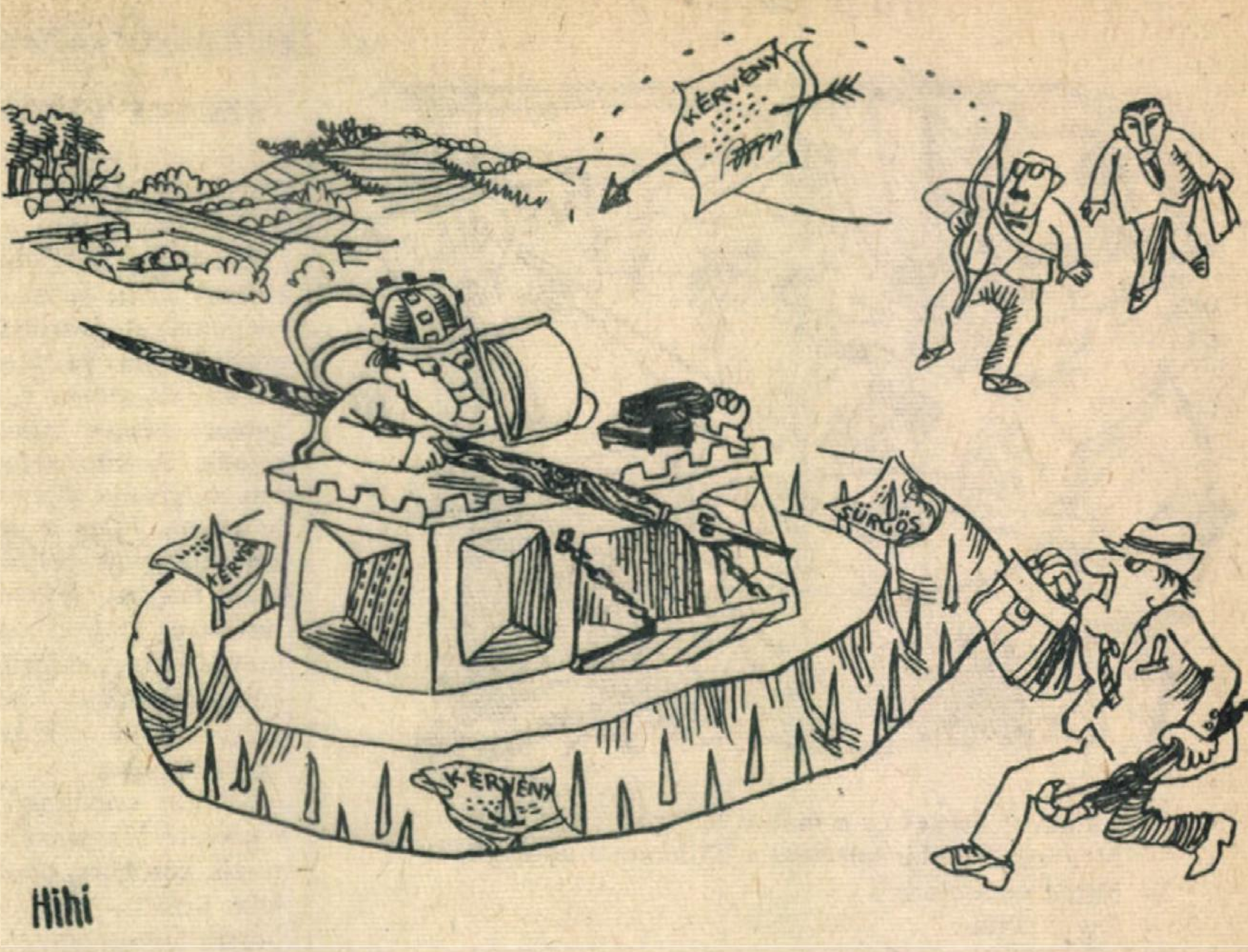

Szorgalom

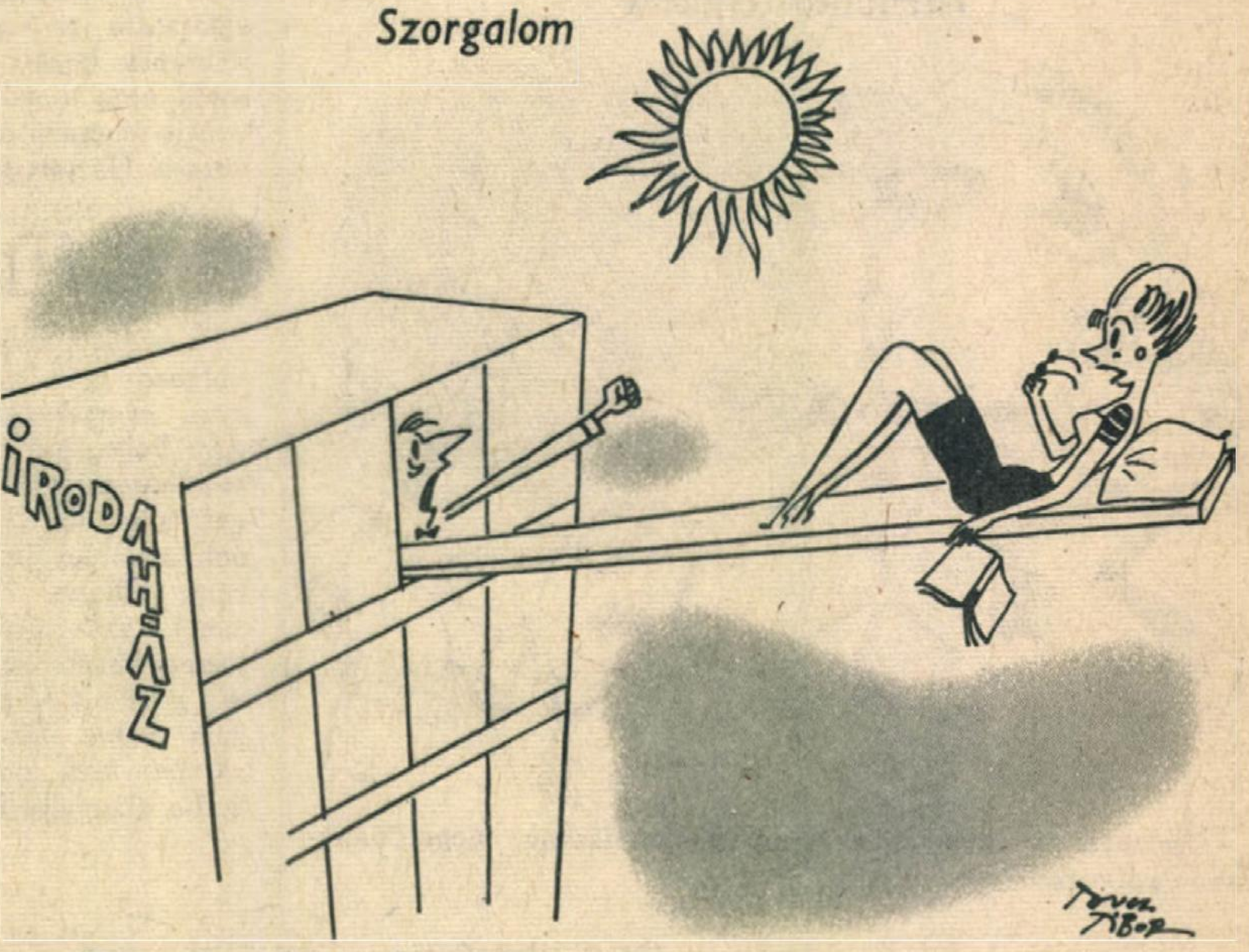

– Ejnye, de utálatos! Már az is baj, hogy be akarom hozni a nyári lemaradást?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss, Nagy és Közepes a házfelügyelőkre panaszkodnak.

– Az én házmesterem – mondja Kiss – már háromnegyed tizenegykor bezárja a kaput, hogy nagyobb jövedelemhez jusson.

– Ez semmi – folytatja Nagy. – A múltkor véletlenül nem volt nálam egy fillér sem, s amikor a házfelügyelő ezt meghallotta, becsukta az orrom előtt a kaput. Az utcán ácsoroghattam hajnali ötig.

– Ez mind semmi – fejezi be Közepes. – Amikor a kisfiam megszületett, másnap feljött hozzám a házfelügyelő, és a kapupénzt követelte azon a címen, hogy a gyerek tizenegy óra után érkezett.

*

Fehértől egyszer megkérdezte valaki: hogyan szerezte vagyonát, mire az mesélni kezd:

– Egyszer fiatalember koromban bementem egy üzletbe szolgálataimat felajánlani. Hiába mutogattam jó bizonyítványomat és erősítgettem képességeimet, a főnök kereken elutasított. Kijöttem az üzletből, de a küszöbön, ahogy kiléptem, észrevettem egy tűt. Lehajoltam és felvettem . . .

– Ezt a történetet már ismerem – vág közbe a hallgató. – Maga azt akarja most mondani, hogy a kereskedő meglátta, hogy maga egy tűt felvesz a földről, és takarékosságáért alkalmazta.

– Dehogy – mondja Fehér. – A kereskedő nem látott semmit. Szóval én felvettem a tűt, amelynek a végén egy szép briliáns volt!

Parkban

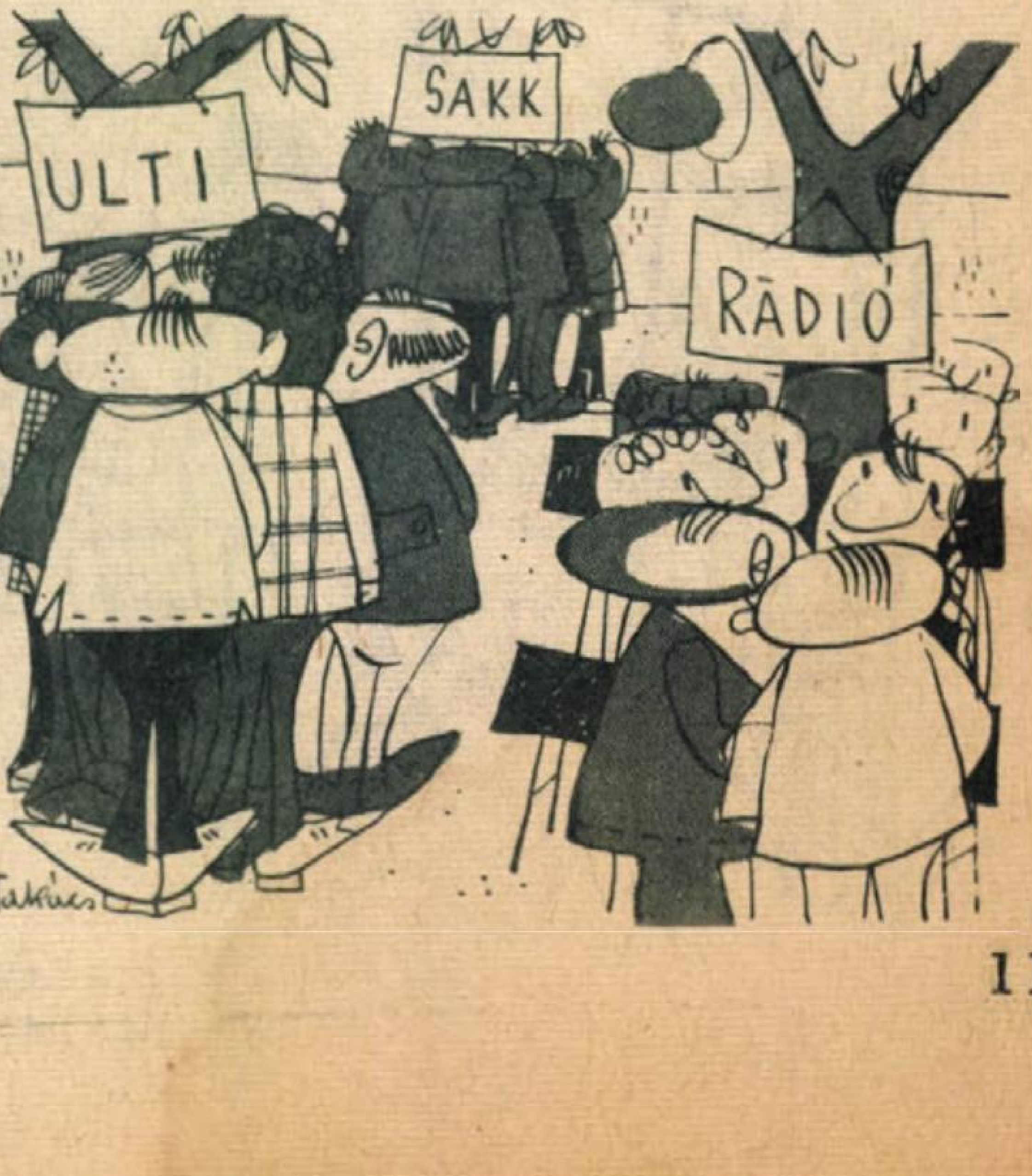

Fő a zsuga!

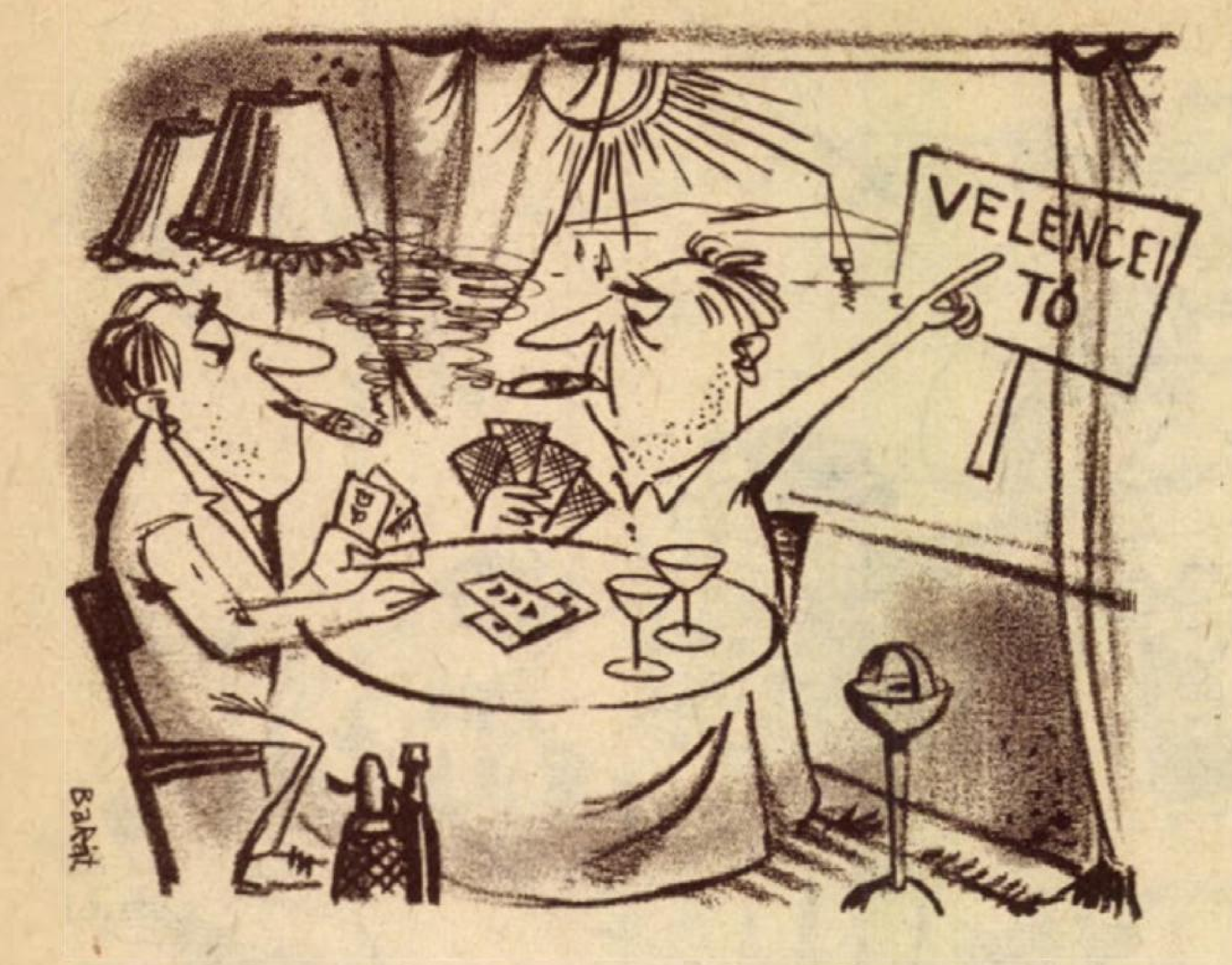

– Valami fenséges ez a mátrai levegő!
– Megőrültél? Már két hete a Balatonnál üdülünk!
– Miből gondolod?
– Ott a tábla.

Istenadta tehetség

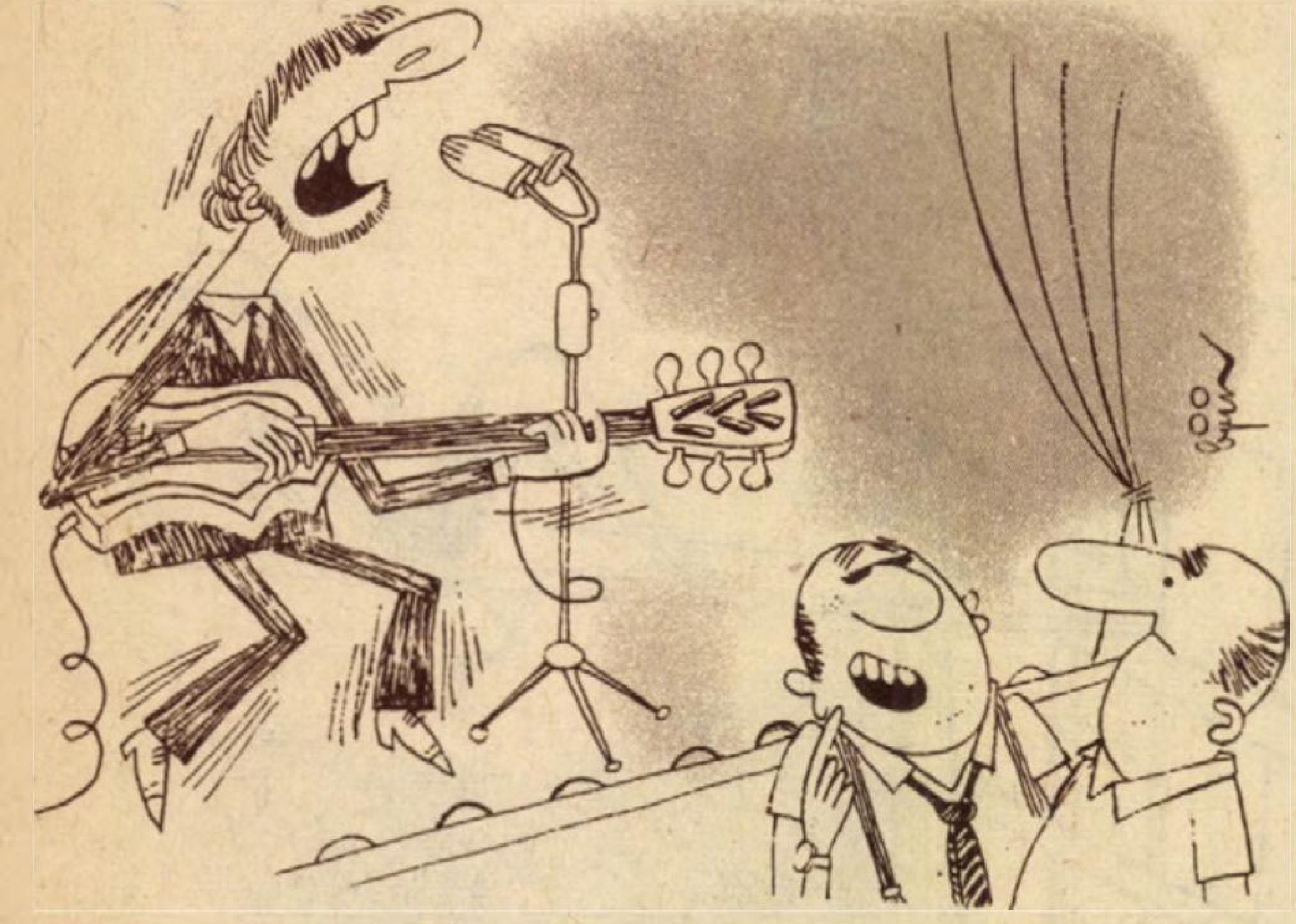

– Mennyit tanulhatott és mennyi lemondásban, megpróbáltatásban volt része, amíg eljutott idáig . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZENET VETTEM . . .

1

Színhely: A TÜKER Vörösvári út 4. szám alatti kirendeltsége. A szobában dolgozó három kartársnő egyikének előadtam a kívánságomat: német brikettet szeretnék. A kirendeltség említett dolgozója azonban közölte velem, hogy a német brikett elfogyott, és nincs tatai sem. Kapható ellenben háztartási és lengyel szén, de ez utóbbi nagy kalóriája miatt cserépkályhába – én pedig abban fűtök – nem túlságosan ajánlatos.

– Mit csináljak az utalvánnyal? Hagyjam itt, és elteszik későbbre, amikor ismét lesz brikett, vagy meg kell hosszabbíttatnom?

– Ezt mi nem tudjuk, nem is a mi feladatunk. Tessék választani a kapható szénféleségek közül! – hangzott rövid úton a válasz.

Mit tehettem mást, *választottam.* Háztartási szenet.

2

A szóban forgó TÜKER-dolgozó ezek után tüneményes gyorsasággal ütött rá egy bélyegzőt az utalvány mindhárom szelvényére; ennyi meg ennyi szén, fa és egy doboz alágyújtós, mázsánként, illetve dobozonként ennyi, azaz összesen ennyi forint. Eszébe se jutott, hogy *megkérdezze,* szükségem van-e fára – *nekem speciel nem volt* –, vagy kell-e alágyújtós?

K. J.

Hegedűs István rajza

Új irodaházban

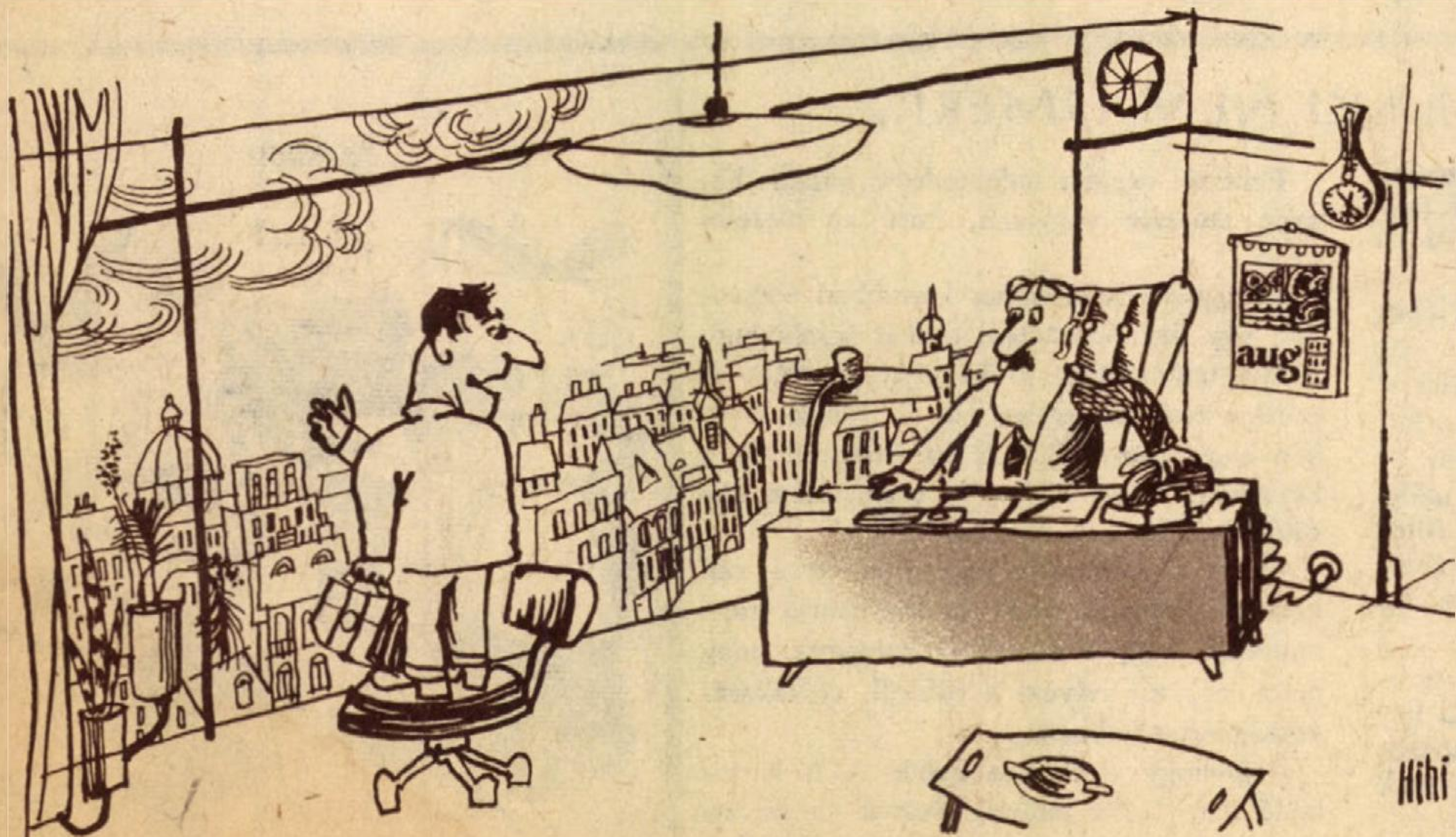

– Milyen ügyben?
– Csak a panorámát jöttem megtekinteni . . .

E heti hirdetéseink

ÖRÖM HAZATÉRNI...
EGY SZÉPEN BERENDEZETT LAKÁSBA...
IPARMŰVÉSZETI • VÁLLALAT
LAKÁSKULTÚRA
BOLT
ív
V. Kossuth L. u. 17.

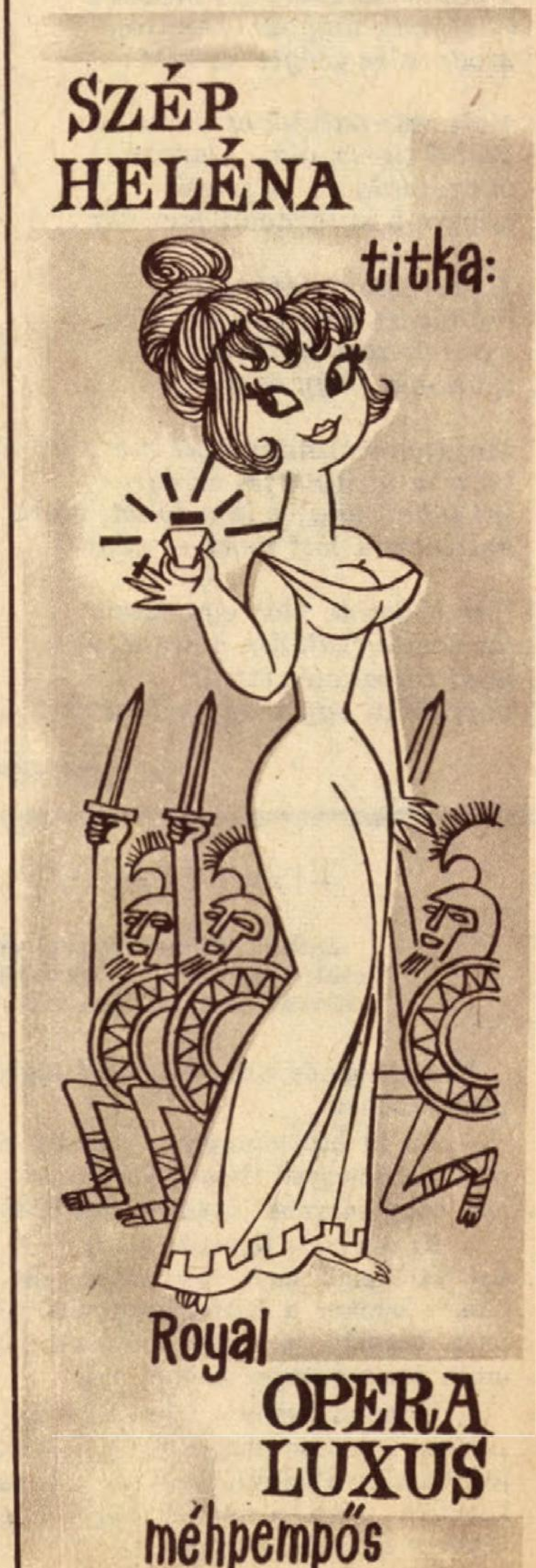
SZÉP HELÉNA
titka:
Royal
OPERA
LUXUS
méhpempős
krém

ANZIKSZ 3 KIKÖTŐBŐL

Pusztai Pál rajzai

KOPPENHÁGA

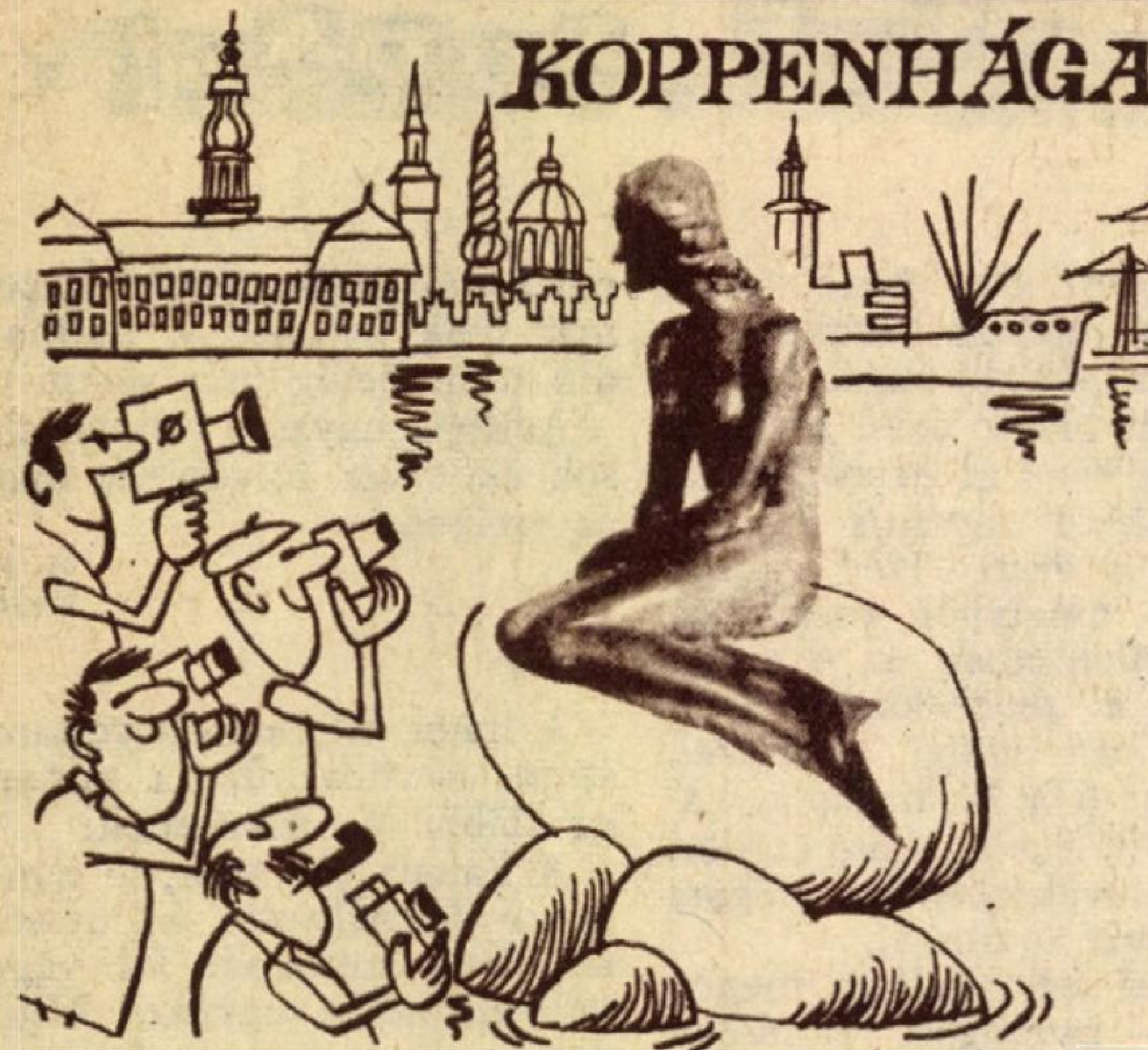

A LEGNÉPSZERŰBB SZOBOR

Nem szégyenlős, nem mozog, és jó fotomodell

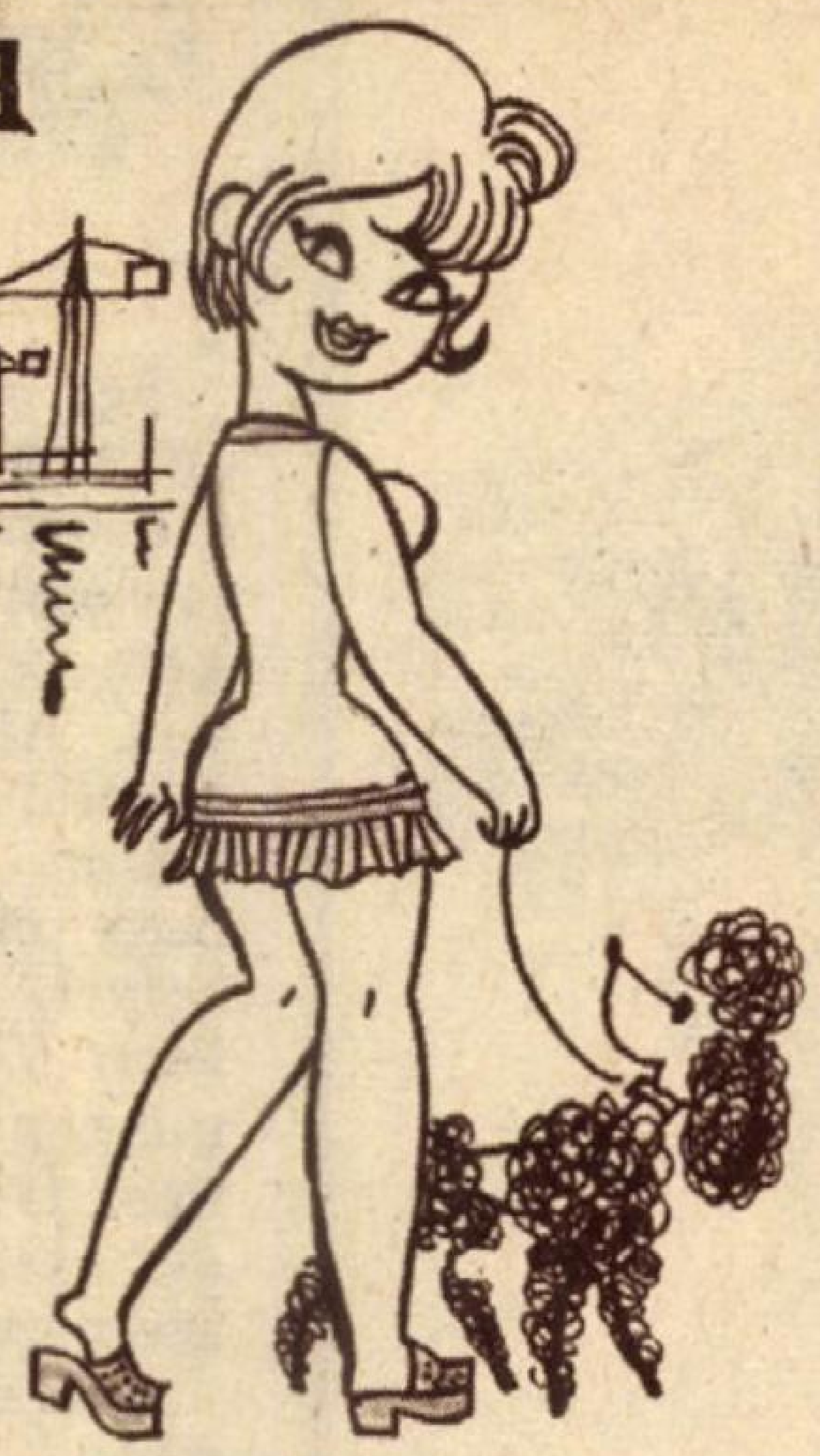

HAGYOMÁNYTISZTELET ÉS DIVAT

Facipő miniszoknyával.

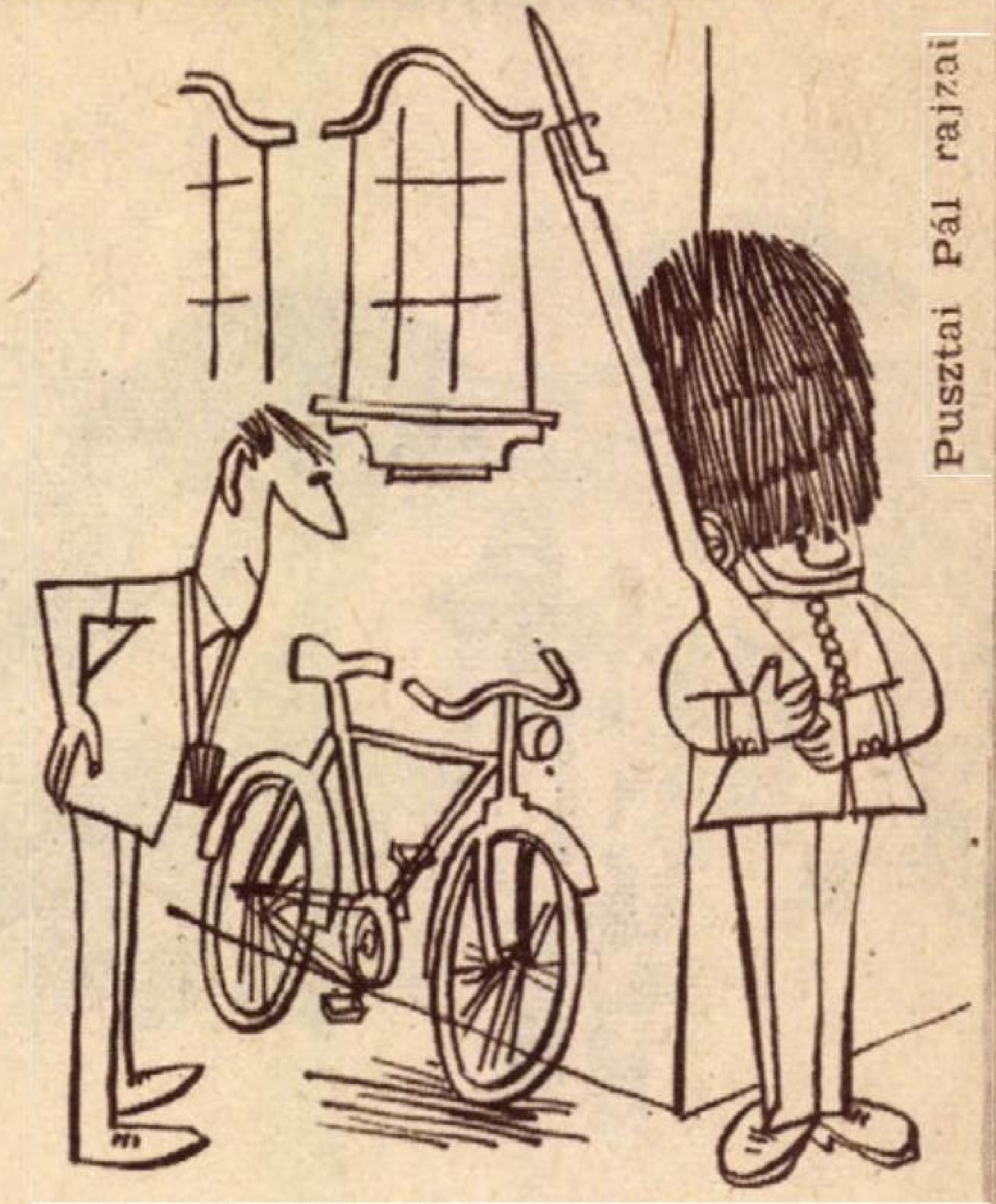

DEMOKRATA KIRÁLY

– Lehet, hogy ez a király kerékpárja?

HELSINKI

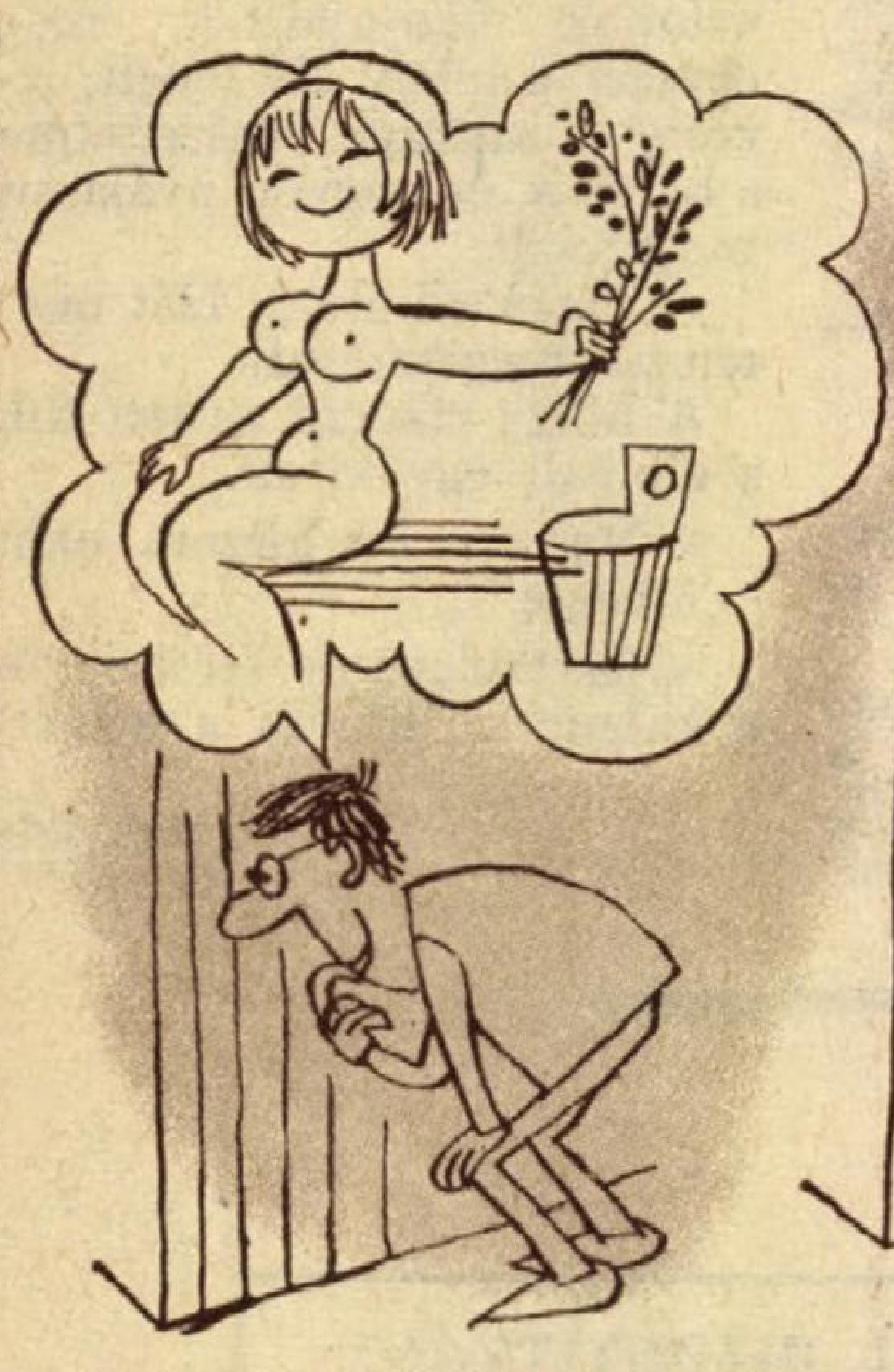

A szauna belülről igen latvanyos

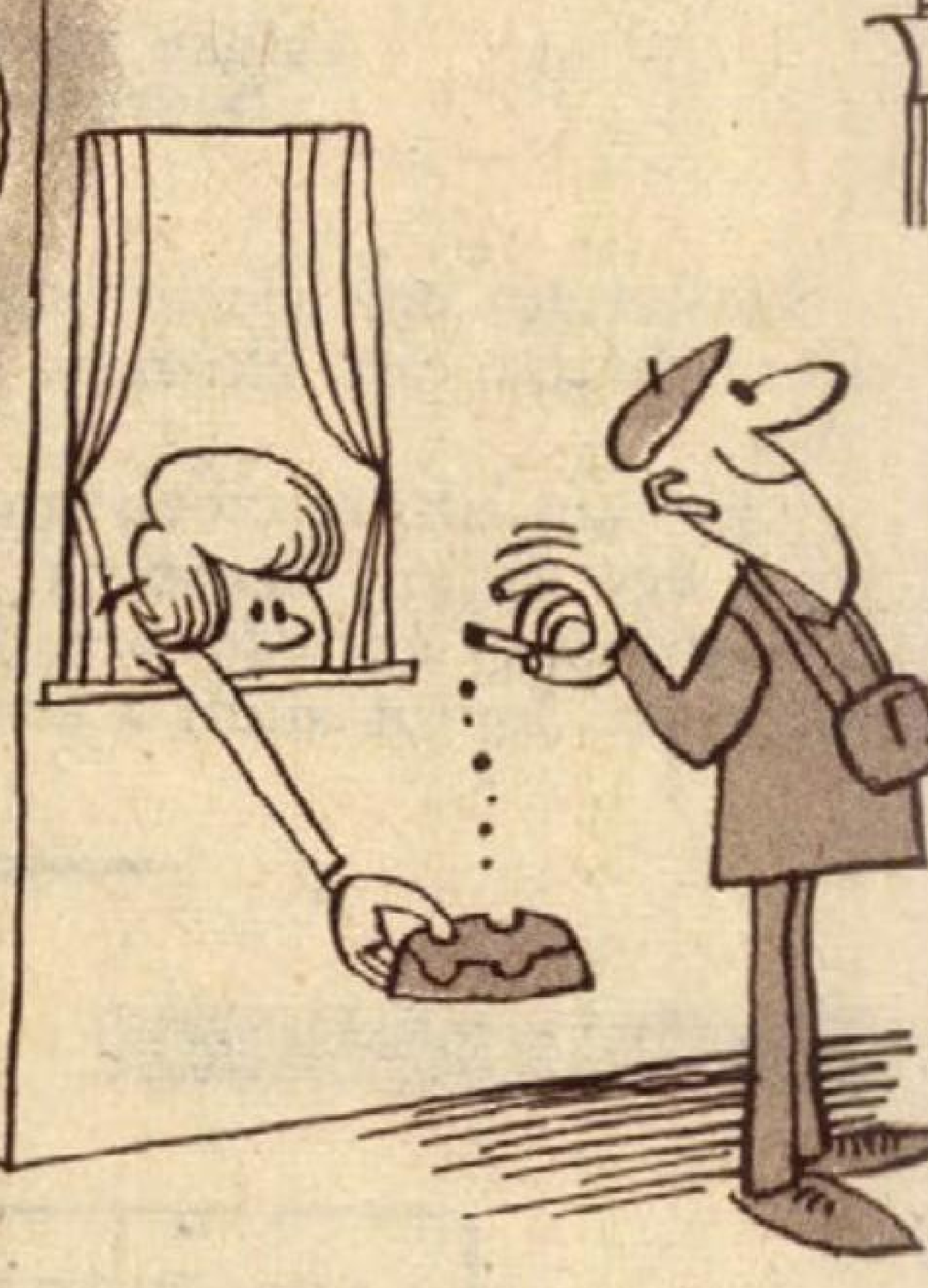

Vigyaznak az utcák tisztaságára

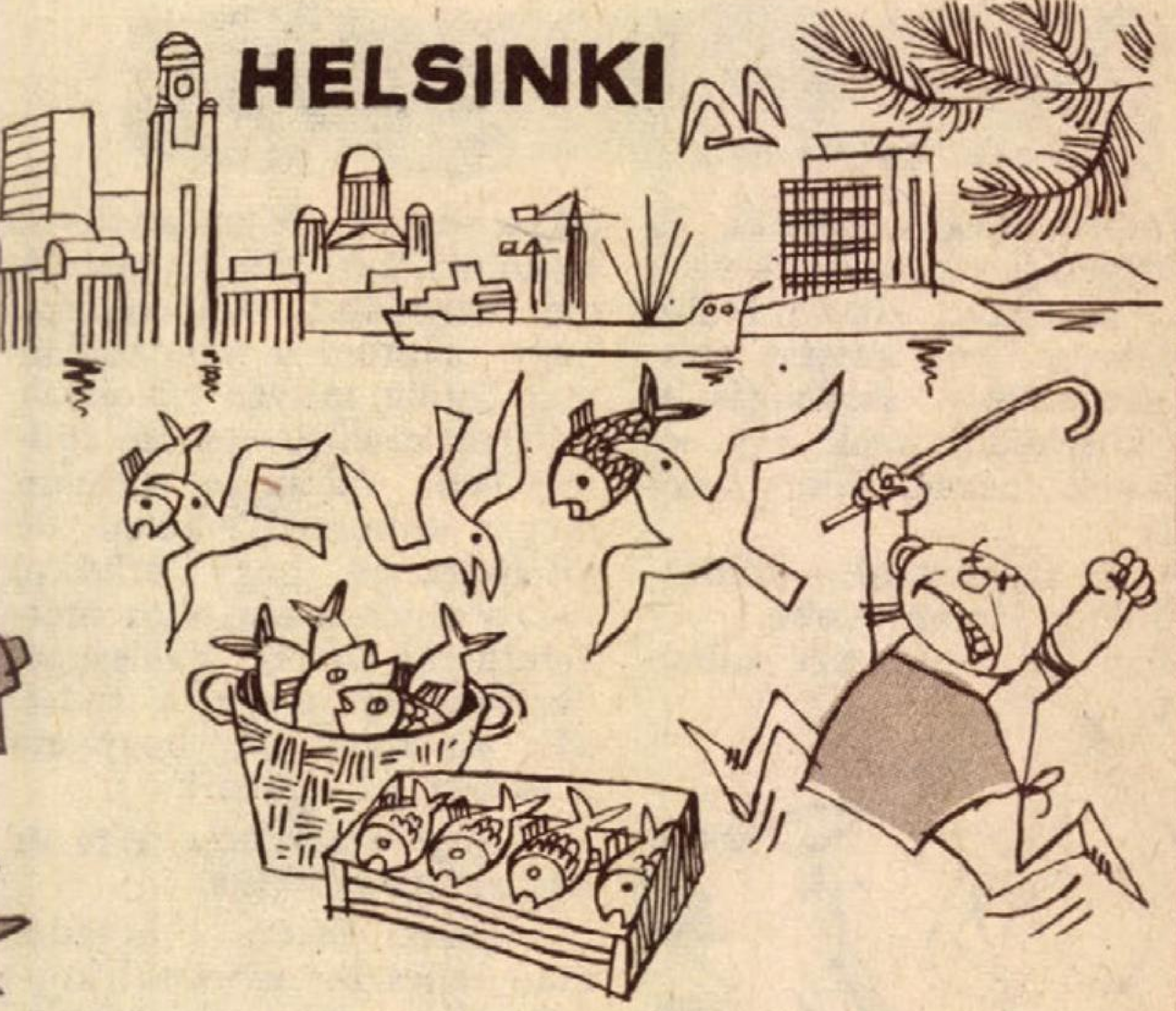

Az mese, hogy itt nincsenek tolvajok...

LENINGRÁD

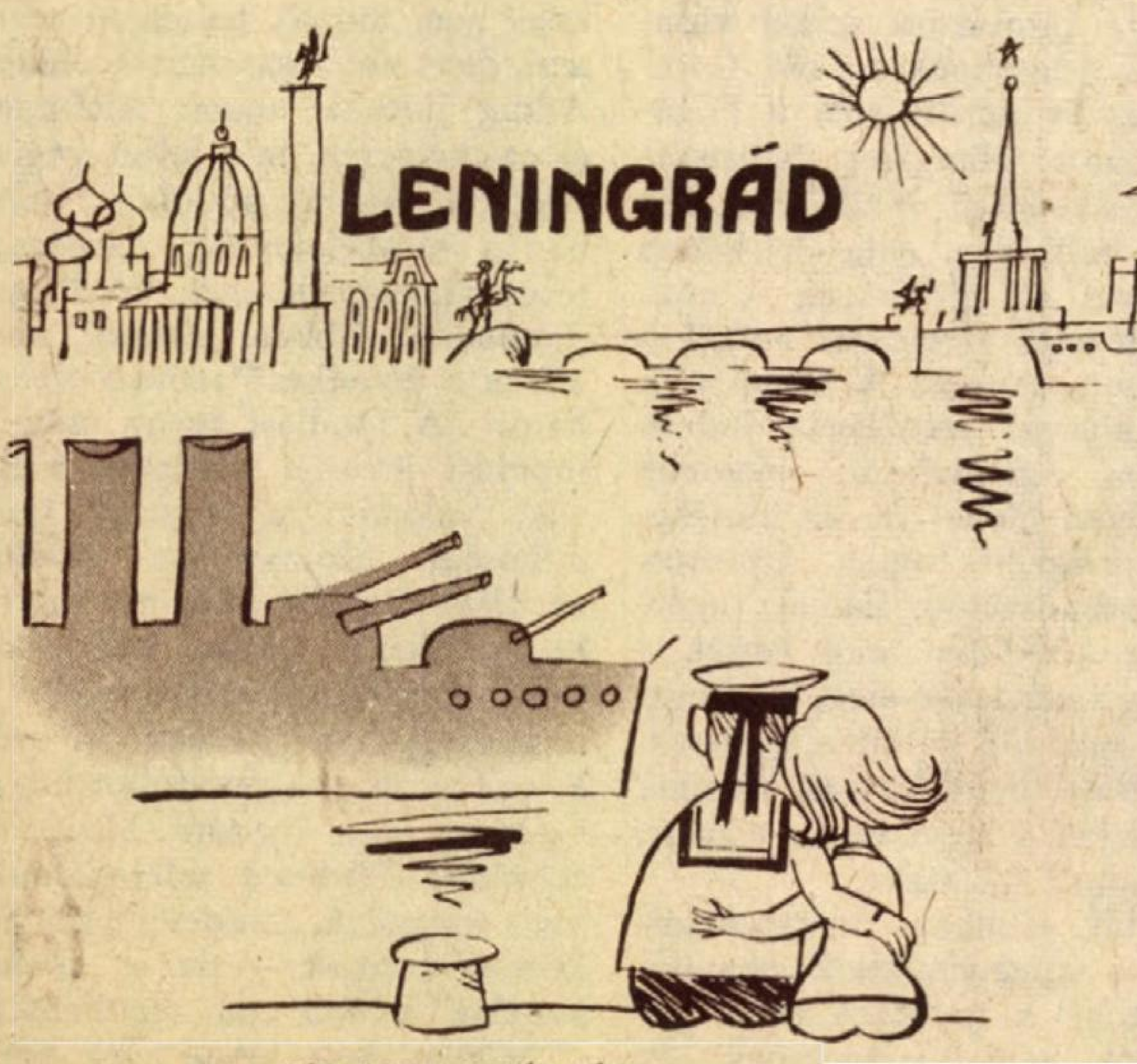

AZ AURORÁNÁL

Nagy idők és kis kalandok tanuja.

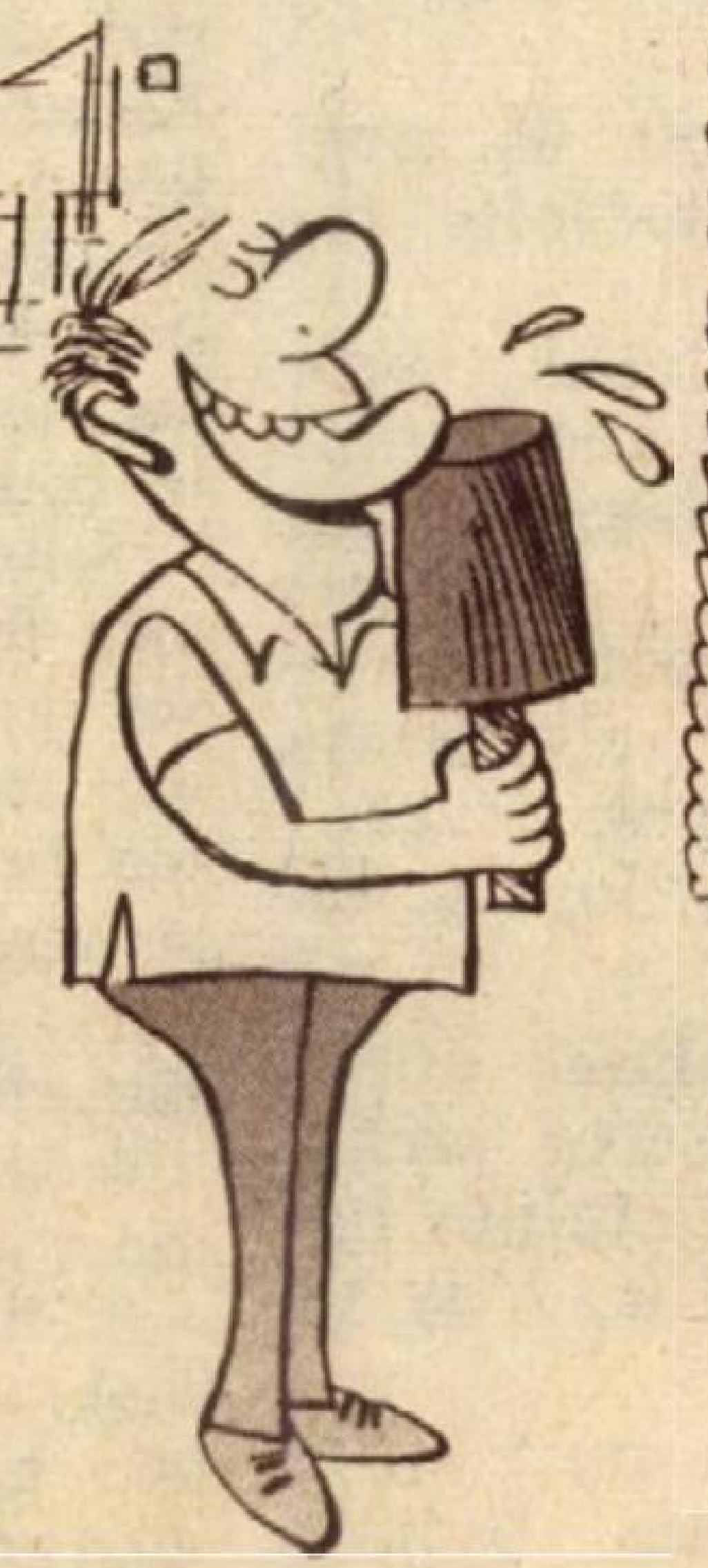

NAGY ORSZÁG –
NAGY FAGYLÁLT

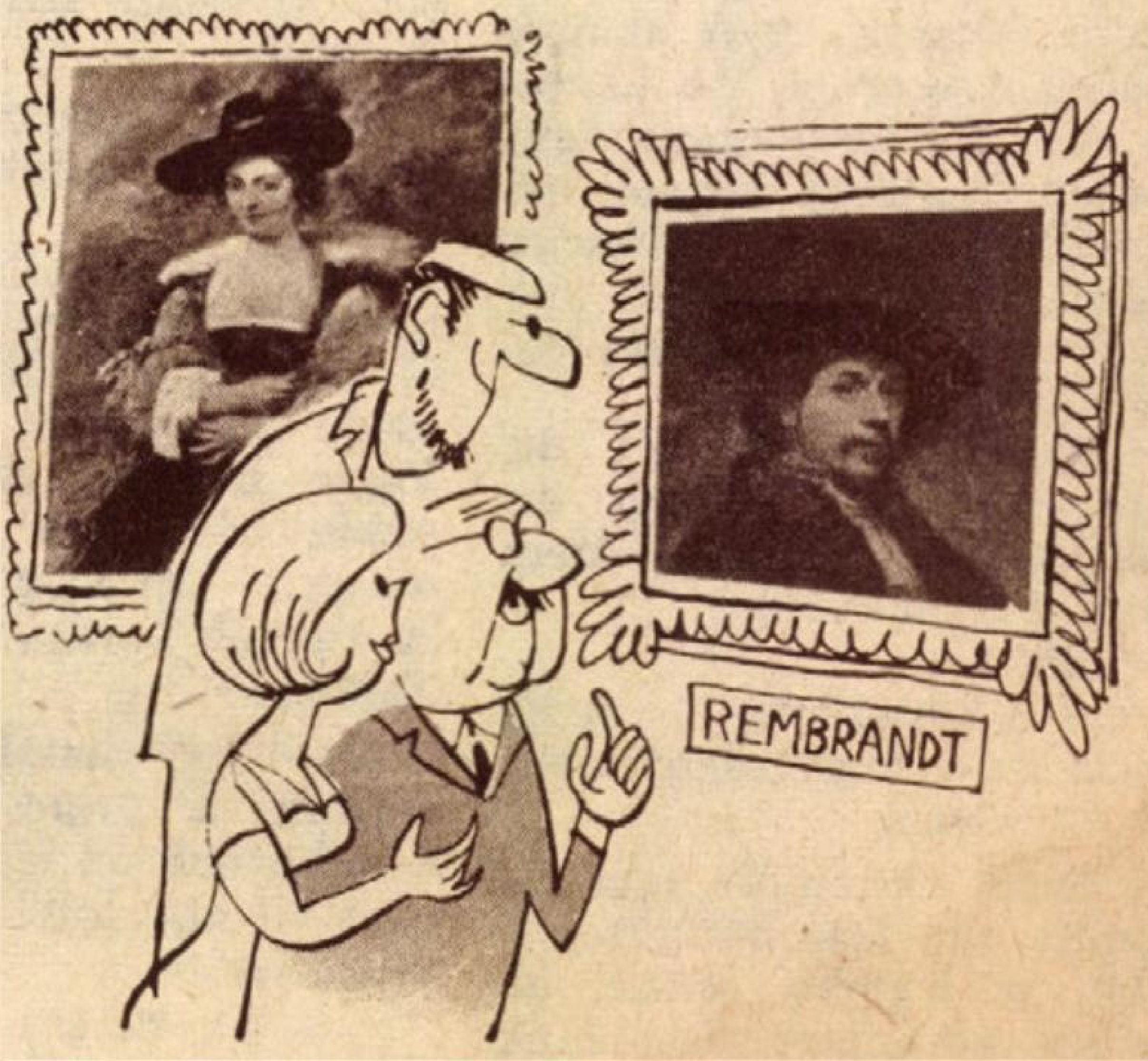

AZ ERMITÁZSBAN

Minden nyelven beszélő tolmács

Növényvédelem . . .

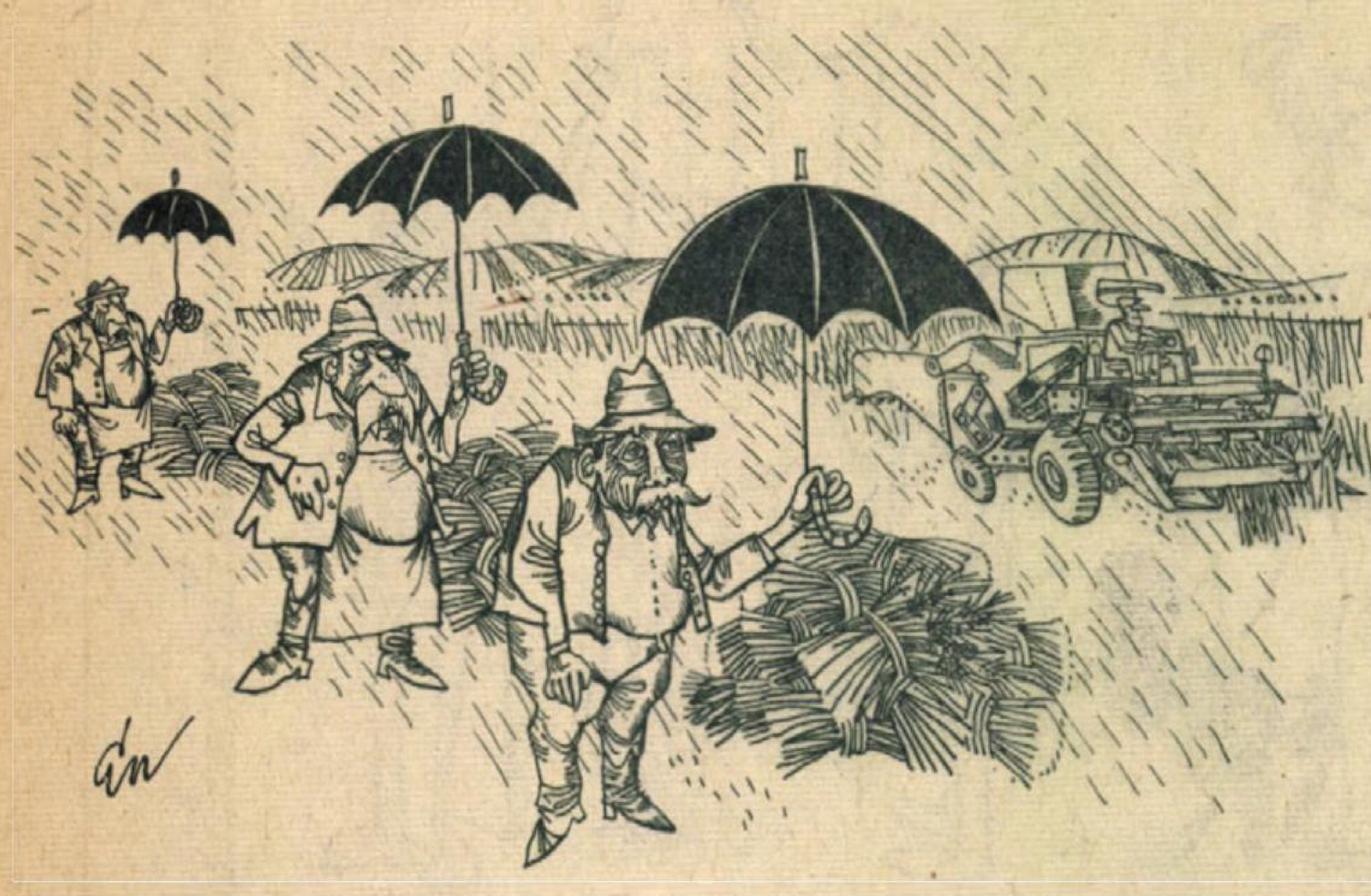

. . . esőzések idején.

MIA JERTZ:

ÉN VAGYOK TARZAN!

Vannak ideges emberek, és az idegesség palántáinak vannak kertészei. Hamm-Nolte professzor ilyen kertész volt. A gátlásokkal, szorongásokkal küszködők csak úgy sereglettek hozzá. Eljött May úr is.

– Mi a panasza? – kérdezte doktor Hamm-Nolte.

May úr keserveset sóhajtott.

– Jóformán magam sem tudom. Akarok, egyre akarok valamit. Akarom, de képtelen vagyok végrehajtani. Egyszerűen képtelen vagyok rá. Gondolom, nem jelentene valami nagy veszélyt, ha megtenném. De képtelen vagyok rá.

– Értem – bólintott dr. Hamm-Nolte. – Tehát ön akar valamit; akarja, de nem jut el a cselekvésig.

– Így van.

– A komplexusa tartja vissza attól, hogy végrehajtsa.

– Úgy van.

– Nem könnyű eset – mondta dr. Hamm-Nolte. – Talán a legjobb lenne, ha egy kis történetet mondanék el, okulásul. Nézze csak, bevallom, nekem is vannak komplexusaim, vagy legalábbis voltak. Csodálatos, de így van. Szenvedélyes hegedűjátékos vagyok, de ugyanakkor antimuzikális. Mindig restelltem hegedülni, mert féltem, hogy zavarom a szomszédaimat. Tudja, milyen vékonyak a falak ezekben az új épületekben. Nemigen láttam még a szomszéd lakókat, de föltételeztem, hogy terhükre van a cincogásom, s ez mérhetetlenül zavart. Valósággal megbénított maga a tudat. Mit tehettem hát, hogy ezt a gátlást leküzdjem?

– Mit? – kérdezte May úr lélegzet-visszafojtva.

– Haha! Fogom a hegedűmet, teljes intenzitással koncentrálok, aztán háromszor elismétlem magamnak: én vagyok Paganini, én vagyok Paganini, én vagyok Paganini. A gátlás megszűnt. Hegedülök órák hosszat, órák hosszat! Ilyesmit ajánlok önnek is, uram.

May úr fölugrott, és megragadta dr. Hamm-Nolte kezét:

– Köszönöm önnek, professzor úr, nagyon köszönöm! El sem tudja képzelni, micsoda segítséget nyújtott! Végre megkönnyebbülök! – Aztán háromszor elkiáltotta magát: – Én vagyok Tarzan! Én vagyok Tarzan! Én vagyok Tarzan!

Majd egy hatalmas pofon csattant a professzor arcán. S miközben az félájultan hanyatlott egy fotelbe, May úr fölsóhajtott:

– Látja, ez az, amit egyre akartam, de nem tudtam megtenni. Én vagyok ugyanis az ön szomszédja!

(Németből fordította: Kardoss Tilda)

KEDVES LUDAS!

Egy Oro del Reno nevű apamén nagyon büszke volt a Fodrossal való házasságából született Nadir nevű gyermekére, egészen ez év augusztus 3-ig. Akkor ugyanis kezébe került a Pesti Turf aznapi száma, amelyből megtudta, hogy ellentétben az ő emlékeivel, a *méneskönyv és a Pesti Turf eddigi adataival*, mégsem ő a Nadir apja, hanem Uli, a gaz fekete csődör, aki észrevehetően már régóta szemezett Fodrossal.

– Hát ezt kellett megérnem! – nyihogott fel fájdalmasan Oro del Reno, és szőre egy pillanat alatt hófehér lett a nagy bánattól. Ezután az ősz lószülő kést ragadott, és elügetett . . .

Kérem az illetékeseket, fogják le annak a kezét, aki hozzá nem értő cikkeivel felesleges vérontást okozhat tenyészméneink között!

Csillag Miklós
Budapest

Hallottam egy viccet, megírom, hátha van, aki nem ismeri.

Egy skót három ízben adott vért egy angol betegnek. A hálás beteg az első véradás után 100 fontot adott a skótnak, a második véradás után már csak ötvenet, a harmadik után pedig már semmit.

Addigra ugyanis túlságosan sok skót vér folydogált már az ereiben.

H. J.
Baja

A hatos villamoson voltam szem- és fültanúja a minap az alábbi kis jelenetnek:

A kalauz többször, jó hangosan felszólította az utasokat, hogy mutassák fel, vagy váltsák meg a jegyüket. Mindenki eleget tett a felszólításnak, csak egy ifjú hölgy nem, aki annyira beletemetkezett olvasmányába, hogy se látott, se hallott. A kalauz, miután előző kísérletei hiábavalónak bizonyultak, még egyszer a hölgy elé lépett, levette a sapkáját, összecsapta a bokáját, és nagyon nyájasan megszólalt:

– Kezitcsókolom! Hát nem tetszik megismerni?

A hölgy riadtan nézett föl, s elpirult egy kicsit.

– Nem . . . azt hiszem, nem – rebegte.

– Kár! Ugyanis én vagyok a kalauz . . . Kérem a jegyét!

Dvorák Ede
Budapest

* * *

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINŐSÉGI BIZONYÍTVÁNY

Négy kárpitozott széket vásároltunk (darabonként 169 forintért) ez év április 5-én a Fővárosi Bútor, Hangszer, Sportszer Kiskereskedelmi Vállalat Lenin körúti boltjában. Alig egy hónap elteltével az egyik szék – minden előzetes bejelentés nélkül – szétment alattam. A többi szék is csakhamar romlásnak indult.

Sebaj, gondoltam, akadnak még ilyen hibák, de az illetékesek korrigálni fogják. Utasítottam másodszülött fiamat: ugorjon be a boltba, ahol vettük a széket, s kérdezze meg, mi ilyenkor a teendő? Azzal a válasszal jött vissza, hogy be kell vinnünk a székeket a Kecskeméti utca 11. szám alatti szervizbe.

Előbb azonban odatelefonáltunk, s megnyugtattak bennünket, hogy a székeket nem magunknak kell odacipelnünk, ők kijönnek érte, nekünk csak azért kell odamennünk, hogy a panaszt személyesen bejelentsük.

Odamentünk. Ott derült ki, hogy nem tudnak bajunkon segíteni, mert nincs garancialevelünk. Addig jártunk utána, telefonon és személyesen, míg július végén végre megkaptuk pótlólag a boltban a garancialevelet, természetesen visszamenőleges, április 5-i dátummal. Ebben pirossal aláhúzva a következő szöveg olvasható: „A jótállási igény csak a jótállási jegy, a vásárlási jegyzék, valamint a bútoron levő minőségi bizonyítvány (műbizonylat) megléte esetében kerül kielégítésre." Lázas keresgélés után megállapítottuk, hogy a „minőségi bizonyítvány" a székekről – pirinyó enyvfoltot hagyva maga után – eltűnt. Most mit tegyünk? Bárhova telefonálunk, vagy megyünk, mindenütt sajnálkoznak rajtunk – de a „műbizonylat" nélkül nem segíthetnek.

Mintha nem lenne elég „minőségi bizonyítvány" a székek jelenlegi állapota!

Kozma Jenőné
Bp., V., Néphadsereg u. 18–20.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BADACSONY

Hatalmas táblák reklámozzák Badacsony-szerte az étkeiről, borairól és irodalmi emlékeiről egyaránt ismert Kisfaludy-házat. Hatalmas táblák, amelyek gusztust csinálnak a fogékony nyaralóknak. Az illetékesek a kevéssé turista-hajlamú ínyencekről is gondoskodnak – kiszolgált dzsipek szállítják fel a jelentkezőket a magaslati fekvésű étterembe.

Kis társaságunk egy szép napon elhatározta, hogy estebédjét a Kisfaludy-házban fogja elkölteni. Estebéd ideje közeledvén, fél hétkor felültünk a dzsipre, s az ügyes gépkocsivezető keze nyomán, húsz forint ellenében, csakhamar fel is értünk a hegyre. Micsoda panoráma!

Alighogy helyet foglalunk az asztalnál, máris közeleg a pincér. Bizalommal nézem ősz fejét: régi szakember, az ilyenek udvariasak, és tudják, mit szeret a vendég. Annál fájóbb a csalódás. Az ősz pincér ugyanis ránk csördít:

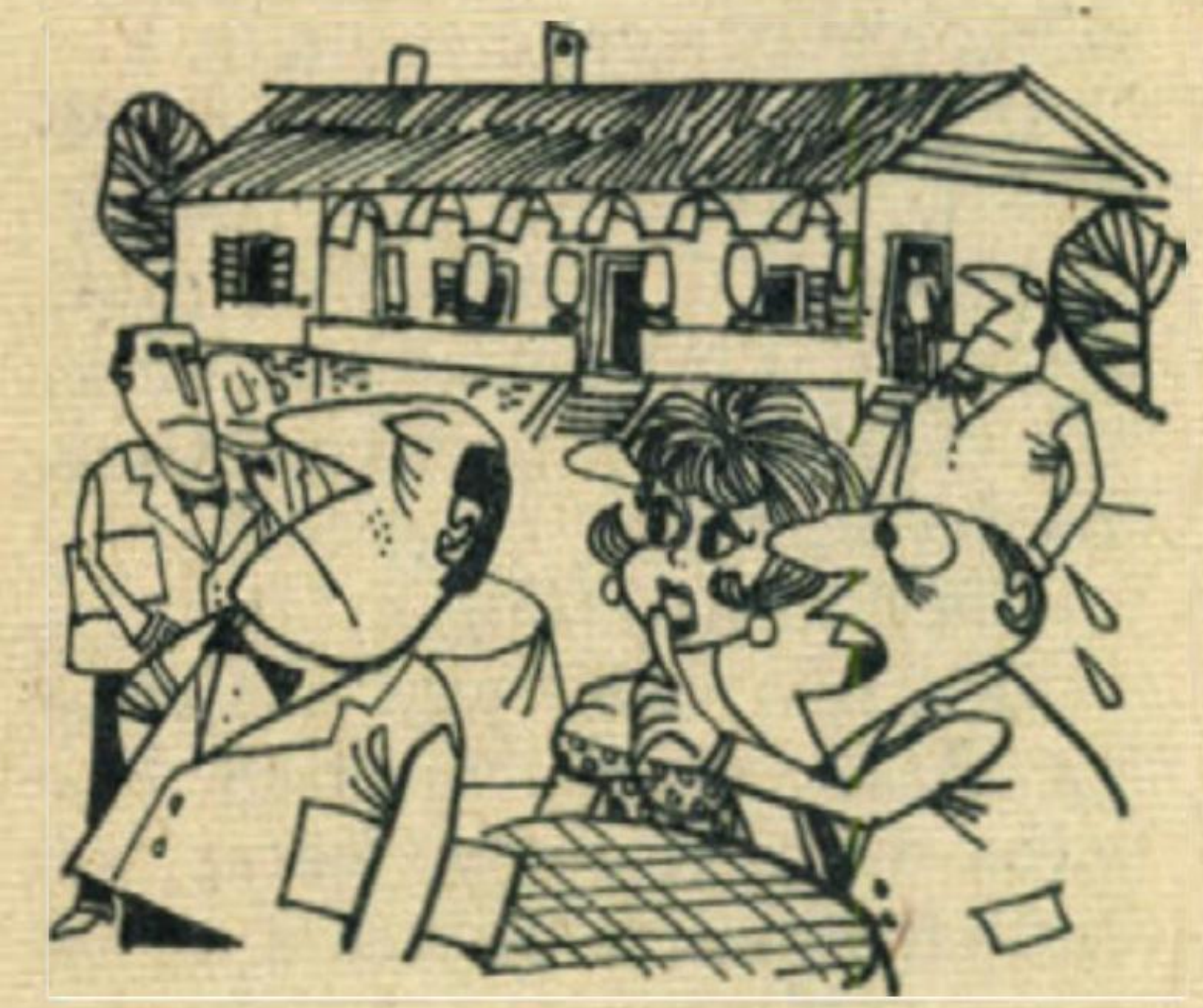

– Gyorsan rendeljenek, tíz perc múlva zárunk.

– Mikor? – kérdezzük döbbenten.

– Hétkor. Itt hét órakor van záróra.

Erre aztán nem számítottunk.

– A szép, nagy táblákon nyoma sincs a korai zárórának – szólok. – De a dzsipsofőrnek sem jutott eszébe figyelmeztetni...

– Évtizedek óta így szokás – mondja több mint lesújtó pillantással a régi szakember. – Ezzel mindenki tisztában van. No de ne töltsük az időt, rendeljenek gyorsan, még kihozom...

Műveletlenségünket röstellve, étlapot kérünk.

S ezt már mégsem lett volna szabad. Az étlap szóra az idős szakember arca elsötétül, s szó nélkül távozik az asztaltól. Többé vissza sem jön. Vacsora és bor helyett jókora hegyi séta. Fölöttébb egészséges.

Ha ezt Himfy sejtette volna!

(torda)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Vállalnák-e a szövetségi kapitányságot?

Nem. Enélkül is épp elég ellenségem van!

D. F.

Hogyhogy? Nem is tudtam, hogy üresedés van.

F. L.

Miért ne! Más is akad még nálunk, aki nem érti azt, amit csinál.

F. Gy.

Igen. A futballhoz ugyan nem értek, de a kispadon remekül tudok ülni.

G. Sz.

Természetesen. A női kézilabdacsapatnál.

K. A.

Pszt! Ne mondják el senkinek: már régóta az vagyok. Nem vették még észre a magyar futballon?

M. Gy.

Nem lehetnék inkább szövetségi ezredes?

P. L.

Igen. Rég áhitozom már valami közmegbecsülésnek örvendő posztra.

R. B.

Erre a tisztségre minden tekintetben rátermettséget érzek. 1. Az első világháború előtt falumban, Középlakon, a háromtagú futballcsapatban csatárt játszottam. 2. Az idei világbajnokság alatt a tévé mellett sok hasznos tanácsot adtam válogatottunknak. 3. Szeretek külföldre utazni, különösen kiküldetésben.

S. A.

Annyira azért nem vagyok elkeseredve.

S. P.

Készséggel vállalom, de tíz év türelmi időt kérek, amíg egy kissé belejövök.

(t.)

FÉLTÉKENYSÉG

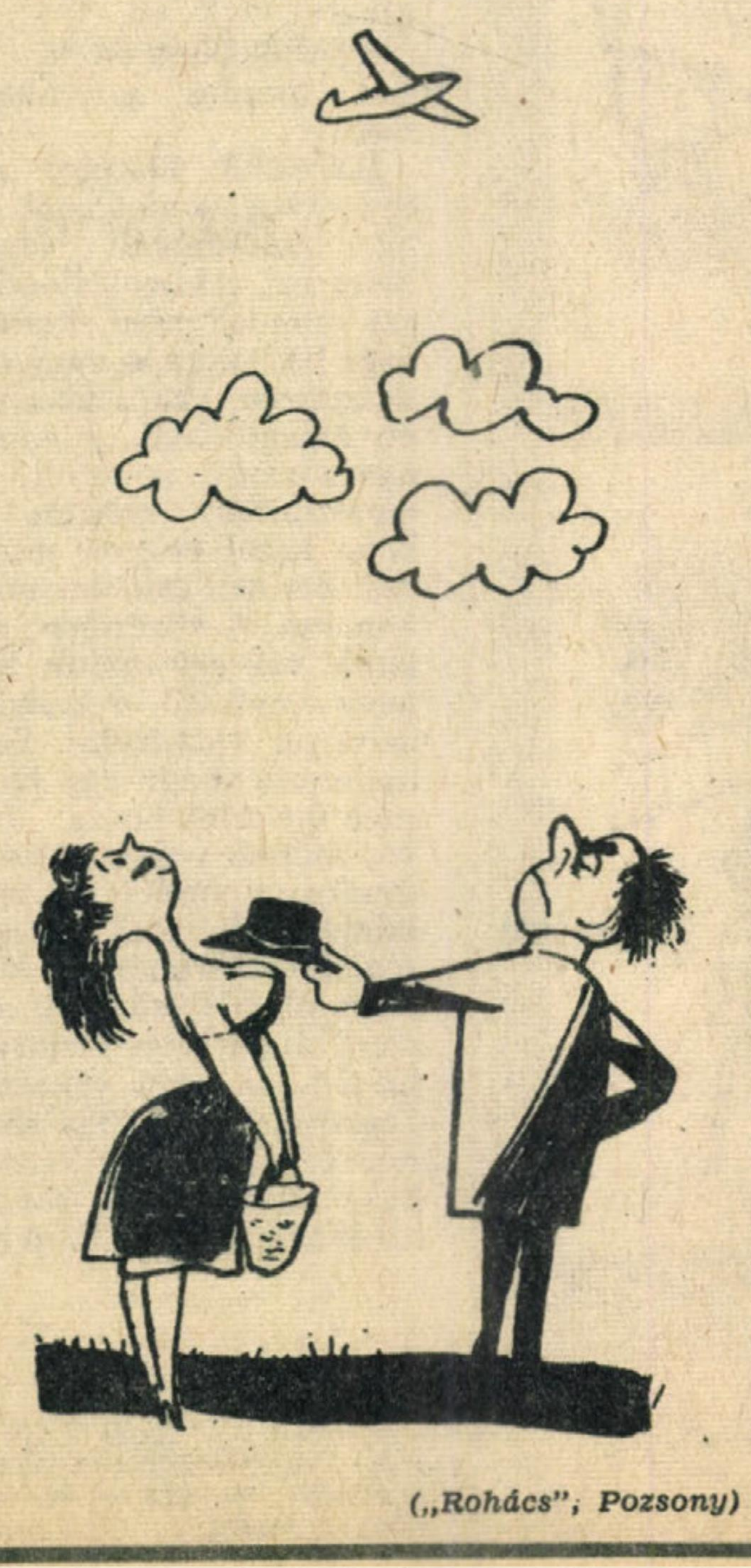

(„Rohács", Pozsony)

import humor

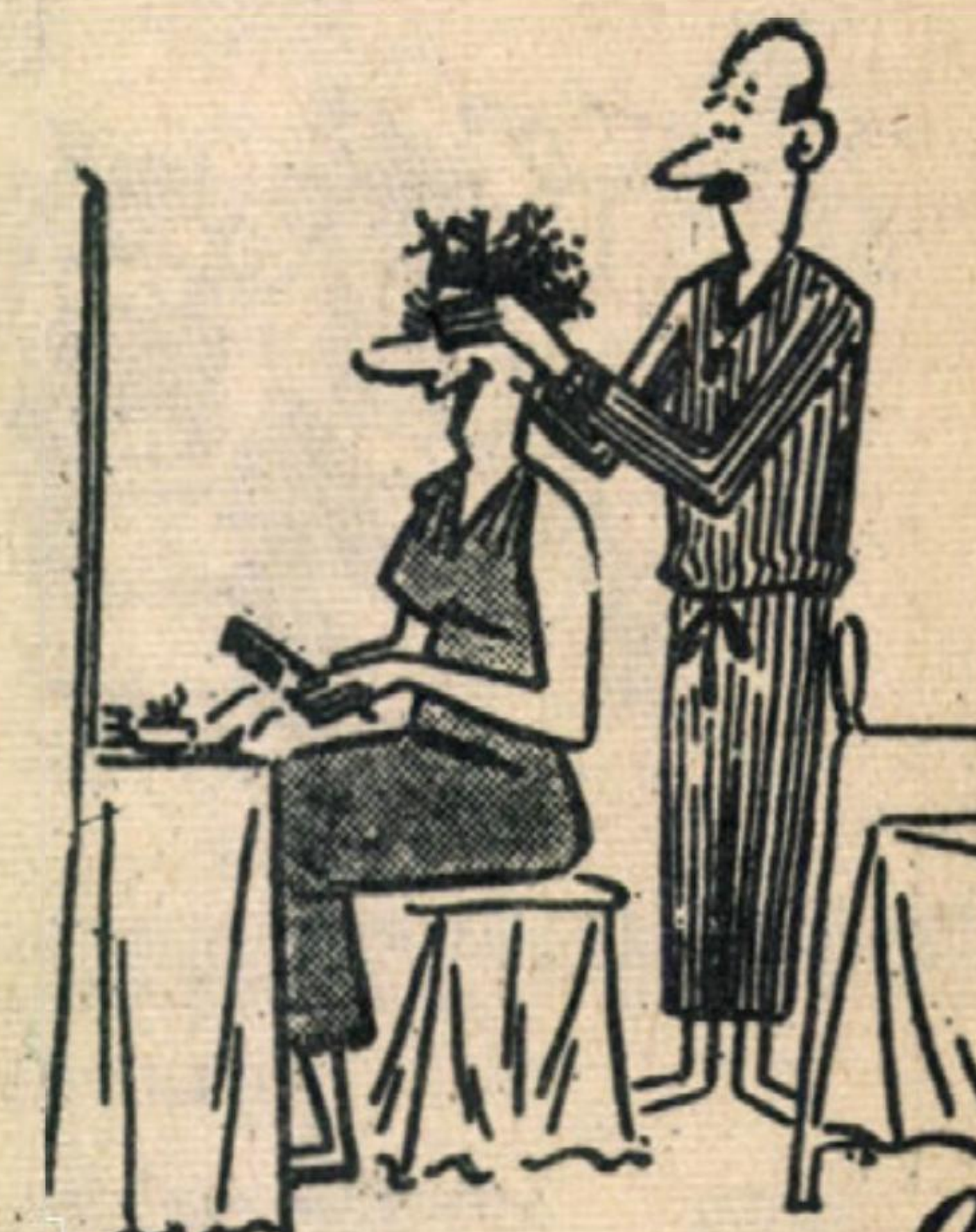

– Ki az? Jean Marais?

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

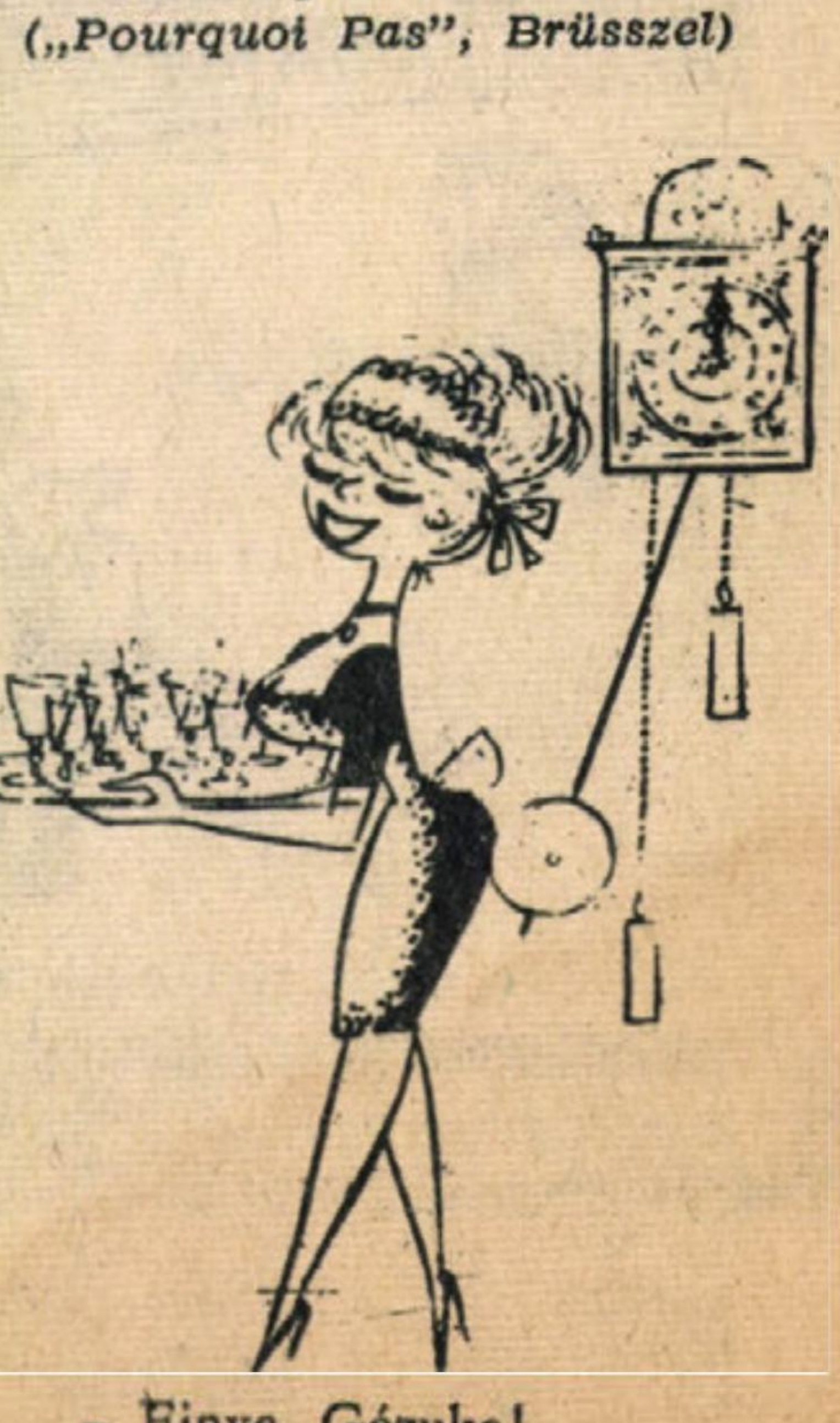

– Ejnye, Gézuka!

(„Quick", München)

Pesti Divat Falun

A LÁTSZAT NÉHA CSAL

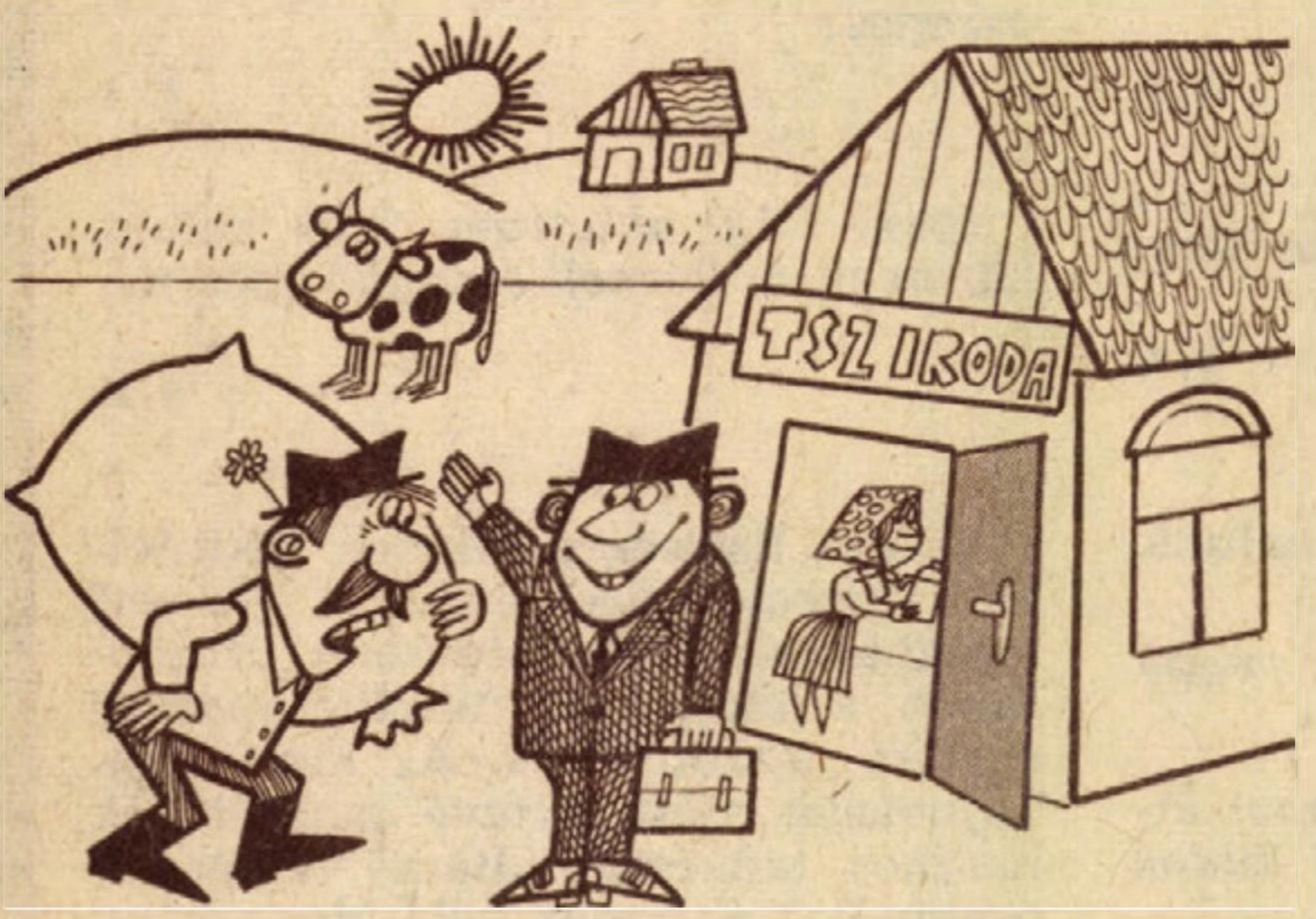

– Látom, zsákban az új búza . . .
– Dehogy, ez kávé.

SLÁGER-FESZTIVÁL

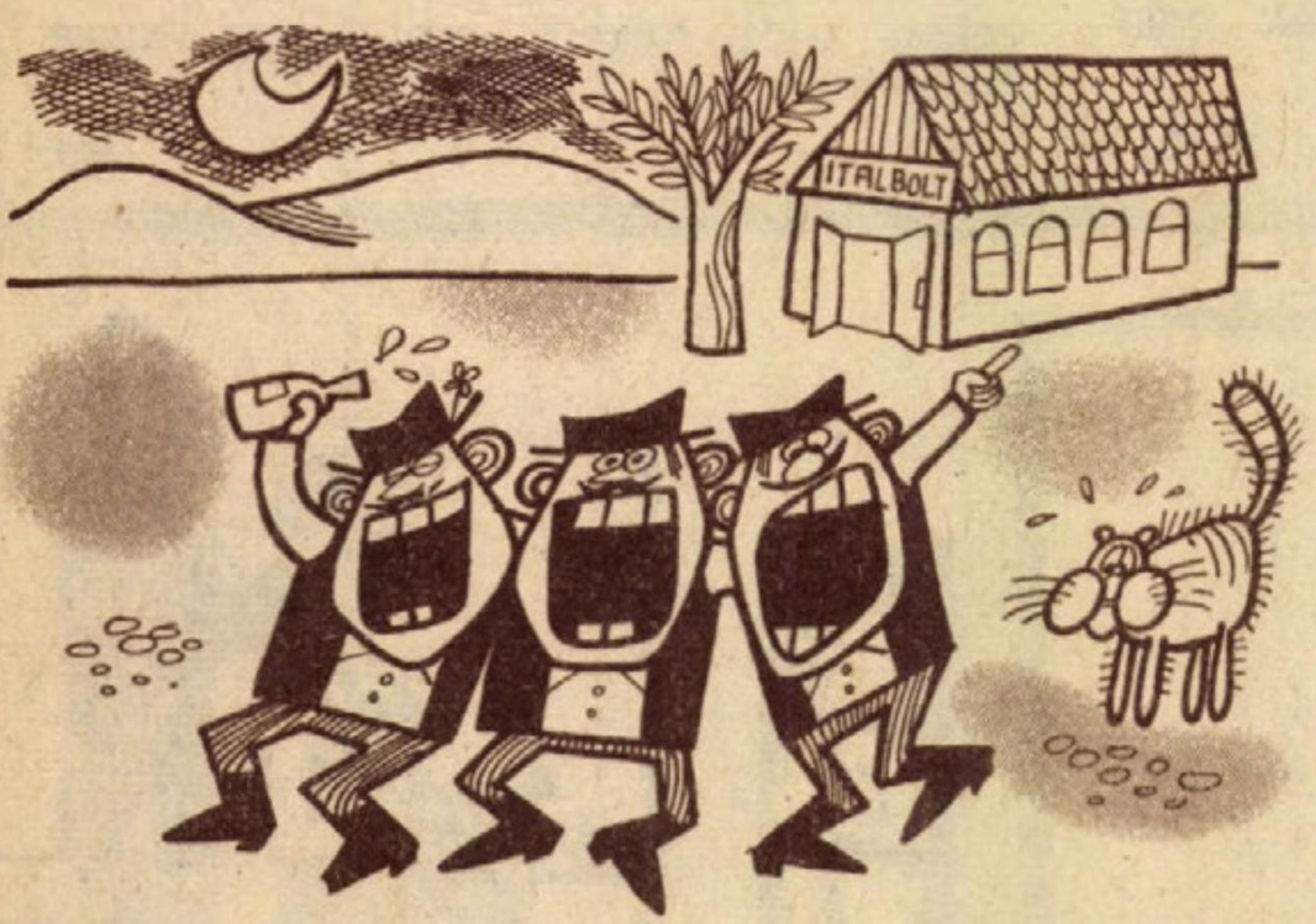

FALU SZÁJA

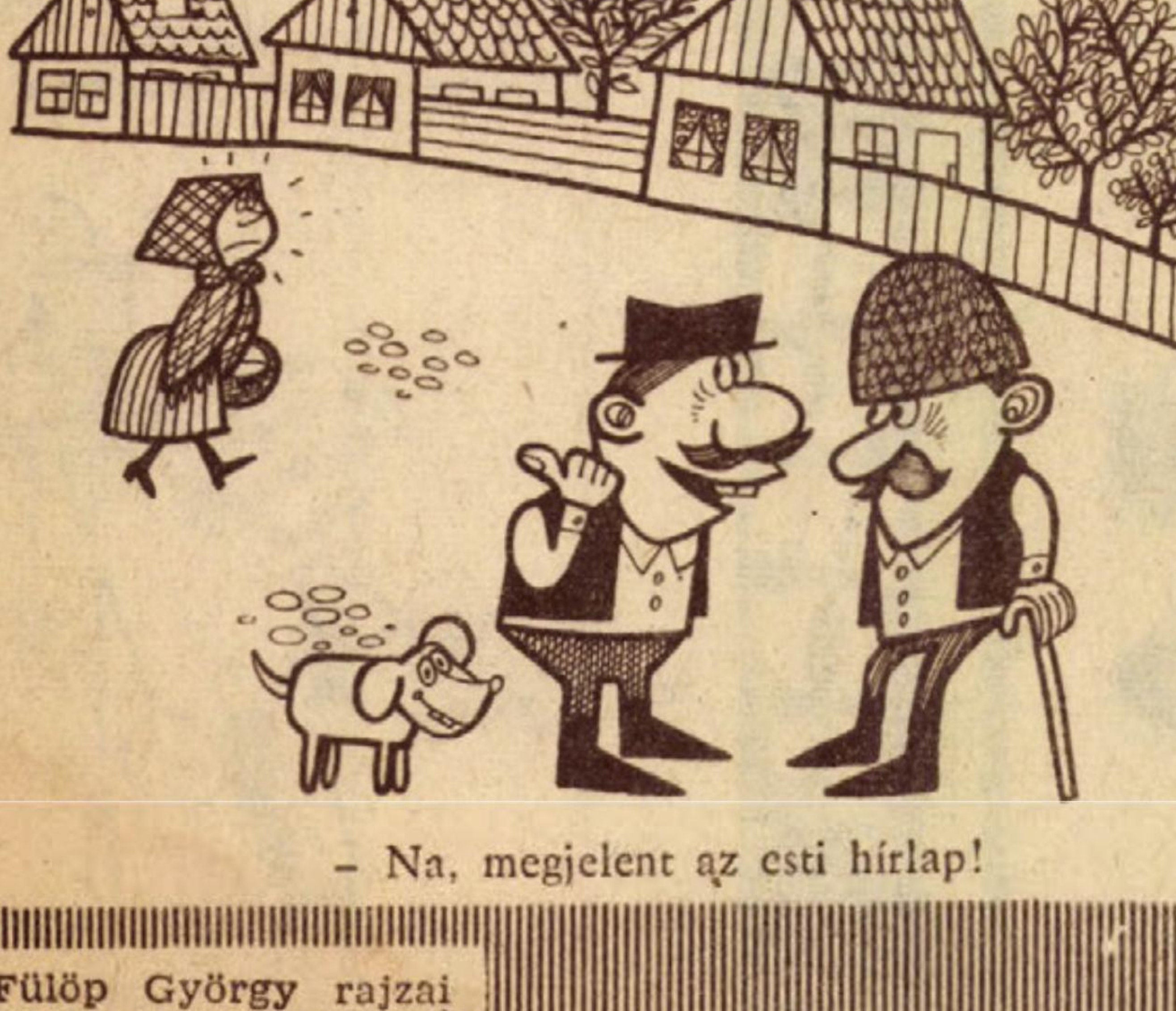

– Na, megjelent az esti hírlap!

Fülöp György rajzai

Vizsgáztatják az új vadászokat

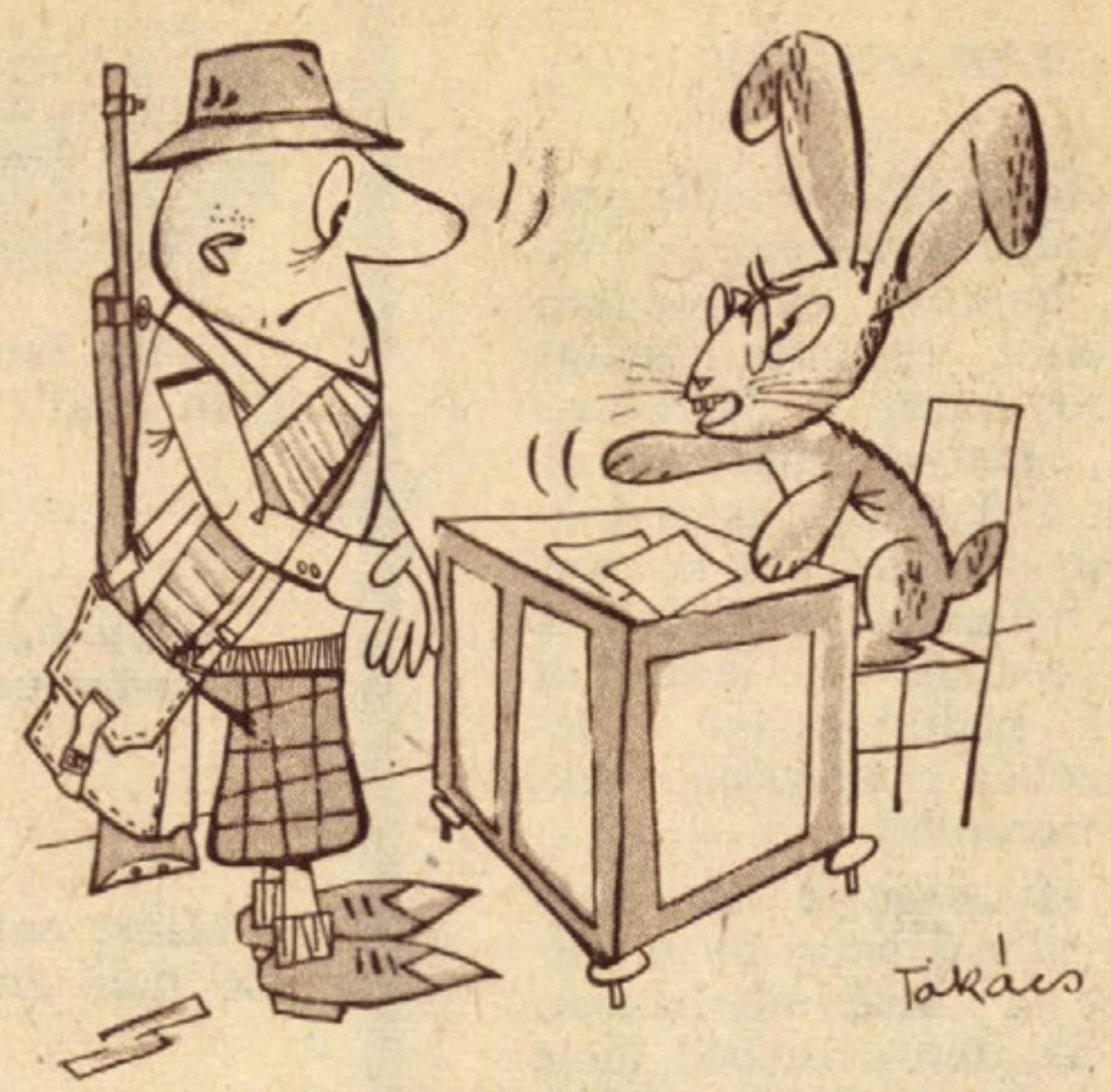

– No, lássuk, mit tud?

ÉLETMŰVÉSZET

I.

(Ketten üldögélnek a cukrászdai miniatűr teraszon, egy idősebb férfiú és egy ifjabb.)

IDŐSEBB: . . . Én nem panaszkodom . . . Engem mindig remekül kiszolgálnak az étteremben, velem jól bánnak a közértben, sőt még a jeges is megtisztel a barátságával . . .

IFJABB: Nem értem . . . Velem mindig gorombáskodnak . . .

IDŐSEBB: Elárulok neked egy titkot. A dolgozók egyéni bánásmódra vágynak. Nézd ezt a kiszolgálónőt! Te azt mondod neki, kartársnő, vagy ha hajlamos vagy a liberalizmusra, akkor kisasszony. Én Margitkának hívom, kinyomoztam a nevét, mint tapasztaltad, egészen másképp kezel engem, mint téged. Ezt kell csinálni minden vonalon. A közértben, ahova járok, van egy undok, fekete, nagy darab nő, ő szokott álmatagon kiszolgálni. Egyszer hallottam, hogy egy kolléganője így szólt hozzá: „Irmuska, milyen volt a mozi?" Irmuska elmondta a film tartalmát, leltározta egyes szereplők teljesítményét, közben a kiszolgálás szünetelt, de én megtudtam, hogy Irmuskának hívják, és ezzel visszaéltem. Legközelebb már így szóltam hozzá: „Irmuska, kérek tíz deka sonkát, de soványat, aranyos Irmuska. „Rám nézett bágyatagon, jól esett neki a megkülönböztetés, gyorsan és megelégedésemre szolgált ki.

IFJABB: Ismét tanultam valamit. Szóval egyéni bánásmód, egyéni viszonzásra talál. Holnap kinyomozom, hogy mi a neve a postásunknak, hátha hoz egy kis pénzt.

IDŐSEBB: Holnap látlak?

IFJABB: Csak egy hét múlva találkozunk. Holnap Prágába utazom egy hétre, remélem, kapok helyet a vonaton. *(Nevetve.)* Igyekszem megtudni, mi a neve a kalauznak.

II.

(Történik egy hét múlva.)

IDŐSEBB: Na, hogy utaztál?

IFJABB: Alaposan megjártam a te módszereddel. *(Legyint.)*

IDŐSEBB: Mi baj?

IFJABB: Nagy utánjárással sikerült megtudnom hazafelé jövet a vámtiszt nevét. Amikor belépett a kupénkba, széles mosollyal üdvözöltem: „Jó reggelt, Kovács úr, hogy van, hogy van?" Udvariasan szalutált, aztán megkezdte a vizsgálatot. Őt útitársam csomagjára úgyszólván rá se nézett, de nekem minden holmimat felforgatta.

IDŐSEBB: És mért pont a tiédet?

IFJABB: Mert Kovács úrnak szólítottam, holott Szabónak hívják.

Stella Adorján

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1707 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504